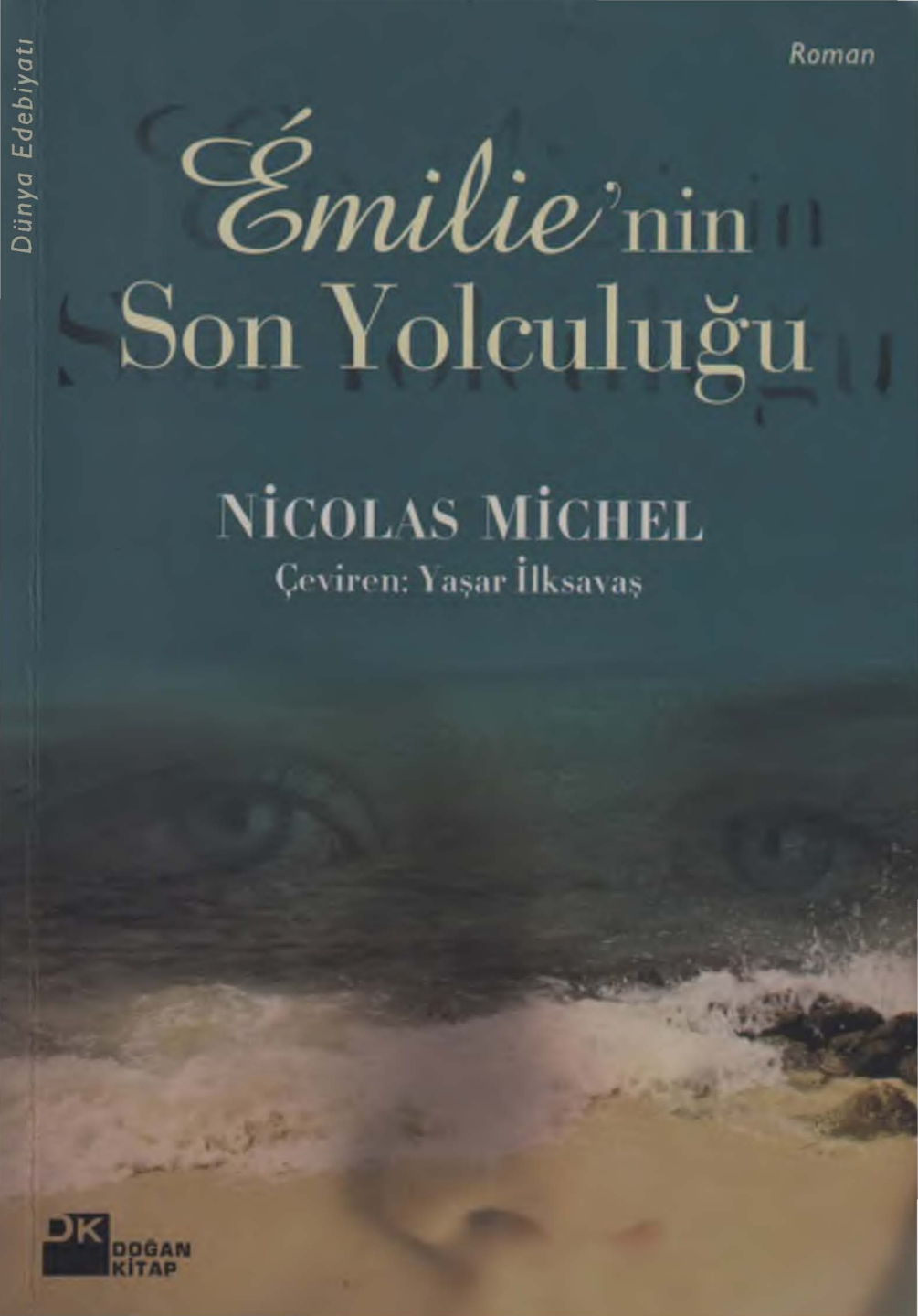
Dünya Edebiyatı

Roman

Émilie'nin Son Yolculuğu

NİCOLAS MİCHEL

Çeviren: Yaşar İlksavaş



DK DOĞAN KİTAP

ÉMİLİE'NİN SON YOLCULUĞU

Orijinal adı: *Le dernier voyage d'Émilie*
© Éditions Gallimard, 2002
Yazan: Nicolas Michel
Fransızca aslından çeviren: Yaşar İlksavaş

Türkçe yayın hakları: © Doğan Kitapçılık AŞ
1. baskı / ekim 2004 / ISBN 975-293-262-2
Bu kitabın 1. baskısı 2 000 adet yapılmıştır.

Kitaba katkılarından dolayı Radikal gazetesine teşekkür ederiz.

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design
Baskı: Şefik Matbaası / Marmara Sanayi Sitesi
M Blok No: 291 İkitelli - İSTANBUL

Doğan Kitapçılık AŞ Hürriyet Medya Towers, 34544 Güneşli - İSTANBUL
Tel. (212) 677 06 20 - 677 07 36 Faks (212) 677 07 49
www.dogankitap.com.tr

Émilie'nin Son Yolculuğu

Nicolas Michel

Çeviren: Yaşar İlksavaş

DK DOĞAN KİTAP

Babam için

O_2 için

Her neyse, kadının arkasında doymak bilmeyen büyük bir yaratığın sivri dişli ağzına benzeyen şey, aslında bir sirkin girişinden başka bir şey değildi. Yarasalar ve şeytanlar, acı çeken ruhlar, dişi ifritler ve cinler, kanat çırparak bu açık ağızdan dışarı fırlıyorlardı. Karalar giymiş zarif bir kadının öldürülüşü, olayın aynadan yansıması olabilecek bir karabasana; hastalığın, ölümün, kahkahanın, oyunun, nüktenin birbirine karıştığı bir karnavala dönüşmüştü.

Carlos Fuentes
Dinana / Yalnız Avlanan Tanrıça

Uskumrular

Uskumru sürüsü Murtoli Körfezi'nde, sahilden iki deniz mili uzaklıkta, suyun üstünde yüzüyor. Yangınlarla ve patlamalarla belirginleşen, diğerlerinden farklı olmayan bir Korsika yazı. Makilerin arasında ağustosböcekleri kaynaşıyor; kertenkeleler güneşte ve bonsai şeklinde budanmış bodur servilerin altında ısınıyorlar. Siyah kayalıklar tabanları yakıyor: tam siesta zamanı.

Uskumrular önce martıların, sonra da açlıktan gözü dönmüş onlarca orkinosun saldırısına uğruyor. Suda hâlâ akrabalarının ölüm kokusu var: yüzen pullar ve bağırsaklar, ince kan sızıntıları... Açlar.

Pazartesi, on beş elli sekiz,
Murtoli Körfezi

Ceset suya batıp çıkıyor. Gazlar tüm deliklerden yavaş yavaş dışarı çıkarken vücut ağır ağır batmaya başlıyor. Hâlâ kirlenmemiş olan uzun siyah saçları bir ahtapotun kollarını çağrıştırıyor. Soluk ten saydamlaşıyor, mavinin her tonunu emiyor. Gün ışığı orada burada kimi aydınlık lekeler oluştursa da, doğrusunu söylemek gerekirse, bu derinlikte her şey gri-mavi.

Yüz, denizin altındaki uçurumlara doğru eğilmiş. Bacakları birbirinden hafif ayrılmış kadın, suyun yüzeyine dönüyor sırtını. Biraz daha ağır olan eller dipteki bir şeyi işaret ediyor gibi, ama hiç mi hiç inanmaksızın.

Boynun çevresinde mor izler ve en hassas bölgelerde, göğüslerde ve yanaklarda, karidesler ile yengeçlerin açtığı o binlerce yara.

Oysa, her şeye rağmen, sanki gülüyor gibi.

Kendisi için çoktan hazırlanmış kumdan yatağa doğru ağır ağır

iniyor. Ölü soyucular –langustlar, istakozlar– kadını, kemiklerine yapışan rahatsız edici etten kurtarmak için hazırlar; daha küçük leşçiler de içinde güvende yaşamak, yumurtlamak ve üremek için kemiklerin peşinde.

Kadın, tevekkülle kabul etmiş gibi görünüyor. Mücadele etmiyor; yıldızlara, rüzgâra ya da aya göre kendisini rasgele bir yerden bir yere sürükleyen akıntıya teslim oluyor.

Gülümsüyor, hayatta olduğu günlerdeki gülümsemesinden çok daha hoş bir gülümseme bu.

Güzel bir serüven, gurur duyduğu son bir şaklabanlıktı ölümü. Pek az insan övünebilir böyle bir ölümle. Yoluna çıkan erkeklere oyun oynayacak zamanı oldu. Son anına dek bozulmasının keyfini çıkardı.

Ölüm anında hiçbir şey olmamış olmayı isterdi. Hayatını böyle düzenlememişti. Ölümünden garip bir eser yaratmamış olmak, yeryüzünde geçirdiği yirmi altı yıla yapılmış acımasız bir ihanetti kesinlikle.

Bunu engellemek için onu yalnızca öldürmek yeterli olmayacaktı, vücudunu da hızlı bir biçimde yok etmek gerekecekti, yakmak ya da hemen sönmemiş bir kireç kuyusuna atmak gibi.

Léo'nun sayesinde bunların hiçbiri olmadı ve ölümünü de hayatını sürdürdüğü gibi yaşayabildi.

Uskumru sürüsü şimdi dalgalar arasında yüzüyor.

Bölge denizanası kaynıyor. Isırgan dokunaçları sayesinde denizanaları avlanmaya gelen hayvanları yanlarına yaklaştırmıyorlar, onlar da jelatinli kütlelerin arasından süzülerek geçip gidebiliyorlar yalnızca. Bir anlık dikkatsizliklerinin bedelini canlarıyla ödeyebileceklerinin bilincindeki uskumrular, kendilerini avlamaya gelen bu hayvanlardan kolayca kurtulmayı başarıyorlar.

Üstü kara yosunlarla kaplı beyaz kütleden böcek kabuklarına, kokuşmaya yüz tutmuş kabuklu deniz hayvanlarına, denizkestanelerinin kabuklarına özgü umutlandırıcı bir koku yayılıyor. Uskumrular tedbiri elden bırakmaksızın, tüm duyuları alarma geçmiş olarak bu kütleye doğru yaklaşıyorlar.

Kütle kımıldamıyor, kımıldıyorsa da bunu kendi isteğiyle yapmıyor. Onu yavaş yavaş derinlere doğru çeken bu hareketsizliğin için-

de, uskumrulara bir tehlikenin olmadığını gösteriyor. Sürüler halinde koltukaltlarına ve cinsel organına koşuşan karidesler de hoşluklara eklenen ayrı bir hoşluk. Böylece küçük kabuklulardan başlayarak yemeye koyuluyorlar. Ama cesaretleri giderek artıyor. Heyecan iştahlarını kabartıyor, artık atıştırmayla yetinmeyecekleri belli.

Bundan böyle kendini suyun kıvrımlarına uyduruyor, dalgalarla ve akıntılarla birlikte inip çıkıyor. Zaman ilerledikçe beyaz teni mavinin her tonundan geçerek mora dönüşüyor. Ve görünüşte saf, görünüşte ipek gibi yumuşak saçları denizle birlikte soluk alıp veriyor, tıpkı bir denizanasının dokunaçları gibi.

Uskumrular önce gevşemiş etleri, daha şimdiden kopmaya başlayan küçük beyaz parçacıkların bulunduğu bölgeleri küçük küçük ısırıyorlar. Vücut bir tepki vermiyor, ucundaki kara yosunlar denizin ritmine uymayı sürdürüyor. Bunun üzerine, hiç duraksamadan üstüne gidiyorlar, çenelerini olabildiğince açıyorlar, büyük parçalar koparıyorlar ve yalnızca bu parçacıkları çiğnemek ve yutmak için uzaklaşıyorlar yanından.

Vücut dibe doğru batmaya devam ediyor. Dibe çöküşünü izlemiyor uskumrular; yengeçlerin kıskaçlarına, yılanbalıklarının dişlerine, ahtapotların vantuzlarına, daha aşağılarda becerikli deniz canavarlarının kurduğu tuzaklara yakalanmamayı tercih ediyorlar. İhtiyatı elden bırakmadan yüzeye doğru birkaç metre yükseliyorlar. Martıların yeni bir saldırısından çabucak kaçamayabileceklerini de iyi biliyorlar.

Eyvah! Üstlerinde geniş bir kara gölge beliriyor...

Tuzaktan kaçamıyorlar. Ağ, sürünün üstüne kapanıyor. Ve kendilerini, birbirine girmiş bir pul ve yüzgeç karmaşasının ortasında buluyorlar. Bu hoş olmayan yakınlık bir anda son derece tedirgin edici bir hal alıyor. Kendilerini bir anda orkinosların, zarganaların ve daha nice balığın ortasında buluyorlar. Zaman artık kim kimi yerse zamanı. Görünürde hiçbir kurtuluş yolu yok.

O kadar çok balık var ki ağın içinde kıpırdamak bile mümkün değil. Bazılarının yüzgeçleri diğerlerinin karnını deşiyor, kimileri de kendilerini bir türlü yutamayan kocaman bir ağzın içinde sıkışıp kalmış...

Kablo geriliyor, vinç çalışmaya başlıyor ve gümüş parıltılarla dolu dev bir cep gibi kapanan ağ geminin güvertesine çıkartılıyor.

Uskumruların karnı dopdolu: son yemeklerinde bir kadın vardı.

Sarı eldivenli eller seçme ayırma işlemine koyulurken balıkların bazıları güvertenin üstünde ölüyor. Diğerleri cinslerine göre ayrılıp yerleştirildikleri uzun kutularla tanışıyor. En sonuncuları, içlerinde en dayanıklı olanı da karnını anüsten solungaçlarına kadar yarıp bağırsaklarını temizleyen Ajaccio konserve fabrikasındaki usta bir küçük elin kullandığı bıçağı tanıyor. Birçoğu büyük kentin limanına gelmeden ölmüş oluyor.

İçleri temizlendikten, pulları kazındıktan, buz dolu kutulara düzgünce yerleştirildikten sonra daha bir sürü işlemden geçirilmek üzere kargo uçağıyla Marsilya'ya kadar gönderiliyorlar. Kimyasal maddelerden elde edilmiş farklı çeşnilerle karıştırılıyorlar. Bir bölümü hardal sosuyla harmanlanıyor, diğerleri sirke ve soğan sosuyla, en küçükleriyse domates ve zeytinyağı konsantresiyle. İyi bilenmiş bıçaklar kuyruklarını, başlarını ve yüzgeçlerini koparıyor. Nihayet, özel soslarına batırıldıktan sonra teneke kutulara hapsediliyorlar, teneke kutular beş kiloluk karton kutulara konuluyor, karton kutular da su geçirmez konteynerlere üst üste yerleştiriliyor.

Ve uçakla Japonya'ya doğru yola çıkıyorlar.

Japonya'ya vardıklarında, gerektiği gibi etiketlenmiş ve gümrük kontrolünden geçmiş kutular büyük Japon dağıtımının normal yolunu izliyorlar. Daha uzun ya da daha kısa süre içinde söz konusu kutular süpermarketler, mağazalar, benzin istasyonları tarafından satın alınıyorlar, açılıyorlar ve boşaltılıyorlar. Uskumrular çiğnenmiş, yutulmuş, hazmedilmişti.

Şu ya da bu biçimde bilmediği bir ülkede, tanımadığı, hayattayken kendisinin de yaptığı gibi belki de sevişen, birbirlerine sövüp sayan, bağıran, ağlayan, dans eden, ölmemeye gayret ederek yaşama sarılan kadınlar ile erkeklerin midesinde bulunduğunu düşündükçe, kadın kumdan yatağının üstünde belki hâlâ gülüyordur.

Bir aşkın sabahı

Pazartesi, sabah saat dört kırk,
Erbaju Plajı

Suyla ilk temas ettiği dokuz saatten bu yana vücut şaşırtıcı bir yol kat etti. Ayaklarına ağır bir taş bağlama zahmetine bile girilmeksizin Porticcio Körfezi'ndeki bir dubalı köprüden atılmış, akıntıya kapılarak Roccapina Aslanı'nın sorgulayan bakışı altında uçsuz bucaksız Erbaju Plajı'nda sahile vurmuştu. Korsika ile Sardinya'yı birbirinden ayıran küçük kanal bütün yıl boyunca gemileri ya Lavezzi Adaları'nın kayalıklarına ya da Moines adacıklarındaki kayalara sürükleyen güçlü ve kalleş akıntılarıyla ünlüdür. Bonifacio'nun ağızları, Akdeniz'in en öldürücü girişleri arasında sayılır. Bununla birlikte, Porticcio ile Erbaju arasındaki uzaklığı yarım günden daha kısa bir sürede geçmek, iki kaya ya da bir balinanın çeneleri arasında sıkışıp kalmamak, parmaklarını bir ağın düğümlerine kaptırmamak, bir eğlence gemisinin gövdesine çarpmamak, üstelik de bunu kollarının ve bacaklarının yardımı olmaksızın başarmak başlı başına bir mucizedir. Ve bu mucize gerçekleşti; Émilie'nin vücudu bu parlak kumlu plaja kadar geldi, şimdi de kıyının köpükleri arasında, zar zor fark edilen şafak renkli dalgacıkların içinde sallanarak dinleniyor; sol eli iki kayanın arasına sıkışmış, sağ kolunda hâlâ tuzdan kararmış gümüş bir bilezik taşıyor, başı gökyüzüne doğru dönük, burnu havada, gözleri tıpkı seviştikten sonra uyuduğu zamanlardaki gibi aralık, kımıldamadığı için yanına yaklaşmaya cesaret eden yengeçler ile karideslerden ne korkuyor, ne de nefret ediyor onlardan.

Emilie, gümüşün üzerinde okunabilen isim bu, su ve tuz yazlık eteğini yok ettiğinden beri kimliğinden artakalan tek şey. Külot mu, külotu yoktu.

Tan ağarırken omuzları daha çok parlıyor. Bu plajda başka hiç

kimse olmadığını sanıyor ve diğerlerinden daha güçlü bir dalga sayesinde denizin derinliklerine doğru olan seyahatine devam edip edemeyeceğini soruyor kendine.

Saat sabahın beşi ve Jules daha şimdiden sahile gelmiş bile, ayakları kumun içinde. Dudaklarının köşesinde bir sigara tüttürüyor. Her zamanki gibi mavi devedikenleri ile mersinlere çarparak hışırtılar çıkaran sabah havasını içine çekiyor. Bu hiç değişmeyen ritüeli ne kadar zamandan beri sürdürüyor? Hiç mi hiç farkında değil, günleri saymıyor ve her gün gelmeye devam ediyor. Çadırlarda küçük grup hâlâ uyuyor, ancak saat sekize doğru güneşin ışıklarıyla birlikte kalkacaklar. O zamana kadar Jules gününün büyük bir bölümünü yaşamış olacak ve iki saat boyunca kitap okuyacağı okaliptüs ağacının altındaki hasırına gidecek. Yabanarılarından ve karıncalardan korunan, karınları üzerinde yatmış nemli paçavralar altındaki dülgerbalıklarını bulduklarında erkek kardeşleri belki çığlıklar atacak.

Aslında, Jules, bir gece önce plajın ucuna, granit blokların birbiri üstüne yığılmış olduğu yere yerleştirdiği oltasını çekmeye gitmek için her zaman günün ilk ışıklarıyla birlikte kalkar.

1 temmuzdan 31 ağustosa kadar geçen her gün birbirinin aynıdır. Ama her sabah sürekli yenilenen bir kararsızlık vardır hep. Hangi balık zokayı yutmuştur? Ne cins? Ne büyüklükte? Hangi yemler yengeçler ve langustlar tarafından yenilmiştir? Kesinlikle çok güçlü olması gereken dişler hangi oltayı parçalamıştır?

Yemler. İşte oltalarının başarısını sağlayan, şansı olta iğnelerinden yana yönlendiren de bu. Yine de bu yemleri hazırlarken nasıl da iğrenerek bakıyor yanındakiler! Zaten bir aydan beri bu gündelik mezbaha seanslarına, saydam derilerini yüzmek ve bunları olta iğnelerine geçirmek için yirmi beş kadar denizhıyarını ikiye kestiği seanslara kimsenin katıldığı yok. Oltalar hazırlanırken çeşitli renklerde uzun spagettilere benzeyen, elyaflı bağırsakların iyi yerleştirilmiş olması gerek.

Jules biraz dalgın, hayallere dalıp gitmişken sigarasının bittiğinin farkına bile varmıyor. Sigarasının külü Émilie'nin çıplak kalça-

sına düştüğü anda, diğerlerinden daha güçlü bir dalga ayaklarını ıslatıyor ve cansız vücudu birkaç metre ileri sürüklüyor.

Şimdi oltaları çekmenin tam zamanıydı ama diğerlerinden daha güzel ve daha büyük bir dülgerbalığının, çok büyük bir dülgerbalığının yemi kapmayacağını kim bilebilir, iğnenin battığını hissettiğinde zaten artık iş işten geçmiştir... Jules sigara izmaritini kuma batırıp doğruluyor. Şimdi her şey daha iyi anlaşılıyor ve aniden bir şeylerin yolunda gitmediğini hissediyor, tıpkı bomboş tiyatroda fazladan bir kişi varmış gibi, çok eskiden var olan bir sesin yankılarını duyuyormuş gibi bir duyguya kapılıyor. Önce, belki biri çadırından çıkmıştır, belki biri kendisini gözetliyordur diye ılgın ağaçlarına doğru dönüyor. Ama çekinmesi gereken bir şey yok, her sabah sigarasını içmeden önce yaptığı gibi, bacakları açık, saçları kumda, otuzbirini çekmedi daha.

Bir baş hareketiyle hayalleri gözünden sildi ama çenesi Émilie'nin kolunu hapseden çifte kayalar yönünde takılıp kaldı.

Eli çok net bir biçimde görüyor, yine de gördüğünün ayırdına bir anda tam olarak varamıyor. Yanına yaklaşıyor, ve ayakları onu cesede doğru götürürken beynindeki imgelerin yerini sözcükler almaya başlıyor.

Cesedin yanma diz çöküyor ve ona bakıyor. Sanki dinleniyormuş gibi bir havası var. Memesinin ucuna asılmış olan yengeci baş ve işaret parmaklarıyla yakalayıp sert bir hareketle denize doğru fırlatıyor.

Bileziği fark ediyor, kolunu uzatıyor, kendinden emin bir hareketle bileziği açıyor. Ne adını okuyor, ne de soyadını. Bileziği yengecin yanına fırlatıp fırlatmamakta kararsız kalıyor ama sonunda onu kimsenin bulamayacağı kayalıktaki bir yarıkta karar kılıyor.

Vücudundaki kavisleri izliyor, kısa kıllarla gölgelenmiş bölgelerinde yavaşlıyor, bir süre gözlerinde duruyor, sonra elini kurtarmaya karar veriyor. Bırakmadan önce derisi yüzülmüş bileği bir süre elinde tutuyor. Emilie sanki bu anı bekliyormuş gibi birden denizin dalgaları arasına kaçıyor. Tıpkı bir denizkızı gibi.

Artık vücudun varlığını gösteren tek bir işaret bile yok. Genelde

oltalarını topladıktan sonra yaptığı şeyi o an yapıyor, ikinci sigarasını yakıyor. Artık balık avlamayı düşündüğü yok, Murtoli Körfezi'nin dışına doğru hiç zorlanmadan yüzen Emilie'yi izliyor; adını bilmiyor, ama kanatları yüzüne sürünen kedibalıklarıyla birlikte, istrongiloz balıklarının arasından sıyrılarak kıyılardan uzağa, çok uzağa doğru yüzüyor onunla birlikte.

Yine de bir süre sonra onu izleyecek gücü kalmıyor ve kaçışına terk ediyor kadını. Soluğu kesiliyor, yeniden su yüzüne çıkmak, oksijene kavuşmak zorunda.

Havaya, sigara dumanına, sabah rüzgârıyla sahilden kendisine kadar gelen ılgın ağaçları ile okaliptüs ağaçlarının kokularına kavuşuyor.

Adını koyamadığı ama bildiği bir parfüm kokusu burun deliklerinden içeri doluyor ve o an unutuveriyor Emilie'yi; en azından bugün kurduğu düşü, denizkestaneleri ile kayalar arasında bir anormallik gibi duran bir kadın vücudu hayalini silmeyi umuyor. Gözlerini kadının bulunduğu körfezden çeviriyor ve kumulun tepesinde eteğini kaldırarak, bir devedikenine basmamak için dikkatle yürüyen ve dikensiz bir yer bulduğunda eteğini tümüyle kaldırıp kuma işemek için çömelen Karine'i görüyor. O yumuşak ses rüzgârla kendisine kadar ulaşıyor; Karine'i tanımıyor, onu sahilde deniz kabukları toplarken defalarca gördü. Berrak ve yoğun sıvının dışarı akışını, koyu renk tutamı, sonra da önüne eğilmiş başını, kumaşın kıvrımları arasında öne uzanmış kollarını görebiliyor. Kız ayağa kalktığı anda başını öbür yana çeviriyor: onu rahatsız etmek istemiyor.

Kendini zamanın tuzaklarına kaptırmak diye bir şey söz konusu değil, kız kaçmamalı. Kızın gözlerinin, üzerine ya da en azından plaja, kumu yalayan köpük kümelerine çevrili olarak kumulda ayakta durduğunu hissedip o yana dönüyor.

Kızın gözleri ufka değil tümüyle kendisine doğru dönük, hep aynı olan dalgalara doğru değil, kendi yüzüne doğru, orada dalgakıranın ucundaki fener gibi duran vücuduna doğru, hemen hemen küçük bayrak kadar kırmızı yanaklarına, iki yanında sallanan kollarına, titreyen tenine ve saçlarındaki kumlara doğru dönük.

Bu Jules'ün onu ilk görüşü değil; kız yerden deniz kabuklarını toplar gibi yaparak önünden o kadar çok geçti ki!

Kız onu seyretti, hülyalı bakışlarını üzerine çekmeye çalıştı, hayaller kurarak kaçamak bakışlarla ellerine baktı.

Onun erkek ellerini göğüslerini, omuzlarını, kalçalarını, kaba etlerini kavrarken hayal ederek, cinsel organını okşarken kendinden geçtiğini hayal ederek kadınlığıyla oynadı. Dikenlerin kaba etlerine batması pahasına neredeyse önünde çırılçıplaktı; gidip başka bir yere, servilerin arkasına işeyebilirdi, ama o defalarca kumula gitti, ama adam balıklarıyla ve oltalarıyla öylesine meşguldü, bu işe kendisini öylesine kaptırmıştı ki genç kızı görmemişti bile; oysa kız on beş günden beri onun hemen her sabah kuma uzandığını, sol eliyle külotunu indirdiğini, tan yerinin gri yeşili içinde otuzbir çektiğini görmüş ve onun sabahla aşk yaptığı anlarda ulaştığı hazza hiçbir zaman ulaşmamıştı. Onu kendisi için istiyordu ve bu sabah onun kendisini fark ettiğini biliyordu, kendisini çıplak görmüştü ve insanın başı önüne eğikken saçlarının arasından dışarıyı göremeyeceğini düşünecek kadar da saftı.

Karine geldiğinde Émilie'yi görmesi için artık çok geçti, maskara kız çoktan sıvışıp gitmişti.

Bir an kımıldamadan birbirlerine bakıyorlar. Adamın aklında devedikenlerinin her an batabileceği o çıplak kaba etlerin görüntüsü, "Bu sabahın şafağında aşk yapmalıydım" diye söylenip duruyor kendi kendine. Ama içinde kabaran arzuyu şimdi hiç mi hiç gizleyemiyor.

Birdenbire koşmaya başlıyor, ayaklarına yapışan kumlar yüzünden önce beceriksizce, sonra giderek daha hızlı koşuyor, öyle hızlı koşuyor ki ayağına batan devedikenlerini akşam olduğunda cımbızla bir bir çıkartmak zorunda kalacak (ya da, daha doğru söylemek gerekirse, akşam olduğunda dikenleri bir cımbızla tek tek çıkarırken bu operasyon sırasında mikrop öldürücü dilini de kullanmaktan geri kalmayacak).

Kendisini kızdan ayıran o birkaç metreyi işte böyle alıyor, erkekliği önde, gözlerde çılgın bakışlar, ağız daha şimdiden gevşemiş, eller tir tir titriyor. Kız kumda saklanmaya çalışmıyor, onu

kollarını açarak kabul ediyor. Bu ağustos sabahında bu kadarını ummamış da olsa onu karşılamak ve bir çanta gibi sırta atılmak için orada bekliyor.

Şimdi kumulun gerisinde yılankavi uzanan yol boyunca koşmaya devam ediyor. Bir kolunu kızın beline dolamış. Kız şimdi havalarda, bacakları adamın göğsüne çarparak sallanıyor, omzunun ucu adamın karnına gömülmüş, akordeon gibi büzüşmüş tişörtü boynunda toplanmış ve yüzü adamın sırtının aşağılarına değiyor. Kendisini bu şekilde nereye kadar götüreceğini hiç düşünmeden kahkahalarla gülüyor kız, çünkü onun kendisini en çok sevdiği yere götürmeyi düşündüğünden hiç kuşkusu yok. Bu yeri onlardan önce de pek çok insan sevdi, bir okaliptüs ağacının altındaki yumuşak kumlu, gölgelik, kumulların gerisine gizlenmiş gözlerden uzak bir köşe, ama yine de hiç bilinmez, dünya diri genç insan vücutlarıyla ilgilenen, dürbünleriyle silahlanmış meraklı insanlarla dolu.

Soluk soluğa kalıyor ama koşmayı yine de bırakmıyor. Kız ellerini erkeğin kaba etlerinde gezdiriyor, sanki hiçbir şey yapmıyormuş gibi, sanki o koşarken ellerinin hareketine mâni olamıyormuş gibi.

Her şeye karar verecek tek kişinin o olmadığını düşünüyor ve elleri daha otoriter, daha aç bir biçimde gezinmeyi sürdürüyor.

Ve nihayet okaliptüs kokuları içindeki yumuşak kum. Kızı hemen yere bırakıyor Jules. Gözleri karşılaştığında Karine dünyayı keşfeden saf bir kız havalarına giriyor, ama elini cinsel organına doğru uzatarak hemen o an kendini ele veriyor. Jules de aynı hareketle dudaklarına yapışmak için eğiliyor, ilk seferinde ulaşamıyor dudaklara ve kızın burnunu ıslatıyor, susamış diliyle sol gözkapağını yalıyor ve nihayet bir badem kadar taze mabedinin yolunu buluyor. İkisi de birbirinden daha solgun gibi. Ortak bir uzlaşmayla karanlık bölgelerini birbiriyle birleştirmeye karar veriyorlar. Karine'inki isten kararmış, yumuşacık. Jules'ünkiyse biraz daha sert ve daha açık renk. Takan kim, birkaç saniye sonra ikisi de aynı dansı yapmaya başlıyorlar. Oralarına buralarına kum tanecikleri yapışıyor; hafif yaralar oluşturan bu tanecikler mutluluklarının artmasına neden oluyor.

Çevrelerindeki ağustosböcekleri sustu, yanı başlarında Emilie'yi yutan denizin sesi zar zor duyuluyor.

Jules altına aldığı kızın kımıldayan memelerini seyrediyor, önce zor tutuyor kendini, sonra uçlarını ısırma arzusu galip geliyor. Kız, sanki taraflardan biri değil de o sahneyi izleyen seyirmişçesine onun göğüs uçlarını ısırmasını seyrediyor, sonra ellerinden biri onun hareket halindeki kaba etlerini ararken ikincisi erekliğini yakalıyor ve yol alırken daha saygılı olmaya zorluyor onu. Kum zerrecikleri onları altın bir zırha çeviriyor, ve kız, saçları göbeğinde, birleşmelerinin ortasında zevkten eriyerek kendini aniden erkeğin üzerinde otururken buluyor, artık ellerini özgürce dolaştırma sırası erkekte.

Tuhaf bir dil konuşuyor kız, erkek bu dili çözmeye çalışmıyor bile; çünkü bilinmeyen işaretler tenindeki emilmiş ve ısırılmış yerlere daha şimdiden rengini geçirmiş. Kız ağır ağır doğruluyor, tam dışarı kaçabileceği anda duruyor ve onu yeniden boylu boyunca hapsediyor. Mavi pullu uzun yılan, omurgasının içinde zikzaklar halinde açılıyor ve ensesinin hizasından sokuyor. Balık böğrüne iniyor, erkek panzehir için yalvarıyor ama zehirli dişi hayvan onun kendisini isteyerek tuttuğunu biliyor, kendisinin de onu bırakmaya hiç niyeti yok. Okaliptüs yaprakları yağmur gibi yağmaya başlıyor. Kum tanecikleri tenler arasında gıcırdıyor: kuartz külçeler, mika parıltıları. Kadın amaçlarına ulaşmak için büyük olanaklar kullanmakta tereddüt etmiyor. Tedbirsizce geziniyor, erkeğinse gözlerini iri iri açmaktan, elleriyle göğüslerini sıkmaktan ve dudaklarını kadına uzatmaktan başka yapacağı bir şey yok.

Yine de sonunda işi oluruna bırakıyor kadın, hapsederek ve özgür bırakarak, parmaklarını daldırabildiği yere kadar daldırarak, deniz suyunun tadı dudaklarına gelene kadar, bu tadı köküne kadar hissedinceye kadar oluruna bırakıyor işi.

Okaliptüs ağacının altında uyuyorlar. Saçları birbirine karışıyor.

Suyun altında, tuzağa yakalanmış balık cesetleri yengeçler tarafından yutuldu.

Artık birbirlerinden hiç ayrılmayacaklar. Birbirlerinden ayrıl-

mak isteseler bile, mesafe ya da farklılıkları bahane olarak ileri sürmeye kalkışsalar bile yapabilecekleri bir şey yoktu artık, çünkü yakıcı ağustos güneşinde, makilerin altında gözlerden uzak, kendisine hiçbir şey öğretilmemiş olsa bile sperm hücresi tek başına yumurtaya giden yolu bulur.

Memlekete dönüş

Arkadaşlarının çoğunun fikrine bakılırsa Albert çılgının tekiydi. İnsanı rahatsız eden bir çılgınlık değildi bu; bu çılgınlık ne dramlara sebep olur, ne de kavgalara; orada ve onun oradan gitmesini gerektirecek de hiçbir şey yoktu. Onun dalgakıranın ucunda, ayaklarının altındaki suya bakarak, kendi kendine anlaşılmaz bir şeyler mırıldanarak oturduğu pek sık görülür.

Albert asla ufka bakmayan bir denizci. Dalgakıranda olduğu gibi gemisinde de gözlerinin uzağa bakmasına asla izin vermez. Bir müfettiş ya da bir mikroelektronik uzmanı için bunun şaşırtıcı bir yanı yok ama bir denizci için bu yalnız olağanüstü değil, son derece tehlikeli bir durum da. Zaten ne zaman yeni bir işçi alması gerekse Albert gemisini iyi yönetemediği konusundaki dedikoduları hep yalanlamak zorunda kalıyor. Yine de onu tanıyanların yetenekleri konusunda en küçük bir kuşkuları bile yok.

Suyun rengine, rüzgârın kokusuna, sahip olduğu bir sürü elektronik alete güvenir.

Hepsi bu kadar da değil. Albert'in bir de beyaz kumla dolu –eskiden sert içkiyle doluydu– dar boğazlı küçük bir şişesi var. Günün herhangi bir anında, ağlar çekilirken, balıklar boşaltılırken, film jeneriğiyle televizyonun ekranı kararırken, ya da uykudan gözleri kapanırken ceplerinden birinden bu şişeyi çıkartabilir, kapağını açabilir, şişenin ağzını burnuna yaklaştırabilir. İşte o zaman gözlerini kapatır, gözleri ufka dönük ama gözkapakları kapalı olarak derin derin soluk alır ve saniyeler boyu öyle hiç kıpırdamadan durur.

İşte o zaman hiç kimse ona bir söz söylemeye de, sesini yük-

seltmeye de cesaret edemezdi. Nasıl bir öfkeye kapılacağını düşünerek iki metreden fazla yanına yaklaşmamak ve işini bitirmesini beklemek gerekirdi. Bu kumun sırrını, dolayısıyla da neden hiçbir zaman ufka bakmadığını bilen birkaç kişi de bu sırrı hiçbir zaman açıklamadı ve hep sözü değiştirerek yanıtsız bıraktılar soruları. Ama bu, yok olduğu zamanlarda onu merak etmemeleri için bir neden değildi.

Albert'in çılgınlığı, tabiî gerçekten bir çılgınlık söz konusuysa, kendisini yakından ya da uzaktan tanıyanlara, kendisiyle sık görüşen ya da az görüşenlere göre, az ya da çok belirgin biçimlerde ortaya çıkıyor. Sözgelimi karısı için en rahatsız edici olanı hastalıklı bir biçimde hayallere dalması, bir kitap okurken ya da bir belgesel izlerken gerçek hayatla bağını yitirmesi. O anlarda ne sevecen davranışlar, ne de öfke bir işe yarar; elde edilebilecek tek şey boğuk sesli bir gurultudur, hepsi o kadar.

Daha ince düşünen insanlar için bu çılgınlık teşhisini güçlendirecek başka ögeler de vardır. Bunlar birer ayrıntıdır, doğru, ama bu ayrıntılar normal insanları şok edebilecek ayrıntılardır. Mesela, Albert'in gemisi her zaman tepeleme benzinle doludur. Dört yüz metre ileriye atılmış ağları toplamak bile söz konusu olsa, Akdeniz'i bir uçtan bir uca geçecek kadar yakıtı vardır. Herkesin söylediğine göre, kıyı boyunca uzanan en küçük adacıkları bile ezbere bilmesine rağmen kaptan kamarası haritalarla tıka basa doludur. Pencerelere ve çok eski zamanlardan kalan ölçüm aletlerine asılmış muskalara gelince, bunların nereden geldiğini kimse bilmiyor.

Bunların yanı sıra, Albert'in geçmişi hakkında anlatılanlar ve dedikodular da cabası. Bir süre Korsika'nın batı kıyısında oturduğu ve güzel bir gün, denizin ortalık yerinde, tüm denizcilerini cankurtaran sandallarına binmeye zorladığı ve onlara artık zamanının geldiğini avaz avaz bağırdığı anlatılır.

Kimse bu zor yaşamöyküsünün doğruluğunu araştırmaya kalkışmadı. Çünkü Albert Korsikalı değildi. Ebeveynleri Korsikalıydı, Porticcio Mezarlığı'nda yan yana dizilmiş dört mezar da bunun gerçekliğine tanıklık ediyor; onunsa gerçekten Korsikalı olmadığını

hissediyor insan. Korsika dilini konuştuğu ve en küçük granit bloku bile tanıdığı ortada, ama onda eksik olan bir şeyler vardı, gözbeklerini ikiye bölen bir ufuk çizgisiydi eksik olan, kesinlikle.

O sabah, daha güneş bile doğmadan, Albert, ağustos ayı sonunun o beklenmedik balık avında kullanacağı zokalar ile kamışları özenle hazırladı. Mürekkepbalıklarının akını haber verilmişti ve kaybedilecek zaman yoktu, böyle bir fırsat her zaman karşısına çıkmaz insanın. Yılda bir ya da iki kez kullanılan malzemelerin hızla hazırlanması gerekiyor; yani zokalar, olta iğnelerine takılan rengârenk yalancı yemler, kamışlar ve misinaların bağlı olduğu çarklar, lamba ve jeneratör –tümüyle yasadışı olan bu sonuncular mürekkepbalıklarını suyun yüzeyine çekmeye yarıyor.

Albert'in tüm hareketleri sakin ve ölçülüydü, hele bir de kum dolu şişe cebindeyse kimse onun aklının karışık olduğunu düşünemezdi. Yalancı yemleri, misina bobinlerini, fırdöndülü çengelleri, çarkları yağlamak için kullandığı yağı canıgönülden baktığı kutulara yerleştiriyor; bir tornavidayla silahlanıp bir vidayı sıkıştırıyor, yaptığı işi seyrediyor, bir an düşünüyor, sonra yeniden devam ediyor işine.

Önce, tam gece bastırırken, gidip ağları atmak, sonra da geçmiş yıllarda elde edilmiş deneyimlerin ışığında denizin durumuna göre bir yerde durup gözetlemek gerekiyor. Kısacası, sahil korumalara yakalanmadan geceyi ve mürekkepbalıklarını beklemek gerekiyor. Albert büyük şeyler olacağından korkmuyor, çünkü bu özel ve genelde çok kazançlı gece için dört deneyimli balıkçı tuttu, rastlantısal olarak izne ayrılmış olan Porticcio sahil korumalarının başsorumlusu da bu dört balıkçının arasında.

Gemi limanda hazırdı; on yıl boyunca iyi ve özverili hizmetlerde bulunmuş olmasına rağmen geminin pek havalı bir görünümü vardı. Albert'in tüm öbür oyuncaklarına olduğu gibi buna da çok özen gösterdiği rahatlıkla söylenebilir.

Malzemeler gözden geçirildikten, ölçüm aletleri ve bilmem kaçıncı kez yerleştirilen haritalar kontrol edildikten sonra Albert bisikletine binip koyu tepeden gören evine doğru yola çıkıyor. Verandanın karşısına dikilmiş servi ağaçlarının oluşturduğu çit

konusunda kimse aptal değil: herkes ufku örtmeyi seven bu adamı çok iyi tanıyor.

Bu çit, Albert'in karısı Annie'yle arasındaki birçok anlaşmazlık konusundan biriydi. Annie denizi görmek istiyordu. Bu toprak ona miras kalmıştı ve kahvesini gemileri seyrederek içme lüksünü yaşamayı umuyordu. Bu konuda kocasını hafife almıştı. Albert, evin inşaatı biter bitmez ağaçlar dikmeyi önermişti, Annie de Tanrı ömür verdiği sürece her sabah, her akşam ve her an ufku seyretmek niyetinde olduğunu saklamadan bu öneriyi anında reddetmişti. O zaman da Albert uzun süreli bir strateji uygulamıştı: asla bahçeye çıkmıyordu ve veranda, yemek odası, özellikle de mutfak dahil denize bakan tüm odalardan uzak duruyordu. Altı ay direndikten sonra Annie pes etmek zorunda kalmıştı ve servi fidanlarını gidip kendi elleriyle almıştı.

O günden beridir deAlbert terk ettiği yerleri yeniden sık sık kullanıyor, yemek pişiriyor, karısıyla birlikte yemek yiyor, kalın yapraklı bitkilerle ve verandadaki çiçeklerle ilgileniyor, hatta zaman zaman bahçedeki çim biçme makinesini kullandığı bile oluyor...

Eve vardığında, Albert, bisikletini kapının pervazına dayıyor ve ağır adımlarla odanın alacakaranlığına doğru ilerliyor. Annie veranda ile mutfak arasında gidip gelerek bir şeyler yapıyor. Sabahın serinliğini içeride tutmak için pencerelerin panjurları tüm yaz boyu kapalı tutuluyor. Albert içinde bedevîlerin, Cezayir sokaklarındaki çocukların, plajların ve minarelerin resimlerinin bulunduğu bir kitap alıyor; iyice gömülüyor kanepeye, kıllarla kaplı iki elini karton kapağın üzerine koyarak bir süre hiç kımıldamadan, iri iri açtığı gözlerini tavana dikmiş, öylece duruyor. Bazen seçtiği kitabın sayfalarını karıştırdığı da olur, ama bu sabah öyle olmuyor; ellerinin terlemesine, terinin kartondaki parlak renklere karışmasına tepkisiz kalıyor yalnızca.

Geçerken ona bir göz atıyor Annie ve işlerini yapmaya devam ediyor. Başlangıçta bu birdenbire düşlere dalma krizlerine, bir anda dünyayla ilişkisini kestiği anlara dayanamıyordu. Albert'in, kendisine karşı bir tavır aldığını, varlığının onu rahatsız ettiğini, özgürlüğünü kısıtladığını kendisine belirtmeye çalıştığını düşü-

nüyordu. Ama zamanla kocasının, bazı durumlarda, normal yapıdaki insanların anlayamayacağı, hatta kader kendilerini ayırıncaya dek gece gündüz birlikte yaşadığı kadının bile anlayamayacağı biri olduğunu anladı.

Ağustos aylarının sık yaşanan o çok sıcak, kor gibi yakan akşamüstlerinden biri. Albert, servi ağaçları maviye dönüşünceye dek kendini uykuya ve düşlere kaptırıyor. Annie yemeğini tek başına yedi, sonra da yatmaya gitti. Zaten uzun zamandır sevişirlerken birbirlerini dudaklarından öpmüyorlar, akşam öpücüğü de yalnızca anılarda kaldı.

Güneşin hafiflemesi Albert'i uykusundan uyandırıyor. Beynine nakşettiği resimler yüzünden kitaba azarlarcasına bir bakış fırlatıyor, ama özenle kutusunun içine koyup aynı türdeki kitapların arasına yerleştiriyor. Garaja geçiyor, botlarını giyiyor, hiçbir işine yaramayacak olan, ama ya gerekirse diye düşünerek, su geçirmez giysisini omzuna atıyor. Limana kadar inmek için bisikletine binmesi yeterli, pedal çevirmesine bile gerek yok.

Dört denizci de orada, denize açılmayı bekliyor. Makineler iğrenç yağ ve çürümüş balık kokuları arasında ağır ağır guruldayarak çalışıyor. Hiçbir şey söylemesine gerek yok, herkes görevinin başında, kimi palamarlarda, kimi dümende; güverteye atlamadan önce yalnızca bisikletini kilitlemek için duruyor, o kadar.

Bir şalupa, Yaşlı'nın şalupası limana giriyor. Bir el hareketi, balık avının iyi gidip gitmediğini anlamak için ayakların altına doğru atılan kaçamak bir bakış, sonra iki gemi de kendi yönünde uzaklaşıyor. Bu gecenin başlangıcında her şey son derece olağan. Ağların atıldığı yerler, az bir farkla, hep aynı, eğer iki metrelik bir farklılık yakalanacak balık miktarında önemli bir değişiklik sağlayacak bile olsa bunu kontrol etmek oldukça güç. O zaman da şansa ve eski yöntemlere güvenmekten başka yapacak bir şey yok.

Ağlar atıldıktan sonra, Albert –gözünü bordadaki göstergeden ayırmadan– parmağıyla doğuda, uzaklardaki bir noktayı gösterir. İşte o an güvertede bir hareketlilik başlar. Projektörleri yerleştirmek, oltaların ucuna zokaları takmak, buzu ve kutuları hazırlamak gerekiyor. Kimse tek bir sözcük bile fısıldamaz, herkes Al-

bert'in sessizliğine aşinadır ve herkes onun mürekkepbalıklarını hissettiğini, çiftleşmek için ne zaman su yüzüne çıkacaklarını tahmin ettiğini bilir.

Albert, ellerini arkasında kavuşturmuş, burnu suya dönük, gözleriyle dalgaların üzerinde yüzen tahta parçacıklarını inceleyerek, makinelerin durdurulmasını emrediyor. Gemi, o hızla birkaç metre daha sürüklenerek, sessizliğe gömülüyor, suyun ritmine bırakıyor kendini.

Işık huzmesi suyun yüzeyini tarıyor, duraksıyor, sonra kırmızı ve sarı bir kaynaşmanın üzerine odaklanıyor. Oradalar; birbirine dokunan, birbirini yoklayan, birbirini keşfeden yapış yapış bir kalabalık, kafadanbacaklıların özel geleneklerini bilmeyenler için anlaşılmaz bir yığın. Işık onları kendine doğru çekiyor ve çılgına çeviriyor. Dört denizci de böyle bir fırsatın bir daha ellerine geçmeyeceğini çok iyi biliyor. Yalancı yem taktıkları oltalarını attılar bile: oltayı atacaksın, bırakacaksın gittiği kadar gitsin, hafif hafif oynatacaksın, hayvanın kendini kurtarmak için debelenmesiyle ağırlaştığında oltayı hemen çekeceksin, mürekkepbalığını çıkartıp rasgele buzun içine atacaksın, yeniden fırlatacaksın oltayı ve bu böyle sürüp gidecek. Mürekkep dört bir yana yayılıyor, su geçirmez elbiselerin üzerine, güverteye, hatta zaman zaman bir yanağa ya da bir göze sıçrıyor. Yalancı yemli iğnelerin kauçuk eldivenleri deldiği de oluyor. Yakalanan hayvanlar mürekkepleri içinde kıpırdanarak, içlerinde kalan deniz suyunu dışarı tükürerek ve dokunaçlarını orada burada gezdirerek üst üste yığılıyorlar.

Avlanma bir saat sürüyor ve başladığı gibi bir anda bitiyor. Üst üste yığılan mürekkepbalıkları boğularak ölüyorlar; kollar uyuşmuş, eller yara bere içinde, yüzler ter, deniz suyu ve kurumuş mürekkeple kaplı. Dört denizci de halatların ortasına yığılıyor yorgunluktan, Albert'in kendilerine uzattığı şişeyi ağızlarına götürüyorlar. Birkaç yudum ateş. Alınlarını siliyorlar, avlarına bir göz atıyorlar, memnuniyetlerini güçlükle dile getirebiliyorlar.

Albert projektörü kapatıyor, el fenerini yakıyor. Alkol boğazını kavuruyor. Sayısız yıldız var başının üzerinde; bazıları grup halinde, diğerleri birbirinden uzakta. Gemisini dolaşıyor, oradan bir

mürekkepbalığını, şuradan bir yalancı yemi topluyor, sonra denize eğiliyor, ışığıyla hafif hafif okşuyor denizi. Gecenin bu saatinde ufku görme şansı hiç yok.

Pazartesi, sabahın ikisi,
Porticcio açıklarında

Her şeye rağmen, el fenerinin ışığı bir seferde ufuk çizgisini yakalıyor ve bu ufuk çizgisi su yüzeyindeki bir kadın yüzü gibi güzel ve sakin.

Işık huzmesi bir an dağınık saçlara takılıp kalıyor. Albert tereddüt ediyor, ama artık çok geç, o da saçlara ve uyuyan bakışa kapılıyor. Émilie'yi saran, eskiden kırmızı şimdiyse denizin tuzuyla aşına aşına maviye çalan pembeye dönüşmüş olan elbiseden göğüslerindeki ve karnındaki haleler görülüyor. İnce bir su tabakasının üzerinde yüzüyor, vücudu floresan planktonlardan bir kefenle sarılı; Albert'in yirmi yıldan fazla bir zamandan beri görmediği halde tanıdığı o Akdenizlilere özgü yüze, iyotun soluklaştırdığı mat bir tene, kat kat parlak kumaşın altından çıktığım düşlediği koyu kirpiklere sahip.

Kadın dalgaları karşılamaya gidiyor. Bir ses yankılanıyor, Albert el fenerinin ışığını güverteye, ambar ağızlarına, yılan yuvalarına benzeyen halat rulolarına çeviriyor. Hiçbir şey görmedi, hayır, ufku görmedi; içkinin, yorgunluğun, mürekkepbalıklarının mürekkeplerinin, planktonlarla dolu deniz suyu serpintilerinin yarattığı bir halüsinasyon bu.

Albert ufkunu gördü, o aklından çıkmayan, unutamadığı ufku gördü, bir kadın yüzüne dönüşmeyen, bundan çok daha fazlası olan, her şeye rağmen ancak böyle özetlenebilen ufku gördü. Bu onun ikinci kez başına geliyor ve ilk seferinde denizcilerini gemiyi terk etmeye, filikalara binip kıyıya dönmeye zorlamıştı. Ama o geri dönmüştü.

Bu kez sükûnetini koruyor, limana yönelmeye, mürekkepbalıklarını rahatça boşaltmak için geri dönmeye karar veriyor.

Geri dönüş yolculuğu boyunca düşünecek ve kararını geliştirecek zamanı oluyor.

Kimsenin hiçbir şeyden kuşkulandığı yok; polyester kutuları ambarlardaki soğuk odalara yerleştiriyorlar, birbirlerine iyi geceler anlamına gelen sözcükler mırıldanıyorlar ve buruşuk çarşaflarına kavuşmaya gidiyorlar.

Albert bisikletinin asma kilidini açıyor, dalgakıranın ucuna kadar iterek götürüyor ve denize fırlattığı bisikleti suyun içinde gözden kayboluyor.

Yeniden gemisine biniyor, her şeyin yerli yerinde olup olmadığını, yakıtı, haritaları, ölçüm aletlerini kontrol ediyor ve makineleri çalıştırıyor. Güneş nihayet yükselme lütfunda bulunduğunda, Albert Sardinya kıyılarının açığında, dümeninin başında ayakta, gözleri ufuğa; savrulmuş saçları gördüğü, koyu kirpiklerin kendisini beklediği ufuğa dikilmiş olarak yol alıyor.

Yakıtını tamamlamak için bir kez bir limanda durur, o kadar.

Sonra ver elini açık deniz, güneşin en tepede olduğu saatlerde güneybatıya, çocukluk günlerinin kokusuna, çöle, beyaz evlere, üzüm bağlarına, Cezayir'in sokaklarına doğru gidiş.

Ufuğun içine doğru girdikçe resimler daha belirginleşiyor; parfüm kokulu ayrıntılar, kuskus ayıklayan el, bir pencerenin gölgesine asılmış sarmısak, duvarlardaki kireç, gün bitimindeki toz, uçsuz bucaksız plajlar içinde yok olup gidiyor. Sonunda bastıran gece tüm düş kırıklıklarını ve gençlik korkularını, gözyaşlarını konuşturan genç bir dünyayla hoyratça ilişkiyi de beraberinde getiriyor. Çarçabuk hazırlanan bavulları, kendisine ait pek çok eşya gibi olduğu yerde bırakılarak terk edilmiş bibloları, gözyaşları içindeki annesini ve aşırı sakin babasını, tabiî her şeyden habersiz kız kardeşini, durmadan havlayan köpeği, kilitlenmiş eve geri dönüp almak istediği peluşu –tüyleri dökülmüş beyaz bir ayı postu– ama o yaşta bir peluş için ağlamasının söz konusu olmadığını, neden gitmek zorunda olduklarını ve babasının neden kazanan taraftan olmadığını sormasının da söz konusu olmadığını sanki o gün bu gündür hiçbir şey olmamış, hiçbir şey yaşanmamış gibi bir bir anımsıyor.

Kaptan kamarasında, başı haritaların ortasında, ufkunun tam konumunu deniz mili olarak saptamanın korkusuyla açmaya ce-

saret edemediği haritaların ortasında uyukluyor.

Böylece tam bir karanlık ve sessizlik içinde sekiz saat yol alıyor. Düşünde bir genç kadının gözyaşları içindeki yüzünü, çevresi dantellerle kaplı uçan kaçan bir vücudu görüyor.

Sonra olası sorunları da, Annie'nin gözyaşlarını da hiç düşünmeksizin güneybatıya doğru yoluna devam ediyor. Korsika Akdeniz'e gömülüyor, gömülürken Sardinya ile çevresindeki adaları da birlikte sürüklüyor.

Ve nihayet kendisine doğru gelen ufuk, önce parlak bir çizgi, az sonra devasa bir kumsal, tepelerin yamaçlarına denizkızları gibi asılmış düz damlı beyaz evler.

Cezayir topraklarına birazdan ayak basacak ve işte o zaman ne olacaksa olacak, ya kabul edecekler ya da geri gönderecekler, ama orada kalmak için elinden geleni ardına koymayacak, on bir yaşlarına geri dönecek, toprak kaplardan taşan yemek kokularını, akşamın sükûnetini, kökleri duvarların sıvalarını çatlatan çarpık çurpuk zeytin ağaçlarını, otomobiller ile parabolik antenleri, baharatları, daha güneydeki çöl kumlarını, büyük plajlardaki erkek çocuklarını yeniden hatırlayacak, yeniden yaşayacak zamanı olacak; geri dönmeyecek, yaşamının geri kalan kısmını burada, Cezayir toprakları onu içine alana dek burada geçirecek.

Darmadağınık

Köyde bir saatten beri çıt çıkmıyor. Yılın bu döneminde turistlerin çoğu, mideleri istakoz ve midyeyle dopdolu olarak saat ona doğru derin bir uykuya dalan emekli insanlar. Zaman zaman gürültücü bir öğrenci grubunun gelip bu sessizliği bozduğu da olmuyor değil.

Bugün böyle bir şey söz konusu değil; ayrıca Porticcio öyle çok turistik bir yer de değil, dalgaları seyrederek dinlenmek dışında yapılacak hiçbir şey yok.

Dubalı köprünün altındaki küçük kumsalda Chloé'nin her gece yaptığı şey de bu zaten. Gündüz hiçbir şey düşlemeden uyuyor, düşüncelerine dalıp gitmek için geceyi beklemekten başka yapabileceği bir şey yok.

Şurada burada bazı ışık yansımaları dalgalarla kıyıya vuruyor.

Beklenmedik bir gürültü onu düşüncelerinden sıyırıyor. Görülmek istemediği için yer değiştirip köprünün altındaki karanlık yere atıyor kendini. Araba tam üstünde, korkulukların önünde duruyor. Her şey öyle büyük bir sessizlik içinde gerçekleşiyor ki, bunların öğrenci olmaları mümkün değil. Belki de geceyarısı denize girmek için gelmiş sevgililerdi...

Hayır, gerçekte bunlar fısıldaşarak konuşan iki adam. Arabanın kapılarını çok dikkatlice kapattılar.

– Bagajı yavaş kapat.

Chloe başını omuzlarına gömüyor, elinden geldiğince sessiz nefes almaya çalışıyor.

– Bunu daha rahat taşımanın bir yolu olmalı. Bacaklarından tut.

– Güzel kız...

Köprünün altında, Chloe, çürümüş tahta kazıkla âdeta bir bü-

tün olmaya çalışıyor. Kumaş hışırtılarını, kapatılan bagaj kapağını, sonra ağır bir yük taşıyan adamların ağırlaşmış ayak seslerini, başının üstündeki tahtaların gıcırdadığını duyuyor. Tahtaların aralığından eğilerek ilerleyen gölgeler görüyor. Biraz kum dökülüyor yüzüne. Yüzündeki kumları eliyle temizliyor. Konuşmalarını dinlemekten, yüzlerini görmeye çalışmaktan kendini alamıyor. Bir insan vücudunun ağırlığı altında iki büklüm olmuş adamları daha iyi görmeye çalışıyor. Öyle çok fazla korkmuyor ama kendisini fark ederlerse kızla aynı sonu paylaşabileceğini düşünüyor.

Aniden çok üşüdüğünü hissediyor, tüyleri diken diken oluyor. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızlı hızlı çarpmaya başlıyor, şakakları zonkluyor.

İki adam cesedi köprünün ucuna bırakıyor. Chloé cesedi görmeyi çok isterdi, ama büzülerek tahta sütuna iyice yaslanıyor.

– Elbisesini düzelt, baldırları görünüyor.

– Yıldızlar... Öylesine söyleyiverdim.

– Bu iyi bir fikir olmalıydı, karşı çıkmak için hiçbir neden yok.

Chloé kulak kabartıyor, ve elini kalbine bastırarak çarpıntısını dindirmeye çalışıyor.

– Tamam işte, işin en zor bölümü bitti.

Chloé onların yeniden zorlandığını ve saymaya başladıklarını duyuyor: bir, iki, üç...

Ve kırmızı elbiseli bir vücudun köprüden düştüğünü, denizin ancak birkaç damla su sıçratarak açıldığını görüyor.

– Hadi, gidiyoruz.

– Ceset yüzüyor...

– Gel.

Köprünün üzerinde koşan ayak sesleri, tahtaların aralığından akan bir kum yağmuru, sonra iki kapının kapandığı ve araba motorunun sessizliği bozduğu duyuluyor.

Chloé saklandığı yerden çıkmak için araba gittikten sonra uzun süre bekliyor. Gece şimdi eskisinden de sessiz. Kumda tekerlek izleri başka tekerlek izlerine karışıyor. Bir sokak lambası köprü ile denizin bir bölümünü portakal rengi ışığıyla aydınlatıyor. Chloé Dunkerque Sokağı'ndaki patronunu düşünüyor. Bir

aydır burada sürünüyor, belki de makaslara, laka, bigudilere, her gün beyaz yer karolarına düşen saç yığınlarına geri dönmeyi düşünmeliydi. Bu saçların ölmüş olduğunu ve onları kendisinin öldürdüğünü düşünerek yerdeki birikintileri süpürür, toplar, atardı. Belki bu işine geri dönmeyi düşünmeliydi.

Ağır ağır köprünün ucuna kadar yürüyor, yerde cesedi taşıyan insanlardan bir iz arıyor, ama hiçbir şey bulamıyor. Kendini onlardan çok daha hafif hissediyor. Sanki suyun üzerinde yüzüyormuş gibi hissediyor kendini.

Denizin cesedi çoktan yuttuğunu düşünüyordu. Oysa ceset hâlâ orada.

Pazar, gece on iki otuz,
Porticcio kıyısı

Émilie yıldızlara bakıyor. Kolları vücudunun iki yanında açılmış, başı hafifçe arkada, elbisesinin altındaki karnı biraz şişkin, kıyıdan uzaklaşıyor. Yüzünde hafif bir ay ışığı, ışık kırıntıları ve su damlacıkları. Uzman bir göz, boynundaki koyu renk izleri, morlukları hemen görebilirdi, ama Chloé yalnızca solgun yüzünü, ellerini, çıplak ayaklarını fark ediyor, o kadar. Sırtından aşağıya bir titreme kaplıyor vücudunu ve kendisinin de tıpkı o ceset gibi denizin çırpıntılarına kapılarak sürüklendiğini hissediyor.

Chloé kızın muhteşem omuzlarından beline kadar uzanan ipeksi saçlarını elinin altında hissedebiliyor; onları asla kesmeyi kabul etmeyeceğini de anlıyor, aşınmış uçlarından biraz alınabilir, ama hepsi o kadar, daha fazlasını kesmeyi makas da kabul etmeyecektir zaten.

Ceset yüzmüyor, akıntı ve kılavuz balıklar onu açıklara doğru götürüyor.

Chloé'nin kolları iki yanına düşmüş; ceset suyun üzerinde parlak bir nokta haline gelinceye, uzaklaşıncaya, gözden kaybolunca kadar öylece duruyor, bir iskeletten bile daha durağan, kımıltısız.

Bir süredir Chloé artık orada değil. Aklı Dunkerque Sokağı, her yıl dağlar gibi biriken saç yığınları ve kendisine miras kalmış te-

penin yamacındaki harabemsi yer arasında kararsız. Her gece bu harabeye gidip gelerek, artılarını eksilerini düşünerek bir ay geçti. Daha başlangıçta bu harabeden nefret etti: her şeyin yeni baştan inşa edilmesi gerekiyordu. Bu tamir işini çok isteyerek yaptırmıyordu, ama buradan biraz para kazanmak istiyorsa buna mecburdu, çünkü bu haliyle bu taş yığınını kimse almazdı. Kir pas içindeki kapılarını ve patlamış şilteleri satın almak için kendisine üç beş kuruş önermeye gelenler olmuştu tabiî. Ama onlarla da anlaşamadı. Alıcılar otoyol hırsızlarını andırıyordu.

Kimileri yalnızca fotoğraflarından tanıdığı rahmetli amcası hakkında kendisiyle konuşmaya geldi. Böyle bir sonu hak etmemiş iyi bir adam. Sanki insanlar bir sonu hak mı ediyor?.. Bir sürü anıştırma ve söylenmemiş sözden Chloé amcasının herkes tarafından sevilen biri olduğunu, hastalık beynini yediğinde herkesin ondan uzaklaştığını, onun da yaşamak istemeyecek kadar yapayalnız kaldığını anlayabilmişti.

Bir çıkıntının üzerine yapılmış olan harabe tüm vadiye hâkim; bir zamanlar salon olarak kullanılan odanın camından körfez, birkaç ev ve deniz görülüyor. Bahçede rüzgârın çatıdan söktüğü yeşil kaplamalar ile böğürtlenler geçişi engelliyor. İçerisi sidik ve yarasa pisliği kokuyor.

Chloé burada bir gece bile geçiremedi. Bir aydan beri, daha da ucuzu olamayacak bir fiyata, Bellevue Oteli'nde kalıyor. Onu burada tutan hiçbir şey olmamasına rağmen çekip gidemiyor. Hayat son derece sakin. Uzaktan baktığında Paris gözüne korkunç görünüyor, ama oranın hareketliliğini de aramıyor değil. Hatta bazen sanki elinde makas varmış gibi parmaklarının hareket ettiğini hissediyor.

Deniz kıyısında pırıl pırıl bir villa hayal etmek pek mi aptalcaydı? Üstelik neden bir yüzme havuzu, bahçesinde ağaçları ve dört banyosu olmasındı? Yine de en azından evi kiraya vermeyi ya da bir yazlığa dönüştürmeyi hayal ederek neşe içinde yola çıkmıştı.

Bir aydan beridir kendini bir pelte gibi hissediyor. Kendisini anıdan anıya sürükleyen bitmek tükenmek bilmez hayallere her an dalmaya hazır hissediyor. Onu herhangi bir yere bağlayan hiç-

bir bağı yok; hava kadar, daha doğrusu, duruma göre, hava akımları kadar özgür. Plajda kumdan şatolar ya da kaleler yapmak gibi iğrenç alışkanlıkları olan köstebek sürülerinden kaçmak için gündüzleri uyuyor. Moda mecmuaları ile dergilerin özel tatil sayılarını, teninizi güneşten nasıl korursunuz sayılarını da okuyor biraz. Akşam deniz kıyısına iniyor, batan güneşle yıkanıyor, ay ufkun gerisinde kaybolunca dek hiçbir şey yapmadan kumda yatıyor. Ayaklarının arasındaki kumla oynuyor, kazıyor, düzeltiyor, defalarca, defalarca tekrarlıyor bu yaptıklarını. Hava serinlediğinde ekose şalına sarınıyor, çenesini dizlerine dayıyor ve Jean'ı düşünmemeye çalışıyor. Ceset gözden kaybolduktan sonra da uzun süre köprünün başında oturdu. Koyun öbür ucunda, bir gemi limandan çıkıyor. Yeşil ve kırmızı ışıklar. Operasyon büyük bir gizlilik içinde gerçekleştirilmiş olmasına rağmen limandan ayrılanların bir gecelik kaçak mürekkepbalığı avına çıkan Albert ile ekibi olduğunu biliyor. Açıklara doğru uzaklaşan siyah karaltıyı izliyor, sonra gözleri karanlık ile gemiyi birbirinden ayıramaz oluyor. Tahtaların üzerine uzanıyor, yıldızlara bakıyor. İki adamın en yumuşak sözcükleri aklına geliyor: bir yıldızlar öyküsü.

Onları neredeyse unuttu bile, bir gece bitimi düşünden başka bir şey değillerdi. Yine de konuşmalarından birkaç sözcük ve ölü kızın kesmeyi kabul etmediği saçları hâlâ aklında.

Uykuya dalıyor. Son derece uzun saçlar, yosunlar ve uzun otlar kayıyor parmaklarının arasından. Güneş doğmadan önce şafakla uyanıyor uykusundan. En azından şafağın belirtileriyle uyanıyor: iyot tadında bir çiy, daha serin bir hava, doğudan gelen bir sarılık. Albert'in gemisinin döndüğünü duymadı. O saatte mürekkepbalıkları buzlarla dolu kasalarda uyuyor, ve ağlar son kurbanlarını yakalıyor.

Kemikleri çatırdıyor, adaleleri ağrıyor, titriyor, dişleri birbirine çarpıyor. Su çarşaf gibi, dümdüz, kırmızı elbiseli genç kızdan en küçük bir iz bile yok. Bir kefal sürüsü köprünün ayaklarındaki yosunlara sürtünüp geçiyor.

Plajdan geçerek, kumda çıplak ayaklarıyla yürüyerek köye dönüyor; dosdoğru yoksul odasına dönecek yerde, sabun kokan çar-

şaflarının arasına gömülecek yerde fırının önünde duruyor, iki ayçöreği alıyor, açık olan tek kafenin terasında yutuyor ayçöreklerini. Göz altları halkalı, çok romantik garsonu buluyor, ama gece ağzını mühürlemiş, tek bir söz bile söylemeye cesaret edemiyor; oysa uzun saçların çocuğa çok daha iyi gideceği apaçık ortada.

Yatmamaya karar verdi: kahvaltıdan sonra çantasının dibinden 1973 model sarı Simca'sının anahtarını çıkarıp aldı, ön camdaki buğuyu ve tozları eliyle temizledi ve zavallı harabesinin yolunu tuttu.

Köyden rezene, taze ekmek ve maki kokuları yükseliyordu. Simca'sını mirasının sallanan duvarlarının uzağına park etti.

Bahçedeki boy atmış otlar geçişi engelliyor.

Yere eğiliyor, çatının uçmuş parçacıkları bir bir topluyor ve eskiden teras olarak kullanılan yere yığıyor. Bir saat içinde hepsini üst üste yığdı bile. Bir komşusu kendisini yüksek sesle selamlayarak onurlandırıyor, kendisine iyi günler dileyen komşusunun sesi bu bölge için biraz fazla yüksek çıkıyor. Chloé verdiği yanıta ve gülümsemesine şaşırmadan önce gülümseyerek yanıtlıyor komşusunu.

Güneş aman tanımıyor: şakaklarından ve göğüslerinin arasından ter damlacıkları yuvarlanıyor. Genişletmek ve hava cereyanına bir şans tanımak için tişörtünü çekiştirerek bollaştırıyor.

İki saatlik bir çalışmadan sonra bahçe yine aynen eskisi gibi karmakarışık. Bir an giriş kapısının yanındaki gölgeliğe dayanıyor. Omuzları daha şimdiden yanmış. Bir aylık tatili boyunca buranın yalnızca gecelerini tanıdı; zaman zaman gündoğumunu ve alacakaranlığı da gördüğü oldu, ama öğle sıcağını hiç yaşamadı.

Kulübeciğin kapısı her tarafı pas tutmuş zıvanalarının içinde gıcırdıyor. Kim bilir açılmayalı kaç zaman oldu ? Yaşlı amca bahçe aletlerini acaba en son ne zaman yerleştirdi ? İçerinin havası dışarıya göre biraz daha serin. Beller ile kürekler, sapları birbirinin üzerine yığılı olarak örümcek ağlarıyla beyazlanmış bir köşede duruyor. Toz içindeki boş şişeler masanın üzerine yan yana dizilmiş. Saçlarının arasında yapış yapış bir örümcek ağı bulma düşüncesiyle tedirgin oluyor. Gözleri karanlığa alışıyor ve sonunda

aradığı şeyi buluyor: bir budama makası. Şansına bileme taşı da makasın yanında duruyor. Böylece kulübeden silahlanmış olarak çıkıyor ve bahçe duvarına gömülü bakır musluğun altında budama makasını biliyor, eski keskinliğini kazandırıyor.

Darmadağınık otlar birbirine kenetlenmiş. Genç bir delikanlının şakaklarını tıraş eder gibi böğürtlen sapları ile saparna filizlerini köklerinden kesiyor. Üzerinde tanecikler bulunan, güneşten sararmış buğdaygiller için biraz daha sevecen davranıyor. Eylülün ilk yağmurlarıyla yeniden toparlanıp güçlenebilmeleri için yarı boylarından kesiyor buğdaygilleri. Budama makasının iki kanadı köy makaslarına özgü bir ses çıkartıyor ve üzerinden yansıyan güneş ışığı gözleri yakıyor.

Tıpkı Émilie'nin saçlarında olduğu gibi, toprağı saran tutam tutam çalıları kökünden kesmeye gönlü razı olmuyor. Kurumuş dalları koparmak ve büyük sapları budamakla yetiniyor.

Dürbün

Başarısı yıllar sonra ispatlanmış eski yöntemlere de bazen güvenmek gerek.

İşte, Paul ile Julien iki haftadır Bastia'nın leş gibi kokan lağımlarının çamurunu paylaşıyor. Silahlı saldırı, özenle bomba yerleştirmeler ve rehin almalar, bunlar onların yapabileceği işler değil. Nedenine gelince, profesyonel değiller de ondan. Bir tatil köyü animatörü ile bir astronomi profesöründen genellikle büyük hırsız olmaz.

Bastia'nın finans kuruluşu Crédit'nin binası kent merkezinin tam ortasında, kentin ana lağım arterinden on metre uzaklıkta. Bu dehlizin içinde bir insan ancak iki büklüm durabilir. Üstelik lağımların birçok girişi var, bu nedenle de her gece güzergâhı değiştirmek hiç de zor değil. Kuşku çekmemek, başarının bir bölümünü daha başlangıçta garanti etmek demek.

On beş günden beri, yani çıkmazdan kurtulmak için tek çareleri olan hırsızlığı yapmaya karar verdikleri 15 ağustostan bu yana çamurun içinde debelenip duruyorlar.

Bankanın büyük miktarlardaki parasının bulunduğu odaya varmak için işe önce tünel kazmakla başlamaları gerekti. Bu keyifli bir iş değildi ama çok eğlendiler. Julien klostrofobisini yenmek için yanında iki ya da üç şişe şarap getirmeyi asla ihmal etmiyordu ve bardak bardak şarap içerek, terleyerek, ahlayıp puflayarak, kahkahalarını elleriyle bastırarak, kanalizasyonlar ile kaya blokların arasını sırayla oyarak toprağı kazıyorlardı. Sonunda, amaçlarına zikzaklar çizerek uzanan tünel on beş metreyi buldu, ama şişelerden kurtulmak molozları atmaktan daha zordu. Julien hayatı boyunca hiç bu kadar çok içmemişti, ve gökyüzü sanki toprakla do-

lu gibi geliyordu ona. Crédit'nin kesin planlarını eline geçirmesinin gerçekten bir şans olup olmadığını düşünüyor zaman zaman. Paul, Venezuela'dan, daha yaşlı bir ülkede daha iyi bir yaşamdan söz ederek onu yüreklendirmeye çalışıyor. Boşuna. Boğazının derinliklerinde bir granit tadı, gözkapaklarında dökülen alüvyonlar var.

Şimdi paraların yerleştirildiği odanın altındalar. Operasyonun en hassas zamanında sıra: elli santimetre betonarmenin hiç gürültü çıkarmadan testereyle kesilmesi gerek. Çok gürültülü çalıştığı için elektrikli testere kullanmak söz konusu bile değil. Bu yüzden matkapla bir delik açarak işe başladılar, sonra enlemesine başka delikler açarak bu deliği büyüttüler. Delik bir metal testeresinin içeri girebileceği boyuta ulaştığında, bir insanın geçebileceği büyüklüğe erişinceye dek betonu kare kare kestiler. Bu iş, şarap ve keçi peyniri kokuları arasında onların üç gecesini aldı. Bunu izleyen iki gece boyunca da yirmi beş santimetrelik bir yol daha açmak için çalışmalarını sürdürdüler. Belki şarabın etkisiyle, belki de heyecandan bu iş onlara çok basit göründü.

Hesaplarına göre geriye on santimlik beton ve kaçınılmaz linolyum döşeme kalıyor. Bu on santim için hiçbir seçenekleri yok: bir gecede işi bitirmek zorundalar.

Bu sabah eşyalarını topladılar. Otel rezervasyonları bu geceye kadardı, kimse ani bir ayrılıştan kuşkulanmamalıydı. Herkes için onlar Bastia açıklarında gece dalışı yapmak için gelmiş turistlerdi, bunun için de her sabah, odalarına dönmeden önce, bir kez bile giymedikleri dalgıç tulumlarını limanın yakınında suya batırmaları gerekiyordu. Neyse ki kimse kurşun kemerlerinin dengesine bakmaya gelmedi, üstelik denizaltı canlılarıyla ilgili güzel de bir kitap var ellerinde. Ne olursa olsun, üzerlerinde bir turist hali var. İnsanlar onların iyi bir Katolik olup olmadıklarıyla değil, cinsiyetleriyle ve şarap zevkleriyle ilgileniyor.

On santimetrelik beton iki saat direniyor. Paul ile Julien'in elleri soyuluyor, amaçlarına ulaşmak için zaman zaman doğrudan bıçağından tutmak zorunda kaldıkları testere parmaklarını kesiyor. Çimentolu tozlar gözlerine kaçıyor, şarap bardaklarını kirletiyor. Julien şarabını her zamankinden daha fazla tadını çıkararak

içiyor. El fenerini önüne, Paul'ün sırtına doğru tutuyor. Bronzlaşmış ve ter içinde kalmış ensesine, boynundaki adalelere, betonla mücadele ederken omuzlarının oynayışına bakıyor. Hiç konuşmuyorlar: yalnızca bir oyun, bir gençlik iddiası olan şey artık biraz ürkütücü, elle tutulabilir bir gerçeklik haline geliyor. Kasa dairesindeki paraları bugün gerçekten çalıp dışarıya çıkarabilecekler mi ? Çocukluklarında Arsen Lupen'in serüvenlerini okurken hayal ettikleri gibi birer kibar hırsız olabilecekler mi ?

Ne olursa olsun, görüldüğü kadarıyla oldukça iyi yol aldılar.

Sabahın iki otuz sekizinde Julien nihayet el fenerli elini, sonra da başını yerde açılmış delikten içeriye sokuyor. Tepeden tırnağa silahlanmış bir düzine polis tarafından anında yakalanmamış olmanın şaşkınlığı içinde kendini kasa dairesinde buluyor. Paul de yanına geliyor ve uğruna kan ter içinde çalıştıkları şeyi birlikte keşfediyorlar. Birbirine bağlanmış, düzgünce yerleştirilmiş yeni paraların üzerinde durduğu metalik masalar hayal kırıcı. Soldaki çekmeceli dolaplarda hiç kuşkusuz önemli kâğıtlar ile evraklar var. Julien, dalgıç giysilerini koymak için kullandıkları sanılan büyük sırt çantasını açıyor. Hâlâ matbaa mürekkebi kokan yeni paralardan bile bile uzak duruyorlar. Jülien bir masanın altına onluk paketler halinde yığılmış eski paraları buldu. Bu haftanın tahsilatı. Korsika'da ve tüm anakarada binlerce kez el değiştiren bu paraları çalıyorlar. Paul tuğlaya benzeyen güzel destelerden bir ya da iki tanesini almayı çok istiyordu ama Julien'in bir bakışı ona her şeyi anlatıyor: böyle bir aptallık yapıp yakalanma riskine girmeye hiç gerek yok, kalanı da peynir ve şarapla geçirilecek tüm bir yaşam için fazlasıyla yeterli. Üstelik çanta da ağzına kadar dolu, lağımlardan geçerken güçlük bile çıkarabilir.

On beş günden bu yana in olarak kullandıkları boşaltım bölümüne geldiklerinde saat sabahın beşiydi. Şarap şişelerine çarptılar; şişelerden birini orada, iyi destelenmiş iki tomar para ile dört külçe altının arasına yerleştirme, bir parça da iğrenç hale gelmiş peynir bırakma düşüncesine karşı koyamadılar. Şişe ve bardaklardaki parmak izleri ne olacak ? İnsan amatör diye aptal olacak değil ya. Tabiî oraya buraya dökülen saç telleri, odanın döşemesine

düşmüş birkaç ter damlası soruşturmayı yürütenlere DNA konusunda önemli ipuçları verecekti kuşkusuz, ama bu ipuçları bir şüphe söz konusu olduğunda önem kazanan şeylerdi, onlarsa şüpheyi üzerlerine çekmemek için ellerinden gelen her şeyi yapacaklar, bu hırsızlık olayı onların ilk ve tek işleri olacaktı.

Dışarıda hava daha soğumuş: ağustos bitiyor, yakında yerini eylül fırtınalarına bırakacak.

Bastia sarmısakla ve maydanozla pişirilmiş deniz mahsulü kokuyor. Paul ile Julien'e gelince, onlar da şarap, peynir, lağım, ter ve çalınmış para kokuyorlar.

Saat yedide, bir duş yaptıktan sonra, çantaları sırtlarında, ağızları kahve kokarak otelden ayrılıyorlar. Hesapların bir kısmını çekle ve bir kısmını da Paul'ün işten ayrılırken aldığı tazminattan nakit olarak ödüyorlar.

Saat yedi buçukta, muhasebecinin en yakındaki, Pasolini Caddesi'ndeki polis karakoluna hırsızlığı haber vermek için alarm ziline bastığı sırada, onlar Bastia Havaalanı'na giden otobüsteydi. Az sonra, polislerin yolcuların kimlik kartlarını tek tek incelemeleri için bütün uçuşlar geciktirilecek. Ama bu onların umurlarında bile değil, çünkü ikisinin de uçak korkusu var ve bugün ikisinin de uçağa binmeye hiç niyeti yok.

Havaalanı, Julien'in fikri. Yokluğu hemen polise ihbar edilmeden araba çalınabilecek en uygun yer. Kurban iyi seçilsin, yeter.

O kurbanı öğleye kadar bekliyorlar. Kırk yaşlarında, minyon tipli, göz altlarında koyu halkalar olan, sert ve kararlı hareket eden bir kadın. Kısa bir süre dikiz aynasında kendine baktıktan sonra koltuğa bırakılmış iki bavulu alıp, sanki bir giyotinin bıçağını bırakıyormuş gibi kapıyı çarpıyor, anahtarı bir robot gibi kilidin içinde çeviriyor ve yolcu salonuna doğru gidiyor.

Geri dönmeyeceğinden emin olmak için yarım saat kadar bekliyorlar, sonra kilidi açmaya hazırlanıyorlar. Animatör olarak çalıştığı dönemlerde Paul çocuklardan çok şey öğrenmişti, özellikle de başkasının arabasını kendisinin yapma sanatı ve yolları konusunda bayağı bilgi sahibiydi.

Kadının kapıyı açık unutması işlerini kolaylaştırıyor. İki telin

ucu birbirine değdiriliyor ve motor homurdanarak çalışıyor.

Onları Castagniccia'ya götüren anayolda da, gölgelik yan yollarda da havaalanına doğru hızla giden mavi üniformalı insanlarla karşılaşıyorlar. Ajaccio yakınlarındaki bir sahilde bir gece geçirmek için, Ajaccio ile Marsilya arasında bağlantı yeri olan Danielle Casanova kıyısında yerlerini çoktan ayırttılar.

Hırsızlıklarının kurbanı zevk sahibi biri: Beethoven ve 70'li yılların rock grupları. Paul bir fırının önünde durduğunda Julien koltuğunda kestiriyor. Arkada, sırt çantası vaatlerini sessizlik içinde saklıyor.

Çok rahatlar, hiçbir şeyden endişelendikleri yok; geçerken bakanlar olsa da caddeler bomboş. Geçiş noktalarından uzak durmaları yeter. Evrakları olmayan bir arabada durdurulmaktan başka kendilerini bekleyen bir tehlike yok. Arabayı gidecekleri yöndeki büyük bir parkta terk edecekler.

Dedektiflerin vardıkları noktalar, kapatılan yollar ve uygulanan yöntemler konusunda gazetelerden ve radyodan verilen bilgiler işlerini kolaylaştırıyor... Hırsızlık yaparken bir şeyden şüphelenen hırsızların ancak banknotlar halinde on milyon frank çalabildikleri, tomarlarla paraya el süremedikleri söyleniyor.

Saat on dörde doğru deniz kıyısındaki çamların gölgesinde piknik yapmak için duruyorlar. Sabahtan beri pek fazla bir şey konuşmadılar, ikisi de kendi düşleri ve tedirginlikleri içinde. Görenler istedikleri kadar onları tatilden dönen gerçek yolcular sansın, serüvenlerinin ne noktaya varacağından emin olmak mümkün değil. Endişe içinde olan özellikle Paul; Julien düş kurma, nostalji ve hayaller konusunda uzman.

– Çantayı bagaja koy. Böylesi daha güvenli.

Cumartesi, on dört elli,
Castagniccia

Eğer böyle bir olaya karışmamış olsalardı gözlerinin önündeki manzara hoş ve heyecanlandırıcı gelebilirdi. Arabanın bagajında, dölüt biçiminde kıvrılmış, sanki düş görüyor gibi bir genç kız: çıplak ayaklar, kalçasının yukarılarına takılmış eteğinin açıkta bıraktı-

ğı adaleli baldırlar, kırmızı kumaşın örttüğü eller, dağınık saçlar, hafif şişmiş dudaklar, saydam gözkapakları, yanaklarda hafif bir rimel, dik bir burun, ışığın canlandırdığı mat ve açık renk bir ten: ölümün oradan geçtiğini gösteren hiçbir şey yok.

Yine de var, boyun çevresindeki mor izler.

– Belki daha güvenli, ama bagajda bir ceset ile iki hırsız, bu bayağı bir karışıklığa sebep olabilir.

Tüm manzara sanki aynı soruyu soruyor: ne yapmalı?

Ceset, bagajın dibinden kapalı gözkapaklarının ardından onları seyrediyor: on milyon, her şeye rağmen çok büyük bir para değil bu, ama kırmızı giysiler içindeki temiz bir yaşam, hatta çok kısa bir yaşam, bu otuz yıl demektir, eğer yargıç iyi gününde değilse müebbet hapis bile olabilir.

Julien elini kızın çıplak baldırları boyunca dolaştırıyor, sonra boynuna, saçlarına kadar çıkıyor. Eğer teni bu kadar soğuk olmasa hâlâ yaşadığı bile sanılabilirdi. Güzellik, yüklerin en ağırı... En son ne zaman bir kadınla birlikte olmuştu?

Paul onu hafifçe yana çekiyor, yatan vücuda bir bakış atıyor ve bagajın kapağını kapatıyor.

Ormanda işemek bahanesiyle birkaç metre uzaklaşıyor ve yanağından akmaya hazırlanan gözyaşını elinin tersiyle siliyor.

– Ya arabanın sahibi ortaya çıkarsa?

– Eski külüstürüne ve bagajındaki bu bebeğe yeniden kavuştuğu için çok mutlu olurdu! İçinde uyuyan güzelin bulunduğu arabası için polise başvuracağını hiç sanmam...

– Cesedi denize atalım...

Castagniccia ile sahil arasında onları kimse durdurmuyor. İkisi de söylemeyi arzuladıkları şeyleri dile getirecek kelimeleri bulamıyor bir türlü. Akıp giden manzara imgeleri silmeye yetmiyor. Hatırladıkları hep aynı görüntü: kırmızı elbise, solgun ve mat ten, güçsüz eller ve uzun siyah saçlar. Yoldaki her sarsıntı, her çukur cansız vücudu oradan oraya savuruyor ve sanki dev bir kurt karınlarında yuva yapıyor.

– Nikaragua da iyi olurdu...

– Kimsenin olmadığından emin misin?

– Evet, sen de görüyorsun. Elimizi çabuk tutalım.

Bagajı açıp, cesedi çıkarıyorlar, bagajı yeniden kapatıyorlar.

Julien bu vücuttan bir inlemenin duyulmayacağını, bir damla gözyaşının akmayacağını, bir kahkahanın yükselmeyeceğini biliyor; yine de, ölüme rağmen yüzünde var olan gülümseme nedeniyle, elleri arasında tuttuğu ayak bileklerini incitmekten çekiniyor. Paul kızı koltukaltlarından tutuyor, adaleleri kasılmış olmasına rağmen başı göğsüne çarpıyor. Hâlâ canlı saçları, kaldırılırken sıyrılarak başka koyu renkli bir gizemi açığa çıkaran kırmızı elbisesinin üstüne dalga dalga düşüyor. Julien elinde olmaksızın gözlerini kızın kalçalarından ayıramıyor.

Her tahtası gıcırdayan köprünün üstünde, ellerindeki bu yükle dengesini yitirmiş iri karınlı bir böceğe benziyorlar.

Tıpkı bir çocuğu havuza atar gibi, denize bırakmadan önce üç kez sallıyorlar cesedi.

Su hiç ses çıkarmadan yutuyor vücudu; dalgalar yüzeyde birkaç metre yayılıp sonra yok oluyor; gecenin karanlığında elbise mor bir renk alıyor, teni koyu maviye dönüşüyor; açıklara doğru uzaklaşan pulsuz, kuyruksuz bir denizkızı.

Julien ölmüş kadının kokusunu ellerinde hissediyor; maki, motor yağı, ucuz kolonya, talk pudrası ve makyaj karışımı bir koku bu. Paul arabayı bulunmayı bekleyeceği park yerine doğru sürerken sigara üstüne sigara içiyor.

Sabahın yedisinde, çantaları sırtlarında, Ajaccio Limanı'nın rıhtımındalar. Paul milyonları sanki uydurma dalgıç giysilerini taşırmış gibi taşıyor. Taşıdığı şeyin değeri aklından çıkmış.

Saat sekiz otuzda gemi yaz sonu sislerine doğru Korsika sahilinden ayrılıyor. Sanki ceset bu hızlarına yetişebilirmiş gibi, Julien geminin arkasında bıraktığı köpüklerde bir iz arıyor, bir el, siyah saçlarla çevrili bir yüz arıyor, geminin kulakları sağır eden gürültüsü bile ona bir denizkızının şarkısı gibi geliyor.

Marsilya'ya vardıklarında denizi de, Aubagne Sokağı'ndaki sıradan otel odasının çarşaflarını da unutuyorlar. Ne düşler kalıyor,

ne karabasanlar, bir aydan beri ilk kez derin bir uyku çekiyorlar.

Julien öğleye doğru uyandığında kanepenin üzerinde duran eni boyundan büyük, kraft kâğıtlarına sarılmış paketi hemen fark ediyor. Paul yatağa yanma oturmuş, çenesiyle onu paketi açmaya davet ediyor.

İki metre uzunluğundaki paket oldukça ağır. Julien kraft kâğıdını bir kuyumcu özeniyle açıyor ve içindekini tahmin ediyor.

– Venezuela belki biraz uzak olur diye düşündüm. O zaman, yıldızları seyretmek için Aveyron'un gökyüzünden daha iyi bir yer olamaz, dedim kendime. Bir astronomi merkezi de pekâlâ kurulabilir, ne olursa olsun bu senin mesleğin... Ben de çocuk gruplarını karşılarım, bu da benim mesleğim.

Julien dürbünü bacaklarının üzerinde dengede tutuyor. Venezuela'nın hiç ilgisini çekmediği apaçık ortada.

Bir ilkyaz akşamı, Millau'dan birkaç kilometre uzaklıktaki bir villanın balkonundan binlerce yıldızı, Jüpiter'in uydularını, Satürn'ün çevresindeki halkayı daha şimdiden görür gibi.

Julie'nin öğle vakti

Julie gün doğmadan uyanıyor. Beyaza dönüşüyor gökyüzü. Kocası her zaman olduğu gibi kendisinden uzakta, yatağın öbür ucunda uyuyor.

Ne kadar zamandan beri tenleri birbirinden böylesine uzak? Birlikte sürdürülen yirmi yıllık yaşamdan ve on yedi yıllık evlilikten sonra tüm normal çiftler gibi Julie de kocasının hemen yanında yatmasını, mekanik bile olsa kolunu omuzlarının altından geçirmesini isterdi. Ama hayır. Kocasının kolları vücudunun iki yanında uzanıyor ve kendisiyle haftada yalnızca bir kez isteksizce sevişiyor.

Boş alana rağmen yatağın ortasında, vücutlarının arasında bir duvar yükseldi ve bu duvar gün geçtikçe büyüyor. Yine de dışarıdan bakıldığında hiç fark edilmiyor. Oyluklarını, göğüslerini birbirinden ayıran bir çarşaf var aralarında. Julie elini kocasının hâla yumuşak olduğunu bildiği tenine doğru uzatıyor, geniş sırtına büzülmek için geceden yararlanıyor, neredeyse bu sırtın arkasına saklanıyor, uykuda farkında olmadan sarılmış gibi yapıyor, önlemlerini alıyor, ama sonuç hiç değişmiyor, kocası yanından uzaklaşıyor, etini ve kemiğini yatağın ucuna taşıyor, neredeyse düştü düşecek; eğer uyanır gibi olursa havanın çok sıcak olduğundan, yorgun olduğundan, habire kıpırdanıp durmasından yakınıyor.

Ve her sabah yatağının çukurunda ondan önce uyanıyor, yapayalnız, geceyi kocasıyla birlikte geçirip geçirmediğine göre daha az ya da daha çok mutsuz. Bu konuyu onunla konuşmanın hiçbir işe yaramayacağını biliyor, zaten birçok kez deneyip hep aynı sonucu aldı: yastık üzerinde varılan bir uzlaşma, ertesi gün unutu-

lan vaatler. Öyleyse her gün yeniden yeniden başlamanın ne yararı var? Bu noktaya nasıl gelebildiklerini düşünüyor. Her zaman birbirlerine söyleyecek sözleri, birbirlerine anlatacakları büroda geçen olaylar, ortak anılar, zaman zaman ileriye dönük projeler, genellikle de okuyan iki kızları hakkında endişeleri var.

Acaba bunun nedeni kendisi mi, kocası haftada bir saat deniz kıyısında ya da solaryumda yanarken kendisinin soluklaşan teni mi, eskisi kadar sert olmayan göğüsleri mi, daha yorgun gözleri, daha az şehvet uyandıran dudakları, daha kısa kesilmiş saçları, gösterdiği tüm özene rağmen kuruyan elleri mi? Bilmiyor. Onun gözlerinin kenarlarında oluşmuş çizgileri, biraz daha kırışmış alnını, hafif çıkmış karnını, şiş gözkapaklarını seviyor. Yatakta aralarındaki duvarı anlamıyor, bu duvarı yıkmayı çok isterdi ama eğer vücudu artık onu etkilemiyorsa, duymak istediği hayalleri artık dile getiremiyorsa, onu var eden öykülerin hiçbirini dile getiremiyorsa yapabileceği şeyler o kadar sınırlı kalıyor ki. Ağlamak? Yalvarmak? Kendini bir gençlik tutkusuna kapıp koyvermek? Her şey bunları yapmasına engel. Yüreği, adaleleri, gözleri ve gözyaşı bezleri. Bu davranışlarda bulunacak yaşta değil artık.

O sabah bir girişimde daha bulunuyor. Gözleri iri iri açılmış, kocasına doğru dönerek kendisinin olmayan bir bölgeye doğru sağ ayağını yavaş yavaş uzatıyor. Çarşaf toplanıyor, ateşkes bölgesinde ayak parmakları görünüyor. Kocasının parmakları kendisinden uzakta, kendi parmakları da orada, tıpkı eski günlerdeki gibi, eşini tanıdığı, soluklarını sevdiği günlerdeki gibi. Parmakları milim milim baldırına doğru yaklaşıyor. Kocası mutlu bir insan gibi uyuyor.

Pek fazla zamanı yok: saat yedide çalar saate de, güneş ışığına da gerek olmadan esneyerek kendiliğinden uyanır, kesinlikle gerinir ve sanki içi zehirli oklarla doluymuş gibi yataktan fırlar.

Ayağını biraz daha uzatıyor, titreyerek milim milim ilerliyor, kocasına bakıyor göz ucuyla: sırtı düzenli olarak kalkıp iniyor.

Nihayet istediği yere varıyor. Baldır sıcak ve kıllı, sert; teni yumuşak. Vaat edilmiş toprakta, derisinde hafifçe oynatıyor ayak parmağını. Yitirilen zamanın zavallı bir erteleme, acınası bir uyuşturu-

cu, gözü dönmüş bir balığın peşinden koştuğu yalancı bır yem olduğunu biliyor.

Kocası hafifçe kımıldadığında tüm ayak parmaklarım teni ile çarşafın arasına sokuyor. Saat yedi; satır sabahın beyazlığına küt diye düşüyor. Ayağını çekiyor, serbest bölgenin bayağı uzağındaki kendi topraklarına çekiliyor. Temastan kaçanın kocası değil de, çekilme hareketini yapanın kendisi olmasını nasıl da tercih ediyor.

Kocası esneyerek uyanıyor, geriniyor, yatağın kenarına oturuyor ve ayağa kalkıyor. Julie gözlerini çoktan kapattı, uyuyormuş gibi yapıyor. Bunca yıldan sonra kocasını kapalı gözkapaklarının ardından görüyor, her hareketini bir bir betimleyebilir. Kocası pencereye kadar gidiyor, perdeyi aralıyor, başını uzatıp gökyüzüne bakıyor: o gün havanın nasıl olacağını anlama çabası. Teghime Geçidi'nin üzerinde gökyüzü açıksa, günboyu hava açık olacak demektir, siyahsa bu bir sabah fırtınasının ve şimşeklerin habercisidir, griyse o gün hava kapalı geçecektir. Sonra yatağın çevresinden dolaşıp banyoya gidiyor. Gözleri açık da olsa, kapalı da olsa, kocasının kendisiyle hiç ilgisi olmayan gündelik sabah boşalmasını gerçekleştirdiğini görebiliyor. Birkaç yıl öncesine kadar birlikte kalkıyorlar, banyoya birlikte gidiyorlar, ellerinde kahve fincanları ve sıcak ayçörekleriyle geri dönüp yeniden yatağa uzanıyorlardı...

Neler yaptığını tam tamına biliyor. Çişini yapıyor, idrarı çağlayan gibi bir ses çıkarıyor, duşun iki musluğunu da açıyor, suyun ısısını kontrol ediyor, fazla beklemeden duşun altına atıyor kendini, musluğu kapatmadan yıkanıyor çünkü kapatırsa suyun ısısını yeniden ayarlaması gerekecek, ovalanıyor, durulanıyor, suyu kapatıyor, yerde büyük su birikintileri bırakıyor muymuş, bırakmıyor muymuş hiç umursamadan duştan çıkıyor, önce yüzünü kuruluyor, sonra saçlarını, daha sonra da vücudunun geri kalan bölümünü, aynaya bakıyor, kendini biraz çekici ama hiç de fena bulmuyor, tıraş köpüğünü sağ eline koyuyor ve önce sol yanağına sürüyor, yukarıdan aşağıya doğru tıraş oluyor, yüzünü suyla çalkalıyor, biraz tıraş losyonu sürüyor, nihayet tümüyle kurulanıp külotunu giyiyor. Bu aşamada sabah ereksiyonu artık bir anı olarak geride kalıyor.

Mutfakta aynı kibritle hem ocağı hem de ilk sigarasını yakıyor. Eskiden sabahın erken saatinde duşun altında sevişirler, sigarayı ve kahvenin kokusunu paylaşırlardı. Çok yakın zamana kadar, giyindikten sonra, yola çıkmadan önce gelip alnına bir öpücük kondururdu.

İşe erken gittiği hiç görülmediği halde sabahları neden bu kadar erken uyanıyor? Neden kendisiyle birlikte saatin sekiz olmasını beklemiyor? Hiçbir işe yaramayan onca fazla saate ne gerek var? Geleneksel sabah öpücüğünden neden vazgeçti?

Bir türlü uyuyamıyor yeniden. Mutfak ile banyo arasındaki kocasının uzaktan gelen gürültülerini duyuyor ve ayak parmaklarında hafif bir karıncalanma, kocasının baldırlarındaki kılların yumuşaklığını ve vücudunun sıcaklığını hissediyor... kocası kendi köşesine çekilmeden önceki sıcaklığını...

Oda bomboş, güneş duvarlarda ve beyaz çarşaflarda giderek yayılıyor; bütün yer, yatağın tümü, uzun yastık, çarşaf, her şey kendisine kaldı, kendisini yapayalnız hissetmesi için yatağın ötesinde artık bütün oda kendisine ait.

Kahvenin kokusu mis gibi kokan hafif bir zehirmişçesine burnuna doluyor. Her seferinde karısına bir fincan kahve ayırmayı unutuyor. Obur herif, kahvenin hepsini içiyor ve çekip gidiyor. Julie, soğuk rüzgârların ve eksi kırk derecelik havanın kutba çevirdiği uçsuz bucaksız boş tavana açıyor gözlerini; orada kızak köpeklerini koşturmaya, buzdan kulübeler yapmaya, Eskimolar ve foklar yaratmaya çalışıyor, ama hiçbir şey beceremiyor, hayal gücü sıradan, zavallı, güçsüz, duvardaki çizgiyi çözülmeye başlayan buzlardaki bir çatlak olarak görebiliyorsa ne mutlu.

Bir yıkım ya da sizi bir anda yutmak için açılan çukurlar söz konusu olduğunda imgelemi daha iyi çalışıyor; ama sıra karda oynayan çocuklara geldiğinde, mümkün değil, beyaz kartopunun içine kalleş bir taş yerleştiren bir çocuk, ağlayan bir başkası ve biraz kan hep oluyor.

Kahvenin kokusu yayıldı bile, kocasının çıkardığı gürültüler, kumaş hışırtıları ve kaşık tıkırtıları duyuluyor. Doğan gün, sokakta giderek çoğalan arabalar, şakıyan kuşlar, kapanan otomobil ka-

pıları, uygun tonlarda söylenen günaydınlar bu sesleri bastırıyor.

Az sonra onun hakkında bildiği her şey, baldırındaki kıllar, teni, cinsel organı, kahveyi karıştırma şekli, anılar ve aşk, çocukları, kavgaları, uzun mutluluk anları, her şey, bütün bunlar katil bir gürültüye dönüşecek az sonra, hareket eden bir motor sesine. Onun gittiğini, gözden kaybolduğunu, Bastia'nın herhangi bir bölgesindeki bilinmeyen bir işyerinde kim oldukları bilinmeyen insanlarla çalışan takım elbiseli bir yabancıya dönüştüğünü hissedecek; kartvizitinde yazdığı için çalıştığı yerin adresini biliyor ama şimdiye dek oraya hiç ayak basmadı, kocası da hiç davet etmedi zaten.

Motor homurdanıyor, kendi arabasının yanındaki büyük araba bahçenin çakıl taşları üzerinde sarsılıyor, arazi yolundan geri geri giderek çıkıyor, otomobilin caddenin köşesinde gözden kaybolduğunu görmek için ayağa kalkıp pencerenin önüne gitmesine hiç gerek yok.

Artık gün bayağı aydınlandı, şimdi aynı işleri yapma sırası Julie'ye geldi. Özenle işe koyuluyor, camdan havanın iyi olup olmadığına bakıyor, suyun ısısını ayarlıyor, aynı kibritle hem ocağı hem de bir sigara yakmayı başaramıyor, aynada kendisine bakıyor ve birden kendisini ondan daha yaşlı, çok daha yorgun görüyor, giyiniyor, dolabın kapısını gıcırdatıyor... Ama kahvesini içip yola koyulmadan önce bir süre duraksıyor, yatak odasına geri dönüyor, kendisine bir şeyler söylememekte direnen yatağı uzun uzun seyrediyor, onu aşağılarcasına üzerine oturuyor, başı ellerinin arasında, dirsekleri dizlerinin üzerinde. Çok uzun süreden beri ilk kez kendine soruyor: "Onu seviyor muyum?" Ve gerçeği kabul etmesi gerek, evet, onu seviyor, yaşlılık günlerini onun yanında geçirmek, onunla birlikte çökmek, uzuvlarının kontrolünü yitirmek, mavi, sarı ve kırmızı hapları paylaşmak, haftada bir kez doktora gitmek, sonuçta daha kötülerini de birlikte yaşamak istiyor. Ama kendisinin hâlâ çok güçlü, ölümsüz olduğuna inanan böyle birinin bu arzuları paylaşabileceğini düşünmek safdillik değildir de nedir?

Duraksıyor, eşyalarını toplarken aklı başka yerde, eline ne geçerse çantasına dolduruyor, bloknot, ruj, bir kutu aspirin, birkaç

boya kalemi... Gazeteye kesinlikle geç kalacak, ama kocasının okuma zahmetine bile katlanmadığı yazılar yazmanın ne anlamı var, zamanını çeşitli olaylara, saldırılara, sonuçlarını yalnızca yapacak başka işleri olmayan emeklilerin okuduğu mafya olaylarına harcamanın ne anlamı var?

Basamakları üçer beşer atlayarak, düşünmeye çalışarak iniyor merdivenlerden; işe gitmesi, hayatını kazanması, kızlarının okul masraflarını ödemeye devam etmesi gerek.

Araba, bu dünyada her şeyin yolunda gittiğini, her şeyin mükemmel olduğunu, günlerin güzel geçtiğini ispatlamak istercesine kontağı çevirir çevirmez çalışıyor. Arabayı geri vitese takıyor, tekerlekler çakıl taşlarında gıcırdıyor; dikiz aynasından çiti, arazinin bir bölümünü, komşuların evlerini görüyor, yine de her şey biçimini yitirmiş, her şey hüzünlü, doğru çizgiler eğriliyor, ağaçlar rüzgârdan eğiliyor, ışık hiç nedensiz sararıyor. Hemen kontağı kapatıyor ve motor susuyor, araba sarsılarak duruyor. Başı direksiyonun üzerine düşüyor, gözleri yaşla doluyor.

Cumartesi, saat sekiz iki,
Girelle arazisi, Bastia

Kadının bilmesi tabiî ki mümkün değil, ama bagajda yirmi yaşlarında genç bir kız büzülmüş bir vaziyette çok derin bir uykuya dalmış, uyuyor. Arabanın sarsıntısı onu asla uyandıramaz. Uzun ve ince adaleleri katılaşmaya başlıyor; hareketlerine bir ip cambazı zarafeti veren ve insanda kırılacakmış gibi bir duygu yaratan eklemleri olağanüstü esnekliklerini yitirdiler bile. Derisi hayatta olduğu zamankinden biraz daha soğuk ama buz gibi değil. Bagajın içi çok karanlık ama saçlarındaki birkaç pul yine de parıldıyor, hani şu genç kızların akşamları çıkarken balık derilerini taklit etmek için kullandığı pullar. Elindeki talk pudrası artıkları, okşamalarla ve sessiz kurbanı olduğu bagaj içinde oradan oraya savrulmalarla hemen hemen tümüyle yok olmuş. Biraz ışık ve biraz dikkatle, ellerinin bu denli ince kollar için fazlasıyla kalın olduğu hemen fark edilebiliyor. Fazla adaleli parmaklar, dipten kesilmiş tırnaklar. Biraz ışık ve biraz dikkatle, omzunu bir kumulla, buruşmuş elbisesini solgun bir taçyaprağıyla, saç-

larını bir taflan sapıyla karıştırmak pekâlâ mümkündü, ama gülümsemesi konusunda kimse yanılamazdı.

Bagaj kapalı kaldı.

Julie arabadan çıkıyor ve bir bahane bulmak için yatak odasına gidiyor. Aradığı bahaneyi mutfakta buluyor: kocası portföyünü büfenin üzerinde unutmuş. İşyerinin tam olarak nerede bulunduğunu, şirketin adını, kaçıncı katta olduğunu hatırlamak için hafızasını zorlaması gerekiyor.

Arabayı yeniden çalıştırıyor ve evden ayrılıyor. Bu arada arazide herhangi bir değişiklik yok, arazi hep aynı hüzünlü arazi, iki çocuk kaykay yapıyor, sarı bir köpek çiçekli elbiseli yaşlı bir kadını izliyor. Julie'nin, motorun sesi ile kalbinin derinliklerinden gelen atışlardan başka bir şey duyduğu yok. Cadde beyaz kırık çizgilerle uzanıyor önünde, portföyün sahibine doğru izlemesi gereken kısa kısa çizgilerle işaretlenmiş bir yol. Oklar ve uyarılar labirenti.

İşyerinin kişiliksiz çirkin binası. Kocasının arabası "ticaret müdürü" yazan panonun altına, başkanın arabasının yanına park edilmiş, tabiî başkanın arabası daha büyük ve daha pahalı. Ticaret müdürü, bak şu işe, demek ticaret müdürüymüş.

Sanki kalbi artık hiç çarpmıyor, aslında ona öyle geliyor, kalbi çok hafif çarpıyor oysa, hayatta kalmasını sağlayacak kadar hafif, bir duygu kasırgasına sürüklemeyecek kadar yavaş. Yaptığı birkaç kilometrelik yol beynini boşalttı. Şimdi uzaklardan gelen, boğuk bir ses hatırlıyor: hadi kalk, hemen git, kaldır kıçını, burada oturup dünyanın başına yıkılmasını bekleme, kızların başlarının çaresine bakabilecek kadar büyüdüler, kocanın maaşı ikisine de yeter, yuvayı tümüyle terk etmelerine kala kala üç yıl kaldı, üstelik bir metresi de var, yeni bir metresi demek istiyorum, birincisinden daha genç, daha güzel, daha sportmen, bürodaki toplantıların uzamaya başlamasından, cumartesi sabahları hesapları gözden geçirmek için işyerine gitmelerinden anlamalıydın zaten.

Giriş holü bir kliniğinkini andırıyor. Beyaz yer karoları, şuraya buraya yerleştirilmiş birkaç parça alüminyum mobilya. Kızıl saç-

lı şişman bir danışma memuresi yüzüne yerleştirilmiş bir gülümsemeyle karşılıyor kendisini. Acaba ona, "Eşimle görüşmek istiyordum, onu nerede bulabilirim mi?" demeli? Yo, hayır, kocasının kim olduğunu kesinlikle bilmiyordur bu kadın.

– Acaba Bay...

– Evet, hangi konuda olduğunu öğrenebilir miyim?

– Kendisi eşimdir, cüzdanını evde unuttu da.

– Biraz bekleyin, lütfen.

Söz konusu koca, bir sürü iş telefonunun ardından binanın içinde arandı.

Julie umudunu yitirdi. Karışık telefon kablolarını izlemeye çalıştı ve kendisini birbirinden uzun başka koridorlara açılan koridorlarda, yalıyarlar kadar dik merdivenlerin başında buldu. Burası bir tuzak, aptal balıklar için bir av sepeti, o kadar istemesine rağmen dün akşam neden sirke gitmedi ki, o eşlik etmek istemediğine göre kalkıp tek başına neden gitmemişti, belki de gitseydi sirk rengârenk giysili ip cambazlarıyla, soytarılarıyla, trapezcileriyle, piste dökülmüş talaşlarıyla, projektörleriyle, payetleriyle, müziğiyle, çadırıyla, yaşlı insanlarıyla, çocuklarıyla... onu bu ölümcül sıkıntısından kurtarabilirdi. Onu dikenlerle dolu yatağında gençlik hayalleriyle ve düşleriyle baş başa bırakıp gitmeliydi.

Cüzdanı kabul masasının üstüne bırakıyor ve koşarak arabasının koltuğuna atıyor kendini. Kızıl saçlı kız arkasından bağırıyor, "Bekleyin, bekleyin, geliyor." Ama onu duymuyor bile, daha şimdiden çok uzaklarda, kaçıyor...

Seyahat acentesi Bastia'nın anacaddesi üzerinde, fırının tam karşısında, ağzı keçi peynirli sandviçle dolu, sakin ve rahatlamış olarak içeri giriyor. Arabasını yanlış yere park etmiş, polis sileceğin arasına eksiksiz doldurulmuş yeşil bir kâğıt yerleştiriyor.

Neresi olursa olsun, hemen gitmek istiyorum, uzaklara, yalnızca gidiş. Gerçekten, gitmek istediğiniz yer konusunda en küçük bir fikriniz bile yok mu? Biraz var diyebilirim, Güney Amerika'ya gitmeyi hep hayal ettim, yani hayal edeli çok uzun zaman geçti, Arjantin ya da Şili olabilir, böyle bir yerler var mı elinizde? Bir dakika, evet, biraz değişiklik yapmak gerekecek, ama mümkün, ön-

ce Paris, oradan Rio de Janeiro'ya aktarma yapılacak, bugün on üç otuzda kalkan uçakla yirmi saatlik bir yolculuk demektir bu, yanınıza yirmi kilo eşya alma hakkınız var, eğer üç aydan fazla kalmayı düşünüyorsanız Fransız konsolosluğundan hemen vize alabilirsiniz, size broşürlerimizden verebilirim, her zaman işe yararlar, İspanyolca biliyor musunuz?

Bileti cebine koyup arkasından bağıran polisi umursamadan arabasına biniyor. Arazinin sonundaki ev bomboş. Bir köpek havlıyor; rüzgâr yerini boğucu bir sıcak sisine bırakıyor.

Dolaptan iki bavul çıkarıyor, üzerlerindeki tozları silmiyor bile. Gerekli eşyaları darmadağınık bir biçimde içine tıkıştırıyor, diş fırçasını, diş macununu, ayakkabılarını, iç çamaşırlarını, tişörtlerini koyuyor; rahat olmayan giysileri ile gece kıyafetlerini bırakıyor, yine de bloknotu ile birkaç kalemini, fotoğraf makinesini ve yürüyüş ayakkabılarını yanına alıyor. Bir not bırakmalı mı? Hayır. Oraya vardığında belki kızlarına yazar, bir kartpostal gönderir: "Rüzgâr gibi çekip gittiğim için üzgünüm, başka türlü yapamazdım. Arjantin çok güzel bir ülke, ben iyiyim, beni merak etmeyin." Adres yok, telefon numarası yok. Kocası yeni yaşamını kurmakta gecikmeyecektir. Belki birazcık şaşıracaktır, o kadar. Julie artık onu düşünmüyor bile.

Saat on bir otuzda, pasaportu ile banka kartını cüzdanına yerleştirdiğinden emin olduktan sonra hışım gibi yola koyuluyor. Bu saatte herkes yemek yediğinden havaalanına giden cadde bomboş.

Park yerinde, bir ılgın ağacının altında, gözlerden uzak bir yer seçiyor, motoru durduruyor, dikiz aynasında kendine şöyle bir bakıyor, arka koltuktaki iki bavulu alıyor ve hızlı adımlarla yolcu salonuna yöneliyor.

On iki otuzda Paris yönüne gidecek olan uçağa biniyor. Yanında otuz yaşlarında genç bir Arjantinli oturuyor, genç adam da kendisiyle aynı güzergâha gidiyor: ana babası kırk yıl önce Arjantin'e göç etmiş, son günlerini geçirmek için Saint-Florent'a geri dönmüşler. Beş yıldır yazlarını onlarla birlikte burada geçiriyormuş ama kendini tam olarak Arjantinli hissediyormuş ve ne olursa olsun asla Fransa'ya yerleşmek niyetinde değilmiş.

Yo, eğer insan iyi İspanyolca ya da Fransızca biliyorsa hemen bir iş bulması hiç de sanıldığı kadar zor değil, dil konusunda özellikle Alliances Française'ler bir başlangıç olabilir, özellikle Fransız kökenli bir öğretmenseniz Fransızca dersler çok revaçta... Kendisine gelince, mesleği gazetecilik... Ah çok iyi, demek siz de... Kitap? Neden olmasın ki? Size gazetemin adresini vereyim... Kuşkusuz basın buralardaki kadar özgür değil...

Uçak körfezin üzerinden havalanıyor ve yukarılara doğru yükseliyor.

Arthur ve sandalet

Gecenin bir yarısı beyninde zonklayan çan ve davul sesleriyle uyanıyor. Çarşaflar terden sırılsıklam, oda darmadağın, oraya buraya atılmış bir sürü kitap, plak, bardak, yoğurt kâseleri, sigara paketleri ve aralarında Aurélia'nın sararmış fotoğrafının da bulunduğu bir sürü anıyla dolu bir çıfıt çarşısı. Kalksa döküntülerin arasına yığılıp kalacak, kalkmasa yatağını boydan boya kaplayan küf kokulu karabasanlardan boğulacak. Her iki felaketten en az riskli olanını seçmeli.

Sol ayağı dikkatle halıya doğru kayıyor, hatırı sayılır bir gayretle yatağında doğruluyor, çan ve davulların kıskacındaki başı çatlıyor.

Dün gece korkunçtu. Oysa ona karşı içinde bir istek, bir arzu vardı, fikirler vardı, malzeme vardı, üstelik yaz sonuyla birlikte geri gelmiş bir sükûnet vardı, sıcaklık hafiflemişti. Gece güzeldi ve iyot kokuyordu, denizle dopdoluydu. Renk bulutları ve düş tohumlarının eşliğinde çalışma masasına oturmuştu. Kurşunkaleminin ucunu açarken, daha o anda gözlerinin önünde dansözler, porselen bebekler, kuklalar, konfetiler, serpantinler... uçuşuyordu. Senaristinin cümleleri, renk ve çizginin hayat verebileceği küçük notlar halinde yankılanıyordu kafasında. Altmış iki sayfalık saf mutluluk, hafiflik ve güzellik, bu albüm yıllardan beri çizdiği en iyi albüm olacaktı.

Ne yazık ki her şey farklı bir biçimde gelişmişti. Aurélia bir yıl önce ayrıldıklarından bu yana ikinci kez telefon etmişti. Sadece hal hatır sormak için. Sonra hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı, gecenin atmosferi tümüyle değişmiş, Aurélia varlığıyla, dağınık saçlarıyla, şakalarıyla odayı doldurmuştu. Ve kendisine bir bardak

viski koymak gibi bir yanlışa düşmüştü. Sonra sesinin unutamadığı tınısını susturmak için bir ikinci viski, ardından bir üçüncüsü. Nihayet işe başlamaya çalışmıştı. İlk çizimler hiç de fena sayılmazdı, plaj ile bar arasında zaman öldürdüğü on beş günde eli işlekliğini yitirmemişti.

Yine de tökezliyordu.

Deneyimlerine dayanarak hiç düşünmemenin mucizeler yaratabileceğini düşünmüş ve sorunu bilerek bir kenara bırakmıştı.

Adı Amélie olmalıydı, uzun siyah saçları, mat ve soluk bir teni vardı, ve öykünün başkahramanıydı. Senaristi birkaç ay önce kendisine, "Amélie'nin dişiliğini, hareketlerini, bakışını sana bırakıyorum, çizgilerin hiç kuşkusuz sözcüklerden daha çok konuşacak" diye yazmıştı. Oysa bu gece hayal gücü durmuştu, sözcüklere, siyah gözlere, kalkık bir buruna, ince kaşlara, filanca renk bir elbiseye, biraz erkeksi omuzlara, kısacası bir şeylere, ama özellikle yönünü belirleyecek sözcüklere ihtiyacı vardı. Bu sözcükler eline geçse tabiî ki onları kullanmayacaktı, ama onlardan bir destek olarak yararlanacaktı, belki kendisini yüreklendirebilecekti bu sözcükler. Defalarca bir enseden, bir ayak bileğinden, bir elden başlayarak rasgele bir şeyler çizmeye çalıştı. Her seferinde de orantılar çok büyük, çizgiler tatsız oldu, sıradan, gönül çekici bir kişiliğe hayat verecek yerde, albenili kadınlar, şehvet uyandırıcı bebekler ya da kendini beğenmiş, yapmacık genç kızlar yarattı. Sabahın altısında on ikinci viskisini içtikten, öfke içinde silikonlu bir yıldızcık çizerken kalemini kırdıktan sonra tüm başarısız tasarımlarını topladı, yırttı, hepsini çöpe attı, yüzükoyun yatmak üzere yatağına gitti.

Şimdi sabahın dördü, öyleyse günlerden cumartesi olmalı. Demek ki yaklaşık bir gününü uyuyarak geçirmiş. Ağzındaki ciriş gibi tattan kurtulmak için iki aspirin, sert bir kahve, yüze çarpılan soğuk su ve çöp tenekesine sanki hiç önemsemiyorcasına atılan kaçamak bir bakış. Dışarıda hâlâ gecenin karanlığı. Şafak ancak iki saate kadar yüzünü gösterecek.

Dairesi Bastia Limanı'na bakıyor, dış cephesinin sıvaları dökülmüş, yeşil rutubet izleri görülüyor. Plaj uzakta, oraya kadar yürüyerek gitmek gerekiyor.

Pantolon, gömlek, ceket, dolabın karışıklığı içinden temiz bir şeyler bulmak güç.

Kentin sokakları boş ve mavi. Sokak lambaları saat altıda sönecek. Çöp tenekeleri arasında koşuşturan gölgelerle, sarı muşamba giysileri içinde bir balıkçı grubuyla, çoğunlukla da kedilerle karşılaşıyor.

Duvarlara boydan boya renkli afişler asılmış, geniş plan çekilmiş bir soytarı, tuhaf tuhaf insanlar, cüceler, devler, ip cambazları ve trapezciler var bu afişlerde. Sahte elmas taşlar ve payetler var. Hoparlörlü bir arabadan yapılan anonslar gün boyu uyutmadı. Avaz avaz ve saldırgan bir müzik: "Boomerang Sirki tek bir gösteri için bu gece Bastia'da, çocuklar ve büyükler, bu olağanüstü gösteriyi, bugüne dek eşini benzerini görmediğiniz bu gösteriyi sakın kaçırmayın, trapezciler hepinizi heyecana boğacak, bu akşam saat on dokuzda, herkesin, her ailenin beğeneceği gösteriler, hepinizi bekliyoruz!"

Boomerang Sirki, tek gösteri, demek ki sirki kaçırdı, viski dumanları ve ölü doğmuş kişilerin ortasında uyuyup kalmış. Bu afişler bin yıllık, diye düşünüyor, sirkler bin yıldır değişmedi, hep aynı iri kırmızı harfler, o çeşit çeşit insanlar, o çizgili sirk çadırları, pistteki talaşlar, yapay yıldızlar, deriler, çocukları korkutan yüz buruşturmaları ve hepsinden de kötüsü, ateş çemberlerinden atlamaya zorlanan hayvanlar. Ve bin yıldır, inanmak isteyenlere olağanüstü gösterileri haber veren hoparlörlü arabalar.

Bu sabah deniz bir gölden bile daha dingin, çarşaf gibi. Tek bir esinti yok, tek bir kırışıklık yok su yüzeyinde. Ayakkabıları ile çoraplarını çıkartıyor, bir kayanın arkasına bırakıyor. Soğuk kumlar ayak parmaklarının arasından kayıyor, dev bir Japon bahçesini anımsatıyor kumsal, belediye görevlileri kumu tırmıklayıp düzeltmek için gecenin bir bölümünü burada geçirmiş olmalılar. Arkasına, kumsala kadar kendisini izleyen kendi ayak izlerine bakıyor. Su ılık, gece soğutamamış. Orada yıkılmış kumdan bir şato, şurada yarım bir bira şişesi. Kışın buralarda rüzgârla sürüklenmiş çalı çırpıdan, derin bir sessizlikten ve daha yoğun kokulardan başka hiçbir şey bulunmaz.

Suyun kıyısında, sahibi tarafından terk edilmiş kırmızı bir sandalet Külkedisi'nin ayakkabısı gibi duruyor. Onu almak için eğiliyor ve alıp denizin açıklarına doğru fırlatıyor. Suyun üzerinde yüzüyor sandalet. İkinci teki nereye gitmiş olabilir ki? Dalgalarla mı sürüklendi? Büyük bir kayanın altına mı sıkıştı? Ya bir süreliğine içinde hapsettiği ayak? Uyuyan bir bedenin ayağı mıydı?

Oturuyor, gözleri akıntının sürüklediği sandalete takılmış. Gece aydınlanmaya başlıyor, bir şekil, bir yüz çizerek ayağının önündeki kumlarla oynuyor.

Sonunda sandalet tam önünde kıyıya vuruyor yeniden. 38 numara, çok aşınmış tabanındaki marka silinmiş. Tuz daha sandaletin deri atkısını yiyememiş. Ayağın izi belirgin olarak içine çıkmış. Kendi ayak iziyle karşılaştırıyor. Kendisininki daha uzun ve daha geniş. Bir ayak izi bir kadın konusunda fikir verebilir mi? Yıldızlar sönüyor, ağır ağır bir uyku bastırdığını hissediyor. Kum saçlarının arasına dolarsa dolsun, yere yatıyor, gökyüzüne bakıyor ve düş görmeye başlıyor.

Bir aslan çıkıyor ortaya. Birden kayboluyor, aniden uçsuz bucaksız plajın üzerinde martılar uçuşuyor, sonra kuş sesleri çocuk bağırışmalarına dönüşüyor; çocuklar silahlı polislerin nöbet tuttuğu bir salonun kapısı önündeler; kapılar beyaz ve sıcak bir çöle açılıyor...

Uyandığında güneş tam tepesinde yükselmiş. Sandalet kurumuş. Doğruluyor. Plajda denize girmek için sabahı tercih eden insanlar, çocuklar rengârenk bir topun çevresinde eğlenip şakalaşıyorlar. Bir sporcu, soluğunu ayarlayarak, iki nokta arasında gidip geliyor, çevresinde olup bitenler umurunda değil. Havada ağır bir yosun kokusu var.

Kayanın gölgesinde, yerli yerinde duruyor ayakkabıları. Deniz istemediğine göre, 38 numara kırmızı sandaleti o alıyor.

Evinde havasız, alkol ve tütün kokan odası karşılıyor onu, perdeler ile pencereleri ardına kadar açıyor ve bilinçsizce gidip kahve makinesini çalıştırıyor. Yazı masasının üzerindeki kâğıtlar artık bir an önce karar vermesini bekliyor. Bir kurşunkalem alma düşüncesiyle parmakları titriyor.

Kahve çok sıcak. Hava cereyanı kâğıtları uçuruyor. Bir sigara yakıyor, dumanın havada yok oluşunu seyrediyor.

Önündeki sandalet alışılmamış bir eşya. Onun yeri yazı masasının üstü değil; kışkırtıyor, sorguluyor. Bu sandaletin nereden geldiğini, bu sandaleti kimin imal ettiğini, kimin satın aldığını, kimin giydiğini düşünüyor. Onu betimlemeye çalışmanın hiçbir artısı yok: seri olarak üretilmiş ayakkabıların sıradan kumaşı, doğal olarak aşınmış tabanı, şurasında burasında kum tanecikleri.

Belki basit birkaç çizgiyle çizimi yapılabilir, ayak tabanındaki çukur, ayakkabının dümdüz tabanı, sonra ince ama güçlü ayak bileği, baldırının üst kısmı, hafifçe görülen tendonu... Bir bacağı böyle tek başına çizmesi mümkün değil, ve kurşunkalem yeniden aşağıya iniyor, ikinci bir sandalet çiziyor, sonra bir ayak bileği, sert bir baldır, bir bacak, ikinci bir bacak, tıknaz ve sert kalçalar, kısacık bir yazlık elbise, bir göbek çukuru, en sonunda da kumaşı hafifçe geren göğüsler, omuzlar, boyun, rüzgâra bırakılmış saçlar, dalgaların arasında kaybolmuş bir sandaleti arayan iri iri açılmış gözler, aralık dudaklar, kalkık burun, virgül gibi kaşlar, uzun kirpikler, kendinden emin eller, pamuklu sargılarla sarılmış avuçlar, kalın parmaklar, kısa tırnaklar çiziyor. Ve kız birdenbire orada beliriyor, kentin duvarlarına asılmış binlerce afişten kaçıp gelmiş, kız orada ve kımıldamıyor, trapeze tutunmak istiyor, yıldızlara doğru uçmak, saniyenin yüzde biri kadar duran yüreklerin üzerinde uçmak, talk pudraları içindeki eliyle ikinci bir trapezi yakalamak ve dansına yeniden başlamak istiyor. Kâğıt üstünde istediği her şeyi yapabilir, kâğıt üstünde hiçbir şey imkânsız değil. Kız kâğıt üstünde kızböceğine dönüşebilir, ağlayabilir, uyuyabilir, sevişebilir. Amélie daha çok genç, olsa olsa birkaç saniyedir hayatta, ama kahkahası beyaz sayfaya düzgünce yerleştirilmiş kulübeleri dolduruyor. Birkaç saniye oldu olmadı, o daha şimdiden bir ip cambazı.

Geko indigo

Léon yazın yaptığı sekizinci gece gezintisinde buldu mumyayı.

Léon; geko, sürüngenler ve Korsika kurbağagilleri konusunda uzman. Ağustos sonunda gözlem için en iyi koşullar bir araya geldi: yumuşak bir hava, aydınlık geceler, ani ve sert fırtınalar, bol bol böcek.

En iyi av sahası Saint-Florent'ın batısında, Agriates Çölü'nde. Eyalet ile Saleccia Plajı arasındaki, yaklaşık on beş kilometrelik bu alan pek çok turisti bıktırır, canından bezdirir. İnsan elinin değmediği bakir yerlere varmak için makiler içinde biraz dolaşmak yeterlidir. Granit karışıklığı tırmanmak gerekmez, çünkü gekolar ile semenderler vadilerin nemini tercih ederler.

Aynı yaz boyunca Léon aynı vadiyi asla iki kez ziyaret etmez. İnsan varlığının doğanın düzenini bozabileceğini düşünen yaşlı bir çevrebilimciydi. Bu nedenle de her kaçışından önce alanı, Paris'ten özel olarak getirttiği haritaların üzerinden inceler. Kaya türü, bitki örtüsünün yapısı, kalıntının yoğunluğu, yamaçların eğilimi, hiçbir şey rastlantıya bırakılmamalıdır. Her seferinde notlar alır, daha önceki ziyaretlerde kaydedilmiş önemli noktaları, ısıyı, hayvanları, ayın durumunu vb bir bir inceler. Sonra bilimsellikle yakından uzaktan bir ilişkisi olmayan, ama onu hayallere sürükleyen güzergâhını çizer. Bu gezintiler sıkıcı, baş ağrıtıcı olabilirdi: çakıllar, kum, bazı ender ağaçlar ve çalılar. Ama Léon ayrıntıların kokusunu alır, belirtileri fark eder ve altında nelerin yattığını görür. Zaman içinde binlerce kez tırmandığı bu toprakları avucunun içi gibi bilebilirdi. Oysa buraları yüzeysel olarak tanıdığını biliyor. Gizem mesafesini her geçen gün biraz daha korumasını biliyor.

Çakıllara, yapraklara, mikalara, granitlere verdiği adlar var; ağaçlara, kocayemiş ağaçlarına, servilere verdiği adlar var; böceklere, kuşlara, sürüngenlere verdiği adlar var. Bu adları kendine saklıyor ve tuhaf tuhaf yeni adlar keşfedip bunları kayalara ya da rüzgârın belini büktüğü ağaçlara veriyor.

Büyü çantasının dibinde de uyumak için geceyi unutturan, yıllardır sakladığı bir sırrı vardı. Bu sırrın adı konuyla ilgisi olmayanlar için biraz karmaşıktır, Geko indigo leonensis, Léon 1974, ve boyu da ergenlik çağında iki santimetreyi geçmez. Hayvanbilim kitaplarında da izine rastlanmayan, mavi yansımaları olan, neredeyse yarısaydam bir gekodur bu. Léon onu yirmi yıl kadar önce Agriates Çölü'nün vadilerinden birinde keşfetti, geziye çıkmasının asıl amacı da onu ziyaret etmekti. Léon kilitli bir dolapta sakladığı, üzerinde GİL harflerinin kazılı olduğu kilitli bir dosyada binlerce sayfalık belgeyi bir araya topladı. Leonensis adı yalnızca bir kez kullanılıyor belgelerde, 27 ağustos 1974'te, not defterinden koparılan bir sayfaya yazılmış, bunun dışında her yerde geko indigo, Gİ kullanılıyor.

Önce geko indigonun resmini her açıdan çizdi. Suluboya, guvaş resimler, çeşitli krokiler geko indigonun doğumundan ölümüne kadar uzanan, aşklarını ve yemeklerini de anlatan, yaşamının otuz sayfalık bir kaleydoskopunu oluşturuyor. Yine de, aslında modern teknikler sayesinde, Gİ bir stara dönüştü. 20 mayıs 1985'te Léon, laborant maaşının üç katını harcayarak flaşıyla ve makro objektifiyle bir Leica satın aldı. Gİ'nin ilk fotoğrafları birer sanat eseri değildi, aralarında ancak bir ya da iki tanesi net çıkmıştı, ama Léon yaşadığı mutluluğun anısına onların hepsini sakladı. O günden sonra da kendisini habire geliştirdi ve bir sürü krokiyi tamamlayan iki yüz fotoğraflık bir albüm elde etti. Bu sonuca varabilmek için belki de son derece hassas üç yüz kadar film harcadı. Bu ona oldukça pahalıya patladı, ama o bundan asla pişmanlık duymuyor. Kendini tek bir konu delisi, bir monomanyak olarak görüyor. Seçilmiş olan bu iki yüz fotoğrafın arasında kimileri gerçekten olağanüstü: çiftleşme, yumurtlama, yumurtadan çıkma, renklerin çeşitlenmesi... Léon resimlere bakmaktan bıkmı-

yor, her seferinde minik mavi pullarının yansımasıyla, siyah gözleriyle... allak bullak oluyor. Oysa, bir süredir Gİ'nin fotoğraflarını çekmiyor. Leica'sını hep yanına alıyor ama bir böceği, çiy damlası altında eğilmiş bir yaprağı, bir gecekuşunun kemirdiği Akdeniz gekosunu, bir kurbağayı... çekmek için deklanşöre basmıyor. Deklanşöre basmaması Gİ'ye olan ilgisini yitirmiş olmasından değil, Gİ'nin hemen hemen tüm sırlarını, gizli kalmış her şeyini biliyor olmasından; artık ona mutluluk veren tek şey Gİ'lerin yaşadığını görmek, o kadar. Üreme dönemi, yumurta sayısı, yiyecekleri, avları, yaşam alanları; tüm bunları sık aralıklı dört yüz kırk sayfalık, on iki bölümlük bir kitapta topladı. Léon keşfi sırasında Amazon'daki gekolardan Endonezya'nın balta girmemiş ormanlarındaki gekolara kadar onlarla ilgili bulabildiği tüm belgeleri inceledi: emin olmak istiyordu. Artık kesinlikle emin: geko indigo leonensis belki başka yerlerde de yaşıyor, ama bundan kimsenin söz ettiği yok.

Léon sırrı heybesinde saklıyor; kitabını şimdiye dek kimse okumadı ve Gİ, Agriates Çölü'ndeki dere yataklarının çakılları üzerinde huzur içinde yaşıyor.

Koruması altına aldığı hayvanla ilgili keşfedeceği pek fazla bir şey olmamasına rağmen Léon yine de bu gezilere çıkarken özenle hazırlanmayı ihmal etmiyor, böylece sanki onunla resmî bir buluşmaya gidiyormuş gibi hissediyor kendini. Haritalar üzerinde yalnızca topografyayı inceleyerek, onu rahatlıkla şurada, şurada ve şurada, ve şurada bir kocayemiş ağacının altında ailecek bulabilirim diyebilecek durumda. Öngörülerinin yüzde doksanı da doğru çıkıyor...

Oysa, bu ağustos ayının sekizinci gece gezinti sırasında garip bir şey olayların olağan akışını değiştirdi. Bir mumya... şu anda mutfak masasının üzerinde yatan, beyaz çarşafa sarılı bir mumya. Léon'un gözlerini üzerinden ayıramadığı bir mumyaydı bu, çünkü sırtında taşıdığı sırada onun kesinlikle olağanüstü, ancak kendi hayal gücünden çıkabilecek gerçekdışı biri olduğunu hissetmişti.

Her şeyi belirleyen rastlantıydı.

Her zaman olduğu gibi saat altı buçuğa doğru yürüyüş ayakkabılarını ayağına geçirdi, tüm gereçleri yanına alıp almadığını, fotoğraf makinesini, not defterini, haritaları, yolda yiyeceği bisküvileri, büyüteci ve çantasına tıkıştırdığı diğer bir sürü şeyi kontrol etti. 104'ü, çalışmak için onu bayağı uğraştırdı, ama çölü güneyden kuzeye geçen tozlu alanda onu yaya bırakmadı. Radyatör kafesi yolda biçimsiz duran kayalara iki üç kez takıldı, ama motor her zaman yaptığı cilvelerinden birini bile yapmadı.

Arabasını çölün en nemli vadilerinden birinin üstüne park ettikten sonra, Léon çantasını sırtına attı, el fenerini yaktı ve makilerin arasından aşağıya doğru inmeye koyuldu. Saat gecenin birini biraz geçiyordu. Ufkun bir köşesinde, gerçek olamayacak kadar parlak, kızıl bir ay duruyordu. Pantolonuna takılan saparna dalları, ayaklarının altından kayan taşlar, burnuna dolan çalı kokuları kendini iyi hissettiriyordu ona.

Vadinin çukuru viraja kadar yolun akışını izliyor, virajda ikisi de kendi yönüne ayrılıyor.

El fenerinin ışığıyla Léon iki semenderi ve bir kabarcıklı karakurbağasını ürkütüyor. Toprak bir gece önceki fırtınadan sonra hâlâ nemli. Kumlu bir yalakta izlerini bırakmış olan Hermann kaplumbağasını boşu boşuna arıyor. Kaplumbağa şimdi uzaklarda olmalı. Biraz hayal kırıklığına uğrayarak, dere ağzını incelemek için deniz yönünde sürdürüyor yürüyüşünü. Yol ile ırmak yatağının ters istikametlere yöneldikleri noktada birdenbire zınk diye duruyor. Doğal olamayacak kadar beyaz bir parıltıyla karşılaşmıştı.

Cumartesi, saat iki on iki,
Agriates Çölü

İlk hareketi feneri söndürmek oldu. Sonra gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi. Çalılıkta ne bir gürültü vardı, ne de küçücük bir esinti. Kamp yapan bir maceraperest çift mi? Gözlerinin önündeki şey korkunç derecede bir çarşafa benziyordu. Çarşaf gibi bir şeydi önünde duran. Görüldüğü kadarıyla ışık kimseyi uyandırmamıştı. Parmaklarının ucuna basarak yaklaştı. Bu yörelerde gezmeye baş-

ladığından beri bir geko indigo kadar sessiz davranmayı öğrenmişti. Şekil bir vücuda benziyordu ve bu çağrışım ona tuhaf bir biçimde güven verdi. Genç bir çiftin oynaşmasını bozmuş yaşlı bir aptal ayı da olabilirdi.

Yeniden yaktı fenerini ve doğrudan karaltının üzerine tuttu. Hemen o an anladı bunun bir kadın olduğunu ve aklına ilk gelen şey bir heykel gibi gökyüzünü elleriyle tutan bir Mısırlı rahibe imgesi oldu. Tabiî bu, payını almaya gelmiş iki geko indigoyu fark etmesini asla engellemedi: gece karanlığında beyaz çarşaf bir sürü böceği kendine çekiyor, onlara bir şölen sunuyordu.

Mumyanın yanına diz çöktü ve birkaç metre uzağa fırlatmak için böcekleri avuçladı.

Kumaş vücuduna sicimle bağlanmıştı. Léon en fazla omza benzeyen noktadan dokundu vücuda. Bir tepki gelmedi. Bunun bir insan cesedi olabileceği düşüncesi geçti aklından, o zaman da bunun kendisiyle hiç ilgisi olmayan ikincil bir öykünün kahramanı olabileceğini düşündü.

Yine de öykünün bir anda uçup gitmesine izin vermedi.

Toprağını koruması gerekiyordu. Burada bir ceset bulurlarsa bu geko indigoların da, kendisinin de huzurunu kaçıracaktı, buraya sık sık gelen biri olduğu öğrenildiğinde iş kendisine kadar uzanmakta gecikmeyecekti. Belki de alçakca bir cinayetin zanlısı olarak kuşkulanılacaktı kendisinden; kertenkelelere tutkun yaşlı bekâr bir erkek her zaman ideal bir zanlıdır.

Böylece Léon hiç tereddüt etmeden mumyayı sırtına vurdu ve yola doğru tırmanmaya başladı. Çevresinde gecenin de yoğunlaştırdığı ağır bir sessizlik vardı ve uzaktan uzağa gelen cırlamalar duyuluyordu. Yokuşu tırmanmasını engelleyen çalılara, kayan taşlara yüzlerce kez lanet etti ve dikenlerle mücadele ederek, iki kez çalıların içine boylu boyunca devrilerek yokuşu ancak yarım saatte tırmanabildi.

Sırtındaki ceset ne ağırdı, ne de hafif. Bu nakil işinin yüküne yeniden can vereceğini düşünmüştü ama hiçbir şey olmadı. Arabanın yanında duraksadı. Cesedi bagaja koyup Gİ araştırmaları-

na mı dönsündü, yoksa dördüncü vitesle evine mi gitsindi? Uzun süredir tasarladığı bu gezintiyi iptal etmekten nefret ediyordu. Yine de ikinci şıkta karar kıldı. Cesedi bagaja yerleştirdi ve Bastia'nın yolunu tuttu. Artık hiçbir kaygı duymuyordu. Ceset şimdi yeniden canlanacak değildi ya.

Kendine sorular sormuyordu. Bir cesetten nasıl kurtulunur? Her şeyden önce bir ceset, yatırabileceği tek yer olan mutfak masasına kadar nasıl taşınır? Eğer şanssızlık eseri yakalanacak olursa suçsuzluğunu nasıl kanıtlayabilir? Yapabileceği tek şeyin yalnızca bu olduğunu ve ancak doğal davranarak bu işten paçasını en rahat biçimde kurtarabileceğini söylüyordu kendine.

Cesedi saklamak söz konusu değildi. Onu büyük bir rastlantı sonucu bulmuştu ve rastlantıya terk edecekti.

Evinin önünde arabayı her zamanki yerine park etti, arabasından çıktı, bagajı açtı, yükünü omzuna aldı, bahçeyi geçti, verandaki kapıdan içeri girdi ve mutfağa gitti.

Onu kimse görmemişti. Komşuları rüyalarında bir yaz tefrikasının son bölümünü, sonunda mirasçının katilinin ortaya çıktığı bölümü görerek uyuyorlardı.

Léon cesedi masanın üzerine yatırdı ve aylardan beri ilk kez bir sigara yaktı.

Bir saattir mumyayı inceliyor. Onunla melankolik bir diyaloğa girişti, ama o cevap vermeye pek niyetli değil.

Önce çarşaf ve ip.

İkisi de pek bir şey anlatmıyor. Tahmin ettiği gibi ip bir sicim. Düğümlere ve çarşafın sarılış biçimine bakılırsa, eylem zaman yitirmek istemeyen biri tarafından alelacele gerçekleştirilmiş. Bu işi yapan bir erkek olmalı, bir kadın olabileceğini bir türlü düşünemiyor. Ama her şeye rağmen neden bir kadın olmasın ki?

Çarşafın boyu biraz daha uzun. Kalçaya benzeyen yerde bir yağ lekesi var: ceset bir arabanın bagajına konmuş olmalı, buna hiç kuşku yok. Cesedin birçok yerinde kırmızı bir toz, biraz kurumuş çamur, yeşil lekeler hâlâ duruyor: ceset tepedeki caddeden vadiye doğru fırlatılmış olmalı, üzerinde düşerken çalıların bıraktığı

izler var, cesedi bulduğu noktaya kadar da bu izleri takip etmek mümkün. Yeni pek bir şey yok...

Omzunun hizasında siyahlaşmış küçük bir kan lekesi. Buraya düştüğünde öleli ancak birkaç saat olmalı, aksi halde bir diken vücudunu böyle kanatamazdı.

O bir kadın. Kesinlikle kadın, çarşaftaki bir delikten bir parça beyaz ten gözüküyor. Bir kadın teni.

Hepsi bu. Mumya hiç konuşmuyor.

Léon duraksıyor. Mumyanın yüzünü, teninin dokusunu, ölüm nedenini anlamak için küçük bir harekette bulunması, çarşafı makasla kesivermesi yeterli. Ama bunu gerçekten istiyor mu? Kendini büyük bir tehlikeye atması için daha şimdiden yeterince şey biliyor zaten...

Yeniden yola çıkmadan önce iki bardak şarabı su gibi içiyor. Düşleri genellikle acı bir tat bırakıyor boğazının derinliklerinde.

Evine girdiği gibi yine sırtında cesetle yola koyuluyor. Gece sessiz ve karanlık. Arabayı on iki kilometre kadar sürüyor, sonra aniden arazide sağa dönüyor, 104'ün lambalarını ve motorunu kapatıyor.

Ceset daha hafif gibi görünüyor şimdi. Rasgele bir ev seçiyor: başındaki belayı oraya bırakıyor ve bir başkasına emanet ediyor. O kendisinden böyle bir şey istememişse istemesin, boşver.

Anakapı açık. Yoldaki çakıl taşları ayaklarının altında gıcırdıyor. Köpek yok. Meraklı komşu yok: her şey yolunda gibi gözüküyor. Şansı ikinci kez yüzüne gülüyor, bagajın kapağı hiç güçlük çıkarmadan açılıyor. Ama tam yere bırakacakken mumya çarşafın kıvrımları arasından kayıyor, ip bir işe yaramıyor ve genç kızın vücudu büyük bir gürültü çıkararak bagajın içine düşüyor. Léon aptal aptal elinde tutuyor çarşafı ve kıza bakmaktan kendini alamıyor. Kestane rengi saçlar, kırmızı bir elbise. Boynunda sanki emilmiş gibi morluklar var, sanki ölümüne vampir bir sevgili neden olmuş. Bu boyna önce yumuşak bir şekilde, sonra sertçe değdirilmiş dudaklar.

Bakmamaya söz vermişti kendi kendine. Bagajı kapatıyor, elinde çarşaf ve iple gidiyor. Hepsini bir çöp sepetine, sebze kabukla-

rının, boş sigara paketlerinin, buruşturulmuş müsveddelerin yanına atacak ve çöpçülere bırakacak.

Evine dönüyor; imgeler beyninin içinde dans ediyor. Uyku onu kanepede, dudaklarının arasında sönmüş bir sigarayla yakalıyor.

Ertesi sabah Léon erkenden uyanıyor. Geko indigoyla ilgili yıllardan beri topladığı belgeleri, krokileri, fotoğrafları, notları, kaynakçaya ait bilgileri dolabından çıkarıyor, hepsini kraft kâğıdıyla sarıp paketliyor. Dosyalarda adından iz kalmamasına daha önceden özen göstermişti. Korsika'daki türleri incelemeye kendini adamış herhangi bir biyoloji profesörünün adından başka bir şey bulmak mümkün değil artık: şimdi sırrı için biraz seyahat etmesinin tam zamanı.

Karın

Dominique tepelerdeki villasından ayrılmadan önce girişteki aynanın karşısında durup uzun bir süre kendini seyretti. Vücudu nasıl bu kadar değişmiş olabilirdi? Yakışıklı sayılabilecek, her türlü giysiyi zarafetle taşıyan, ciddi ve otoriter yüzlü adamı aynada gördüğü zamanlar daha dün gibi. Konuşmasına bile gerek kalmadan kızları tavlayan, en küçük bir yorgunluk hissetmeden yirmi dört saat makiler arasında dolaşan ve sanki eliyle örümcek ağını bir yana itiyormuşçasına zamanın içinden geçen bir delikanlı... Ama altmış beş yaşını geride bıraktığında o delikanlıdan, ya da öyle olduğunu sandığı delikanlıdan geriye pek fazla bir şey kalmadı. Ondaki hiçbir şey sonsuza dek sürecek değil, hatta deniz diplerinin mavisine sahip olduğu söylenen gözlerinin parlaklığı bile. Bugün artık kendini hiç tanımıyor. Aynada kendisine bakmaya cesaret edemiyor. Gafil avlandığı zamanlarda, görüntüsünü yansıtan kötü niyetli bir aynayla, bir vitrinle ya da bir dikiz aynasıyla farkında olmadan yüz yüze geldiğinde, karşısında gördüğü canavardan hep korkuyla irkiliyordu. Hatta ender birkaç arkadaşının da, yolda karşılaştığı insanların da nasıl olup da kendisinden kaçmadığını hep sorup duruyor kendine. Kuşkusuz kaçamayacak kadar korkmuş olmalılar kendisinden; herhalde güçlü dokunaçların kendilerini boyunlarından yakalayacağını, doğrudan doymak bilmez ağzına götüreceğini, kaçmaya kalkışsalar da acımasız pençeler tarafından enseleneceklerini düşünüyor olmalılar. Evet, gerçekten bir canavardı aynalarda gördüğü, kendini dehşete düşüren ikiziydi. Küçük kızlara bonbon şekeri veren ya da paslanmış kemiklerini barların karanlık köşelerinde gezdiren bir canavar. İki yıl öncesine

kadar bir kadın gibi oturarak işemeye katlandı ve her pantolonunu indirmek zorunda kaldığında dışarıya taşan jelatinimsi kitleyi görmemek için hep tavanlara baktı. Bir uzantı gibi duran, kendisinden beslenen, yağlanan bir paraziti andıran o kitleyi hiç istemiyor. Yatar pozisyonda durum daha iyi, yağ dağılıyor, her tarafına uyumlu bir biçimde yayılıyor. Ama yatak çöküyor, şilte çukurlaşıyor. Yine de karnını unutabilirdi, bakışlarını çıkıntıya doğru hiç çevirmeden dümdüz önüne bakması yeterli olacaktı bunun için... Yüzü de hep aynı çöküş görüntüsünü yansıtıyordu. Sakal tıraşı olmak artık gündelik bir işkence halini almıştı. Her şey bozuluyor, her şey bir harabeye dönüşüyor. Gözlerinin altında mor cepler oluşuyor. Kulakmemeleri sanki uzun zamandır ağır küpeler taşımış gibi uzadılar. Haftada iki kez terzi makasıyla burnundaki kılları alıyor, bazen burnunun kenarlarındaki birkaç kılı yolmak zorunda kalıyor. Bu yaşlarda normal bir şey bu, bir hormon sorunu... Ve saçlarının kalınlığı azaldıkça –yastıkta onlarcasını buluyor her sabah– yüzünün derisi de sürekli aşağıya doğru sarkmaya başlıyor. Yanakları birer sarkık yanak halini alıyor, boynu kırış kırış. Yer yer çatlayan damarları onu içkiden soğutuyor. Kılcal damarları belirginleşmiş şiş gözkapakları, solgun dudaklar, tütün ve kahveden sararmış dişler, fazlasıyla gür kaşlar, derin çizgiler ve sürekli parıldayan bir alın: bu vücut gerçekten onun vücudu mu? Onu ayakta tutan ve altmış beş yıl boyunca oradan oraya gezdiren bu vücut mu? Elleri sanki hayır diye yanıtlar gibi bu soruları, öylesine değişmişler ki: kıvrılmış parmaklar, hiç eksilmeyen nem. Tek kelimeyle korkunç, başka söylenecek söz yok.

İçkiden, sigaradan ve güzel yemeklerden vazgeçmek bir çözüm olabilirdi; ama bu yaşta, ölüm adım adım yaklaşırken, rejim yapmayı ve sağlıklı yaşamı düşünmenin ne yararı var? İnsan altmışında Manş'ı yüzerek geçecek değil ya! Saçlarının rengine gelince, bundan hiç söz etmeyelim. Kalan azıcık saçını uzun zamandır boyamıyor, çok gülünç oluyordu çünkü.

Arabasını Bastia'ya doğru inen dolambaçlı yolda son hız kullanıyor. Neredeyse direksiyona değecek olan karnına rağmen araba kullanma alışkanlığını hâlâ yitirmiş değil.

Araba kullanmasını on iki yaşında, turistlerden çalınmış arabalarda öğrendi ve o günden beri parçaladığı araba sayısını kendisi de bilmiyor. Ama her seferinde de, şans eseri, bir sıyrık, bir çizik bile almadan kurtuldu. Kendi zevki ve dostları için çaldığı bir düzine arabayı, Bastia'ya gelip oraya yerleşmiş bir İtalyan'a sattı. On dört yaşına geldiğinde aylık kazancı babası ile annesinin aylık kazancından çok daha fazlaydı. İtalyan'ın bir kuzeni onu kanatları altına almıştı. Çetesinin şefi olarak kalmış ve ona bir sürü hizmette bulunmuştu; boyu, becerisi ve bilinçsizliği sayesinde harikalar yaratmıştı. Beş yıl sonra ücretinin, patronlarına getirdiklerinin küçücük bir yüzdesi olduğunun farkına varıyordu. O sıralar işler konusunda hiçbir fikri yoktu, belki onun düz ve küçük serseri yüzünü korumasını sağlayan da buydu. Çalışma biçimi ahlakî açıdan kibar bir hırsızınkiyle hiç uyuşmasa da, kendisini az buçuk modern bir Robin Hood olarak görüyordu: hiç düşünmeden, hedef gözetmeksizin kalabalıklara ateş açmakta bir an olsun tereddüt etmiyordu.

Parayı bir yün çorabın içinde saklamanın yarardan çok zarar getirdiğini, tehlikeli olduğunu çabuk anladı ve kazancını aklamaya girişti. Aile şirketi –Plaj Oteli– bu iş için ideal bir yerdi. Anne, söylentilere kulağını kapatarak, özel yemeklerini –kefal yumurtasıyla doldurulmuş zencefilli balık, denizkestaneli omlet– yapmayı sürdürdü, babası hiç sesini çıkrmadı. O zamanlar hiçbir şey gözünü korkutmuyordu, dünyayı avuçlarının içinde tuttuğunu ve bir limon gibi sıkabileceğini düşünüyordu. Akşam lüks bir villadaki hırsızlığa katılıyor, şafakta gece kulübünden aldığı iki kızla sevişiyor, öğleden sonra da vergilendirmeyle ilgili bir kitaba dalıyor, bu arada borsayla ilgili dedikodulara kulak kabartmaktan da geri kalmıyordu. Babasını endişeden mide ağrıları tutuyor, vergi kontrolü lafını duyduğunda tir tir titriyor, kız arkadaşlarının giriş çıkışlarını kıskanç bakışlarla izliyordu. Yine de sonuçlar umduklarından çok daha iyi oldu. Kimsenin yüzünü görmediği İtalyan kuzen çok iyi, çok eli açık davranıyordu. Restoran baştan sona yenilendi, otelin müşteri kapasitesi iki katına çıkarıldı ve kentteki birçok otel, gerçek işletmecisi on yedisine yaklaşmış ve aşçı

sertifikası alma bahanesiyle on altısında okulu terk etmiş olan Plaj Oteli'nin işletmecisinin egemenliği altına girdi.

O dönemde bir gram bile almadan tabak tabak yemek yiyebiliyor, kızları okşayıp votka içerek iki gece uyumadan ayakta durabiliyor ve birkaç saat uykuyla kendini toplayabiliyordu. Bastia'da herkes biliyordu ama kimse tek kelime etmemişti. Baba görüntüsü yetkililere yetiyordu, bundan bir kazanç sağlamaları da cabası. Bata çıka yolunda ilerliyor, aşırı fazla enerjisini yeni yapılmış tenis sahalarında harcıyordu.

Cadde limana vardığında aniden sola, sonra sağa dönüyor. Dominique virajlarda lastiklerini öttürüyor. Bu ona büyük bir haz veriyor, bir an için çılgın gençliğini anımsıyor. Ama 1979 yılında ender görülür bir patlamayla, sahibiyle birlikte yerle bir olan binanın kalıntıları onu hayatının en acı saatlerine götürüyor. O dönemde tüm enerjisini ulusal mücadele için harcayarak başarısız bir evlilikten kurtulacağını sanmıştı. Evliliği yürümemiş, işleri de politikaya duyduğu ani ilgiden etkilenmişti. Korsika halkının özgürlük hareketi kişisel çıkarlar ile ahlakî inançlar arasında parçalanmış, zaman içinde müşterilerini de, destekçilerini de yitirmişti. Beş parasız sokağa düşecek durumda da değildi, kendinden sonrakilerin yaşamını garanti edecek kadar parası vardı. O zaman, Arjantin'de takma bir adla gözlerden uzak ve lüks bir villa almanın çok akıllıca olacağını düşünmüştü.

Yağlı bedeninin oluşumuna o dönemde tanık olmuş, engellemeye de çalışmamıştı. Düşünecek çok şeyi, yoluna koyması gereken çok işi vardı.

Yavaş yavaş politikayı bıraktı ve ticarî yaşamının yeniden canlandığını gördü. Yeniden tenise başlamadı. Yaşı ilerledikçe eski güvenini yitirmişti: yılları korkusuzca geride bırakamıyor, vergi kontrollerini kolaylıkla geçiştiremiyordu. İp üstünde doğru yürümesini sağlayan haz dolu dakikaları yaşatacak kadınlar her zaman var olmuştu, çevresi bu kadınlarla doluydu, ama onların yerinde olmasını arzuladığı kadın adını bile duymak istemiyordu; iki çocuğunu da yanına alarak uçakla bilinmeyen bir yöne gitmişti ve onu izleyecek, hak ettiği gibi cezalandıracak kadar bir nefret hissetmemiş-

ti yüreğinde. İşbirlikçileri bu konulara hiç dönmüyorlar, ama patronlarının çöküşü hakkında birbirleriyle fısıldaşıyorlardı. O da hiçbir şey duymamaya gayret ediyordu.

Aslında yanılıyorlardı, müessese uzun süre gelişmeye, büyümeye devam etti. Bir anlık duraksamayı bile kabul etmeyen tehlikeli sulardan tam zamanında çekilmişti. Ama elinde olmadan karnı şişiyordu ve gerçek çöküş de işte buradaydı; tenin ihanet etmesinde, vücudun güçsüzleşmesindeydi gerçek çöküş.

İnsanlar caddeden rüzgâr gibi geçen spor arabayı selamlıyorlar. Ne havaya kalkan elleri görüyor, ne de gülümsemeleri; acı eleştirileri ya da dişlerin arasından fısıldanan hakaretleri hiç mi hiç duymuyor. İnsanların kendisini sevdikleri için değil, korktukları için selamladıklarını, fısıldaşanların da seslerini yükseltemeyecek kadar kendisinden çekindiklerini biliyor.

Arabasını limanın girişine, ona ayrılan yere park ediyor.

Limanın suyuna doğru uzanmış çıkıntıdaki yuvarlak masada içkisi çoktan hazır. Yüz metreyi yürümesi için bayağı bir güç harcaması gerekiyor. Oturduğunda kalçaları iskemlenin iki yanından dışarı taşıyor. Başını çevirdiğinde boğazındaki etlerin sallandığını hissediyor... Bunları düşünmemek gerek. Alkol unutmaya yardımcı olur, ama ilaç acıyı artırdıkça artırıyor.

Bakışları birdenbire duvarlardaki dikkat çekici afişlere takılıyor. Bastia'da bir sirk: Boomerang Sirki.

– Sanırım saat altı buçukta, Mösyö Dominique.

Sirk çadırı garın hemen üstündeki boş alana kurulmuştu. Oraya, arabayla gelmediği için binlerce kez kendi kendine lanet okuyarak, kan ter içinde varıyor. Yanakları alev alev yanıyor, karnı hâlâ hıçkırıklarla sarsılıyor.

Giriş bileti yetişkinler için elli frank, çocuklarınkisi yirmi frank daha ucuz. Her gün gösteriş için olukla para harcamaya alışık olduğundan bu fiyatlar ona çok ucuz görünüyor. Güvercin gibi giyinmiş yer gösterici kadının sanki başka dünyalardan geliyormuşçasına bir gülümsemesi var. Onu tanımıyor, herhalde anakaranın başka bir bölgesinden gelmiş olmalı, batakhanelerin ve otellerin patronunun adından söz edildiğini hiç duymamış. Hak-

kında söylenenler, dedikodular ve korkular, onun acımasız bir canavar olarak gösterildiği öyküler umurunda bile değil. Gülümsüyor çünkü o bir seyirci, bir müşteri, saygın ve şehvetperest bir müşteri, ama diğerleri gibi palyaçolar ile trapezcileri görmeye gelen bir müşteri.

Talaş ve boya kokularının egemen olduğu bir karanlığa giriyor. Çocuklar sanki kilisedeymişçesine fısıldaşarak konuşuyorlar; ana babalarının da gözleri parıldıyor.

Uzak bir yere, fark edilmeden geçebileceği karanlık bir köşeye oturuyor. Derin ve mavi dekolteli bir kuş-kadın içecek veya patlamış mısır almak isteyip istemediğini soruyor. Parmakla gösterilirim korkusuyla istememezlik edemiyor. Kadın, tüy hışırtıları arasında kaybolmadan önce gülümsüyor. Sıralar doluyor, az sonra tek bir boş yer bile kalmayacak. Çocuklarının gözleri pistte, kendisine sokularak oturduklarını aklına getirmek istemiyor. Kendi öz çocukları: onların büyüdüklerini görmedi.

Işıklar sönüyor. Alacakaranlık geceye dönüşüyor. Gökyüzündeki yıldızlar titremeye başlıyor. Yanındaki çocuklar korku ve neşeyle titriyorlar. Aslanların kükrediklerini duymayı, palyaçoların maskaralıklarına gülmeyi, beyaz ve siyah atların üzerine tünemiş akrobatları hayranlıkla seyretmeyi bekliyorlar. Oysa gözlerinin önünde bambaşka bir şey şekilleniyor, çılgınca sallanan çokbaşlı dev bir hayvanı andıran bir şey. Boomerang Sirki, karnının dümdüz, kendisinin de daha saf olduğu dönemlerde gördüğü sirklerden çok farklı.

Müzik bir yağmur gibi başlıyor, önce hafif ve seyrek, sonra giderek güçleniyor. Piste yayılmış talaşlardan notalarla uyumlu olarak mavi dumanlar yükseliyor ve düzensiz helezonlar halinde gökyüzüne doğru çıkıyor. Sağdan soldan pullarla kaplı hayaletler beliriyor, kayboluyorlar, yeniden ortaya çıkıyorlar, üzerlerindeki elektrikli filamanlerle ışıl ışıl yanıyorlar. Uzaklarda gök gürlüyor, sonra rüzgârla yaklaşıyor gök gürültüsü. Küçükler de, büyükler de büzülüyorlar, sırtlarından aşağıya ışıklı konfetiler döküldüğünü hissediyorlar, kendilerine takılan beyaz gölgenin ne olduğunu anlamak için sağlarına sollarına bakıyorlar, onu kaybediyorlar,

birkaç metre uzaklarında yeniden ortaya çıktığını görüyorlar ve sonra onu yine kaybediyorlar. Talaşın rengi maviden erguvanîye dönüşüyor, gölgeler yıldızların ağırlığı altında iki büklüm olmuş insanları taklit ediyorlar ve aniden yeri kaplayan duman örtüsü altında yok oluyorlar. Ardından gelen sessizlik solukları kesiyor, yürekleri durduruyor. Herkes bir boşluğun kıyısında beklemede. Yeniden gök gürlüyor ve yağmur hızlanıyor. Yerdeki dansçılar uçmaya başlıyorlar. Yıldızlara doğru önce ağır ağır yükseliyorlar, sonra daha hızlı, daha hızlı yükseliyorlar, yeşil bir ışık altında yirmi metreye kadar çıkıyorlar. Ortada kırmızı ayaklı bir örümcek duruyor, yağmuru umursamadan ağını örmeye başlıyor. On kızböceği, örümcekle hiç ilgilenmeksizin, damlalar arasında zikzaklar, gökyüzünde hayalî çizgiler çizerek dolaşıyor. Az sonra, esnek kanatlarının kendilerine verdiği güvenle soldan sağa doğru uçarak iki kelebek içeri giriyor ve kızböceklerinin balesine katılıyor. Örümcek hiç durmaksızın ölüm tuzağını tamamlamayı sürdürüyor. Daha şimdiden yıldız biçiminde altı ip gerdi ve şimdi aynı merkeze bağlı altıgenler oluşturmakla uğraşıyor, sabırla çalışıyor, çevresinde oynaşan başı dönmüş kızböceklerine bakmıyor bile. Kelebekler pike yaparak aşağıya iniyorlar, tozların içinde sürünen gölgelere sürtünüp aniden yıldızlara doğru yükseliyorlar. Onlar geçerken yol veriyor kızböcekleri, yarı saydam ve öfkeli bir biçimde bir köşeye çekiliyorlar. İçlerinden biri bir kelebekle doğaçlama bir dansa girişiyor. Onu yükseklere, gökyüzüne kadar izlemeye çalışıyor, ama kanatları kendisini taşımıyor ve, başı arkada, ölü bir yaprak gibi yere düşüyor. Toz ve dumanlar arasında, çekip karanlığa sürüklemeden önce, tespihböcekleri, salyangozlar ve diğer larvalar vücudunun çevresinde toplanıyorlar. Yukarıda kimse onun kaybolduğunun farkında değil, öbür kızböcekleri de bu olaydan bir ders almadan kelebeklerin peşi sıra gitmeye başlıyorlar. Ağını örmeyi bitirmiş olan örümcek aralarından üçünü yakalıyor; daha yukarı çıkmak isterken diğer ikisinin kanatları yanıyor. Yerden ağaçlar, çiçekler, mantarlar çıkmaya başlıyor. Müzik yağmaya devam ediyor, sağnak gibi ve çise çise. Örümcek kurbanlarının kanatlarını ağından koparıyor ve onları boşluğa bırakıyor. Bir kelebek kır-

mızı bir çiçeğin üzerine konuyor ve çiçek hemen kapanıyor kelebeğin üstüne. Hepsinden genç, narin son kızböceği ağın üzerinde ihtiyatla uçuşuyor. Kelebek onu selamlamaya geliyor, tehlikeli bir biçimde örümceği sıyırıp geçiyor, uzaklaşıyor. Küçük mavi kızböceği yeniden kendine güveniyor, yükseldikçe yükseliyor, örümceği tahrik ediyor, kelebeği öfkelendiriyor.

Gökyüzünde açılmış bir delikten soluk bir ışık yayılıyor. Çiçekler açıyor; iri çiy damlalarının kimi taçyapraklarının üzerine düşüyor, kimi örümcek ağının üzerine. Bir kızböceği ile bir kelebek danslarına devam ediyor, arkalarında mavi ve yeşil payet izleri bırakarak birbirlerine giderek daha çok yaklaşıyorlar. Damlaların ağırlığından geriliyor örümcek ağı. Örümcek kızböceklerinin cesetlerini kenardan dışarı atıyor, ama az sonra ipler kopuyor, örümcek de tepeüstü yere düşüyor. Işık daha da soluklaşıyor, müzik bir kez daha yeniden susuyor ve iki kuyrukluyıldız uçarken havada hareketsiz duruyor. Her şey beyaz ve mavi, her şey korkunç.

Çocuklar taş kesmiş, gözlerini kapatıyorlar. Dominique bir anlam veremiyor, oysa afişlerde soytarıları ve ip cambazlarını görmüştü. İnsanların tuhaf şekillere girdiği, böcek ve bitki olarak değişime uğradığı, ortak bir düşün içinde olmalı...

Gösteri burada da bitmiyor, hareketli dekorların ortasında akrobat palyaçoların zorlu dansı başlıyor. Kahkahaları gözyaşları izliyor, pistin üzerinde günler ve mevsimler akıp geçiyor. Hangi mevsim olursa olsun, ister gece olsun ister gündüz, kelebek ile kızböceği birbirlerini izlemeye devam ediyor, sanki kendilerini birbirlerine yaklaştıran, birbirlerini yakalamalarına izin vermeden uzaklaştıran bir tür saklambaç oynuyorlar havada.

Işıklar sönüp selam veren sanatçıları aydınlatmak için yeniden yandığında ikisi de hâlâ trapezlerinin üzerine tünemeyi sürdürüyor. Bitmek tükenmek bilmeyen bir alkış, kahkaha ve gözyaşı fırtınası.

Çadırdan ilk çıkan Dominique oluyor, diğerleri gösterinin bitmesini istemiyor, onlar hâlâ uykuda, onlar hâlâ düş görüyor. O dışarıda kendisini neyin beklediğini biliyor, onunla ne kadar çabuk karşılaşırsa o kadar iyi.

Dışarıda hava karanlık, gece. En küçük bir gürültü bile yok ve o yalnız. Güzel geçirdiği bu kısa sürede her şeyi unutmayı, ne hale geldiğini aklından çıkarmayı başardı. Konfetiler halindeki çocukluk anılarından kırıntılar, renk cümbüşü, birazcık sihir... Ama şimdi çok daha kötü. Gerçeklerle yüz yüze gelmek, yeniden gerçek dünyaya geri dönmek gerek. Pişmanlıklar, vicdan azapları duyulduğu için değil, daha çok o korkunç boşluk korkusu, durağanlığın içine doğru o uzun ve ağır düşüş, kararlılığını yitiren hareketler, ağırlaşan jestler, ağırlaşan vücut yüzünden gerçeklerle yüzleşmek çok korkunç.

Bağıra çağıra çadırı terk eden renkli kalabalığı arkasında hissediyor. Sokaklar boş ve gri. Önce denize kadar, sonra sahil boyunca yürüyor. Tek çözüm bu, ayaklarının sesinden başka hiçbir şey düşünmeksizin yoruluncaya dek yürümek. Geri döndüğünde gece çok daha yoğun, ama yüreği öylesine çarpıyor ki göğsünde, sessizliğin tadına varıp hayallere dalmasına izin vermiyor. Çok sık geçtiği ve kurallarını kendisinin koyduğu bu caddede, kızların arasından en gençlerinden birini seçiyor. Belki de fazla genç birini. Umduğunun aksine kız yüzünü iğrenerek buruşturmuyor. Ama bu yalnızca bir aldatmaca, kız onun kim olduğunu biliyor ve ona göre davranıyor.

Otel onun oteli. İçeriye arka kapıdan giriyorlar ve doğrudan 267 numaralı odaya çıkıyorlar, anahtarına Dominique'in sahip olduğu odaya. Yatak yapılmamış, ama şans eseri çevrede kimse yok. Otel müdürü ne olursa olsun bu odayı kimseye vermemesi gerektiğini biliyor. Aslında yazın bu son günleri oldukça bereketli, turistler memleketlerine dönerken bir geceliğine Bastia'da duruyorlar. Otel ağzına kadar dolu olmalı. Kız soyunuyor ve onu da soyuyor, dehşete düşmüş gibi görünmüyor. Kızın iyice görmesi ve işini daha bir severek yapması için göstere göstere çantasına iki adet beş yüz frank koyuyor. Körpecik, güzel bir kız, ağır, yumuşak bir şekilde sevişiyor onunla. Profesyonelce. İşini bitirdiğinde Dominique onun çok güzel, çok narin olduğunu fark ediyor.

Yanında kalmasını, birazcık daha yanında kalmasını nasıl söyleyeceğini bilmediğinden odadan kovuyor kızı. Kız sanki onu an-

ladığını belli etmek istercesine gülümsemeye devam ediyor. Her şeye rağmen anlamış olması gerekir, karnını gördü, karnına dokundu.

Komodinin üzerinden paketi almak, bir sigara yakmak istiyor. Bir kez daha hareketini tam ayarlayamıyor, paket yere, yatağın altına düşüyor.

Cuma, yirmi dört on beş,
Large Oteli, Bastia

Yatağın altında biri var.

Az önce kapıyı kapatıp giden kıza benzeyen ince ve narin bir genç kız. Üzerinden hâlâ aşk kokuları yükselen sımsıcak bir ceset. Ölüyken bile gülümseyen kırmızı elbiseli bir kız. İpinden yere düşmüş bir cambaz.

Cesedi karanlık köşesinden çekerek çıkarıyor ve yatağa yatırıyor. Ona bakmaktan alamıyor kendini; birkaç dakika önce sevgilisini ödüllendirdiği uzak bakışlarla bakıyor. Bu kız da hiç ona göre değil, o da uzak bir dünyada, gençliğin ve hayallerin dünyasında oturuyor, oturuyordu. Onun katili olma, ölürken çıkarttığı son hırıltıyı duyma şansını bile yakalayamadı. Zaten hiç kadın öldürmemişti, en büyük başarılarını elde ettiği dönemlerde bile yapamamıştı. Boynundaki morluklar midesini bulandırıyor; kızın intikamını almak, katilini ayaklarına iki taş bağlayarak, Akdeniz'in derinliklerine göndermek isterdi.

Kız hâla sıcak, ama yüreği artık çarpmıyor. Artık onun için yapılabilecek bir şey yok.

Kaybedeceği bir saniye bile yok

Her şey apaçık ortada. Günlerini kat kat karnından yakınarak geçiren, her gün biraz daha kocayan babanın topraklarına göz dikenlerin sayısı hiç de az değil. Özellikle bazı ailelerde cimrilik ve açgözlülükten geçilmiyor. Onu düşürmek için iyi bir darbe hazırlanmış, bunun meyvesini toplayacaklar da yok değil. Ama kırk yıllık orospuya yatmak öğretilmez: bu tür tuzakların yüzlercesinden kurtulmayı bilmişti ve birkaç yıl sonra böyle aptal bir tuzağa

düşmeye de hiç niyeti yoktu. Hiçbir zaman rahatsız edilmemiş, ama her zaman kuşkulanılmış yaşlı bir haydudu kollarında bir kız cesediyle yakalamak, biraz fazla kolay olmuyor mu? Az ya da çok her zaman mesleğinin kurallarına uymuştu, bir kadını öldürmekle suçlanarak bitirmek ona hiç yakışmayacaktı.

Soğukkanlılığını kaybetmesin yeter. İsimsiz telefon edip bilgiler vermek için sabahı beklemesi gerek. Nasıl bilebildiler? Deniz kıyısında bir süre gezindikten sonra hiç değişmez bir biçimde yolun köşesinden bir lolita alıp 267 numaralı odaya çıktığını öğrenmek için onu birkaç hafta izlemek fazlasıyla yeterli. Yani bunu öğrenmek hiç zor değil, ama kolaylığa düşmemek için biraz da hayal gücü olması gerek. Tuzak kurmak tıpkı bir sanat eseri yaratmak gibidir; bunun üzerinde çalışılır, düşünülür, düzeltmeler yapılır. Cesedi hiç zaman yitirmeden çarşafa sarıyor, arabasının bagajında kesinlikle onu bağlayacak bir ip vardı.

Koridorlar bomboş. Otel uyuyor. Arabasına gidebilir. Cesedi zorlanmadan sırtına alıyor ve servis merdivenlerinden aşağıya iniyor. Ne kadar da amatörlermiş! Otelin her yerini avucunun içi gibi, belki avucunun içinden de iyi biliyor. Eğer birileri yapacağını önceden düşünmemiş, enselemek için bir yerlere gizlenmemişse metalik çöp tenekelerinin arkasında onu kimse göremeyecekti. Görünüşe bakılırsa çevrede kimseler yok. Yeniden limana inmek ve arabayla geri dönmek için on beş dakikaya ihtiyacı var. Koşarak on beş dakika. Dengesini bozan karnına rağmen koşuyor. Sirki, ışıkları, payetleri, kızböceklerini ve kelebekleri yeniden hayalinde canlandırarak koşuyor.

Bir kez arkasına dönüp bakıyor, her şeyin sakin olup olmadığını kontrol ediyor ve cesedi çabucak arabaya koyuyor. İnsanların ona böyle davranmaları, bu davranışı kendilerine hak görmeleri için bu kız çocuğu ne yapmıştı? Bulunmaması gereken bir yerde mi bulunmuştu? Bir aksilik olmuş da, uyuşturucusunun parasını ödemeyi mi unutmuştu? Görmemesi gereken bir şeyi mi görmüştü? Bilmemesi... Ona doğrudan ateş etmek çok daha iyi, çok daha basit, çok daha çabuk olurdu, ve herkes de rahat ederdi. Bu şanslarını yitirmişlerdi, aptallar!

Saint-Flaurent yolunun bitmez tükenmez dönemeçlerinde arabasını hızlı ve güzel kullanıyor. Asfalttan yanık bir kauçuk kokusu yükseliyor, açık camlardan rüzgâr ıslık çalarak içeri doluyor ve yüzünü okşuyor.

Agriates Çölü'nün derinliklerinde, ince bir akarsu kıyısında duruyor, motoru durdurmadan dışarı çıkıyor, genç kızı makilerin dibine bırakıyor ve son hızla yola koyuluyor.

Daha şimdiden ne yapması gerektiğini biliyor, arabanın dört lastiğini değiştirecek, en kısa zamanda arabayı elden çıkaracak, en güvendiği iki adamını temizlemeleri için 267 numaralı odaya gönderecek, bir koltukta uyukladığına birçok insanın tanıklık etmesi için zaman zaman gittiği striptiz kulübünün işletmecisini çağıracak ve nihayet en güçlü zamanlarındakini aratmayacak bir karşı saldırı düzenleyecek. Belki 9 milimetreliğini de kontrol edecek ve kesinlikle bir tenis maçı yapmaya gidecek.

Émilie

– Japonya'ya gitmek isterdim. Söylendiğine göre onların özel bir balık hazırlama yöntemleri var. Balıkları ince dilimler halinde kesiyorlar ve derileriyle gerçek birer sanat eseri yaratıyorlar. Öyle güzel şeyler yapıyorlar ki insan yemeğe kıyamıyor... Sen ne diyorsun, Léo?.. Hey! Léo... Sana söylüyorum!

Léo yedi yaşına bastıktan iki gün sonra, duvarları lekeli bir merdiven aralığında karşılaştı Émilie'yle, onu içeriye süzülen ışıkların arasından gördü. Daha doğrusu var gücüyle üzerine düştü Émilie'nin ve Léo, "Çok gerekmedikçe kızlar asla dövülmez, bu onlara zarar verebilir" diyen özdeyişi hiç umursamadı. Öfkesini kız kardeşinden çıkartmasını asla bağışlayamayan bir ağabey olarak kan beynine sıçradı. Émilie Cléa'ya aptal şişko deme yanlışını yapmıştı, bunun gerçekle hiç ilgisi yoktu ve olay geçen yılki bir cansimidi olayına dayanıyordu. Léo ne Émilie'yi tanıyordu, ne de şişkoluk olayından haberi vardı, ama duydukları onu öfkelendirmeye yetmişti. Alçakça Émilie'nin üzerine atlarken bir an olsun ne küçük kızın reflekslerini düşünmüştü, ne de olağanüstü gücünü. Kız aniden yere eğilmiş, onu dirseğinden tuttuğu gibi tepetaklak merdivenden aşağı yuvarlamıştı. Becerisine kendisi de şaşırıp kalan kız, dudaklarından kan akan, dizleri yarılmış Léo'nun ayağa fırlayıp kudurmuş bir köpek gibi üzerine saldırdığını görmedi.

Vahşi bir dövüşçü olmasına rağmen altı yaşındaki bu bebeğin duygusuz ve gülümseyen bir güzelliği vardı. Léo bu aşağılamayı da kaldıramadı ve bir anda kızın pestilini çıkarmaya karar verdi. Bu kez saldırılarına karşı kendisini kollayarak yakasına yapıştı. Kız çarçabuk aklını başına topladı ve ikisi de saç saça, baş başa,

saçlar darmadağınık, dişleri ve pençeleri çıkmış, aşağıya vurmak serbest, merdivenlerden aşağıya yuvarlandılar. Sahanlığın tozları içinde kollarıyla, bacaklarıyla öylesine kördüğüm oldular ki, kimin üstte, kimin altta olduğunu anlamak asla mümkün değildi. Yirmi kadar seyirci küçük merdiven sahanlığında toplandı, çoğu pis giysili, yara bere içinde beş ile on yaşları arasında çocuklardı. Gürültü kapıcının da dikkatini çekti ama kendini düğümü çözme riskine atmamayı tercih edip çocukların ana babalarını yardıma çağırdı. Ana babalar anında fırtına gibi geldiler ve hepsi kendi çocuğunu yakaladı. İki dövüşçünün bu halini görmek hiç de hoş değildi: saçlar darmadağınık, gözler yaşlı, kan ve toz içindeydiler. Leo'nun babası oğlunu kulağından yakaladı ve hemen kendisiyle birlikte gelmesini emretti. Émilie'nin babası da aynı taktiği, ama biraz güçlükle uyguladı. Böylece sessizce, yürekleri çarpa çarpa beşinci kata kadar çıktılar. Kendilerini Léo'nun babasının kitaplığında kilitlenmiş buldular, karşı karşıya oturtuldular ve uyarıldılar: "İstediğiniz kadar dövüşün, buradan ya ölünüz çıkacak ya da dost olarak çıkacaksınız, karar sizin."

Böylece Emilie merdiven boşluğunda, süzülen ışıklar altında olmayacak düşler kurma alışkanlığını kaybetti. Ana babası başka işlerle uğraşırken sürekli olarak kitaplığa gitmeye başladı.

Ailelerinin yasakladığı yapıtlara ulaşabilmek için birbirlerine sırayla omuz veriyorlardı. Suç sayılan yapıtları hızla gizlemek zorunda kaldıkları ve onları kandırmak için sanki çocukça şeylerle ilgileniyormuş, *Tenten* ya da *Beşler Kulübü* gibi kitaplar okuyormuş gibi yaptıkları tehlikeli durumlardan çok hoşlanıyorlardı.

Omuz verme işi Leo'nun işine de yarıyordu, bu durumda parmağıyla Emilie'nin dizinin çukurunu rahatça okşayabiliyordu; soluk ve mat, açık mavi damarlı, kızın caka satarak gösterdiği melez bir ten. Okumadıkları zamanlarda alt alta, üst üste sarı kanepeye uzanıyorlardı, Émilie ona hayalî kökenlerini anlatıyordu. O da kızı hafif hafif mıncıklamaya devam ediyordu. Babası Kabilli bir köylüydü, berberî bir asker, işkenceler görmüş Faslı bir yazar, büyülü elleri olan Tunuslu bir aşçı... Her seferinde de Léo'nun yutmayıp gargara yaptığı aynı ayrıntılar tekrarlanıyordu. Émi-

lie'nin zevkine göre de bu anlatılanlara çeşitli tatlar katıyorlardı.

Léo daha uygun bir pozisyon bulduğunda, genellikle kız kendisine teninin başka bir bölgesini sunduğunda, omzunu hafif hafif ısırmaktan vazgeçiyordu. Émilie, Léo'nun saçlarını okşuyor, başını boynuna dayayıp uyuyordu. O zamanlarda ikisi de hep aynı dalgaları ve aynı keşişlemeyi görüyordu düşünde.

Kitaplıktaki hazineyi bitirmeden önce kendilerini daha uzaklara götürecek yeni bir oyun keşfettiler.

Binanın on ikinci katında, merdivenin tam başında, diğerlerinden daha küçük ve her zaman özenle kilitli tutulan bir kapı vardı. Bir gün öpüşmek için oraya saklandıklarında anahtarın kilidin üzerinde durduğunu gördüler. Émilie bu elverişli durumdan yararlanmak için sabırsızlanan Léo'nun arzusunu engelledi. Basamakları dörder beşer atlayarak merdivenlerden indi, annesinin çantasından yirmi frank aşırdı ve anahtarın yedeğini yaptırmak için dışarı fırladı, Léo'yu da sabırlı olmaya ikna etti.

İki gün sonra bir keşif gezisine çıkmaya karar verdiler. Saat dokuzdu. Ana babaları sinemaya gitmek için geçici olarak görevlerini bir yana bırakmışlardı. Léo bir meşale ile bir çakı aldı eline, Émilie de taramalı iki sandviç hazırladı.

Kilidin üzerinde anahtar yoktu, anahtarı her kim unutmuşsa yedeğinin yaptırılabileceği aklının ucundan bile geçmemişti. Kapının arkasında, paslı bir başka demir kapıya çıkan, çıplak bir ampulün aydınlattığı dar ve tozlu merdivenler uzanıyordu. Serüvenlerinin daha başlamadan biteceğinden korktular, ama ikinci kapı kilitli değildi. Böylece kendilerini binalarının çatısında, karayelin içinde buldular. Bitkilerin yerine bacalar ve televizyon antenleri vardı çevrelerinde, oyun alanı olarak da katranlanmış siyah zemin. İşte manzaraların en güzeli buradaydı ve Léo dudaklarını Émilie'nin dudaklarına bastırdı. Gökyüzünün ortasındaydılar ve denizi, limandaki iskeleleri, Frioul Takımadaları'nı görebiliyorlardı. Kitaplığa inmeden önce birbirlerine sarılarak, sert rüzgârlarla ve soğukla mücadele ederek bir saat kadar orada kaldılar.

Çatı bir anda vazgeçemeyecekleri bir uyuşturucu haline geldi. Hava nasıl olursa olsun şafağın ya da alacakaranlığın çok ayrı bir

yeri vardı. Oraya gizli gizli çıkıyorlar, yakalanmayacaklarından emin oldukları sürece orada saatler geçiriyorlardı.

Émilie'nin aklına yeni bir oyun yaratmak geldi.

Bir oyun yaratmak, ama yalnızca gülmek için değil. Uçmak için bir oyun yaratmak.

Çatı kırk santimetre yüksekliğinde, yaklaşık bir metre genişliğinde bir duvarla çevriliydi. On iki kat aşağılarına kadar uzanan boşluğa bakmaksızın bu duvarın üzerine çıkıp ayakta duruyorlardı. Aşağılarındaki beton bahçenin ilginç hiçbir yanı yoktu onlar için, en küçük bir çakıl taşına kadar ne var ne yok biliyorlardı. El ele tutuşarak ufka bakıyorlardı. Ardından, bir süre sonra, biri diğerinin elini sıkıyordu. Bu bir işaretti. O zaman susuyor ve gözlerini kapatıyorlardı. Bazen biri ya da diğeri bir öykü mırıldanmaya başlıyordu.

Çok rüzgârlı günlerde bu tehlikeli bir oyundu, gece karanlığındaysa daha da tehlikeli, ama bu onlar uzaklara, çok daha uzaklara götürüyordu. Karayelin çok şiddetli estiği bir gün Émilie fısıldadı:

– Léo, düşmeyi öğrenmeliyiz.

O an ayaklarının altında uzanan beton bahçeye, kum havuzuna, sokak lambalarına ve arabalara baktılar, sonra gözlerini kapattılar. Léo'nun düşüşü Émilie'ninkinden daha hızlı oldu. Binanın pencerelerinin hızla gözlerinin önünden geçtiğini, bazı katların aydınlık, bazılarının karanlık olduğunu, betonun giderek yaklaştığını gördü ve vücudunun yere çakıldığını hissetti. Émilie sırtüstü düştü. Sırtüstü düşmek istemişti, yerin bilincindeydi ama yıldızlara bakarak düşmek istiyordu.

Gözlerini açtıklarında, ağızları bir karış açık, hâlâ hayatta olduklarına şaşırmış, bundan böyle artık başlarına kötü bir şey gelmeyeceğinden emin, birbirlerine baktılar. Léo boşluğun kıyısında tek ayak üzerinde dengede durarak Émilie'yi uzun uzun öptü. Sonra, merdiven çıkmak zorunda kalmadıklarına şaşırarak, kitaplığa doğru yöneldiler.

– İnsan vücudunun bu kadar dayanıksız olması yine de şaşırtıcı. Düşünsene, insan bir kauçuk top gibi zıplayabilse...

– Yarın buradaki dağınıklığı gördüklerinde bize kızmayacaklarını mı sanıyorsun?

Çatıdaki oyun onların yakasını uzun süre bırakmayacaktı. Bu oyun onlarda iflah olmaz, ders sonuçlarını alabildiğine olumsuz etkileyen bir hastalık yarattı. Gün boyu yukarıya çıkıp boşluktan nasiplerini almayı, bu oyunu düşünmemeleri gerekiyordu; ana babalarının bir yere gitmedikleri akşamlarda da çatıya çıkma fırsatı ellerine pek geçmiyordu. Ama bu eksikliği imgelemleri fazlasıyla dolduruyordu. Léo'nun tercihi bir iskemleden yanaydı. Bu iskemleyle denge gösterileri yapıyor, onu iki ayağı üzerinde tutarak amuda kalkıyor ve her gün birbirinden tuhaf yöntemler keşfediyordu. Émilie'ye gelince, o da korkunç İran halısı üzerinde seke seke uçuyordu. Sessizce yere düşmeyi öğreniyordu.

– İşte bu insanda düşmemiş hissini uyandırıyor, Léo, önemli olan gürültü yapmamak...

Hemen hemen hiçbir şeyden haberleri olmayan ana babaları onlardaki bu aşırı enerjiyi bir yerlere yönlendirmenin yolunu aradılar. Çarşamba günkü jimnastik dersleri bu iş için pek uygun görünüyordu ve çocuklarını her hafta bu derslere göndermeye başladılar. Böylece, vicdanları boşu boşuna rahat etti. Aslında, Léo ile Emilie kendilerine daha geniş oyun alanları buluncaya dek Albert-Camus jimnastik salonuna yalnızca beş kez gittiler. Zorunlu egzersizler onların canını fazlasıyla sıkıyordu ve puteller üzerinde ya da paralel barlarda yaptıkları çılgınlıklar eğitmeni kaygılandırıyordu. "Her şeyden önce disiplinli olmanız gerek! Arkadaşlarınızı hiçbir işe yaramayan, beş para etmez bu akrobasi gösterilerine sürüklemenizi istemiyorum! Bir sürü genç şampiyon tanıyorum, hepsi de egzersizlerin önemini kavradıkları için başarılı oldular! Siz sirkten başka hiçbir yerde bir işe yaramazsınız!"

Sirk. Bu sözcük öğrendikleri en güzel ve en çılgın sözcük olacaktı. Ama daha sonra, ilk düşüşten sonra.

Altıncı çarşamba, jimnastik salonuna gidecekleri yerde, Marsilya'nın kuzey mahallelerine doğru tırmandılar, rastlantı karşılarına terk edilmiş bir bina çıkartana dek yürüdüler. Émilie hiç zorlanmadan duvarı tırmanıp üzerinden atladı, koruyucu meleği de

onu izledi. Bina yakında yıkılacaktı, o da kaderine boyun eğmiş görünüyordu. Döşemeleri delinmiş, pencereleri sökülmüş, merdivenleri çökmüş. Burada kendilerini bekleyen, emirlerine amade bir sürü serüven keşfettiler. Yerden yirmi metre yükseklikteki demir putreller jimnastik salonundakilerden çok daha gerçekti. En tepede, martı pislikleriyle dolu, güneş ışıklarıyla yıkanan çatı, hız almak ve tehlikeli atlayışlar yapmak için ideal bir alandı.

– Halılar? Ne gereği var ki? Zaten düşmeyi öğrendik.

Aileleri çocuklarının derslerden kaytardığını çok geç –fazlasıyla geç– öğrendi. Her seferinde eve yorgun ve mutlu döndüklerinden, herkes jimnastik derslerinin görevini yerine getirdiğini sanıyordu. Ve öyle arkadaşlar, öyle masallar uyduruyorlardı ki, kuşkulanmak kimsenin aklının köşesinden bile geçmiyordu.

Binanın yıkıldığı gün bu yıkımı kaderlerine boyun eğerek kabullendiler ve yeni bir marifet ve gizem alanı bulmaya çıktılar. Buldukları yer öylesine büyük, öylesine göz kamaştırıcıydı ki, buranın olanaklarını keşfetmek için tek bir çarşamba yeterli olmayacaktı.

On iki yaşında okuldan kaçmaya başladılar ama bu kez yalanlarını yutturmak hiç de o kadar kolay olmayacaktı. Böylece gözyaşları, cezalar, özel dersler ve benzeri işkencelerle dolu beş yıllık bir mahkûmiyetin yolunu tuttular. Ana babalarının hiç şakası yoktu; onların geleceğiydi söz konusu olan, hoşlarına gitse de, gitmese de bu gelecek matematik, tarih ve Fransızca derslerinden geçiyordu. Her konuya olağanüstü yatkınlığı olan Emilie, birbirinden anlayışsız matematik öğretmenleriyle karşılaştıkça derslere duyduğu nefret giderek artan Leo'dan çok daha kolay kendini kurtarabiliyordu.

Rüzgâra ve yüksekliğe ihtiyaçları vardı. Sınıflardaki iskemleler onları yere bağlıyordu: hamamböcekleri, kakalaklar, salyangozlar gibi. Akılları fikirleri hep o yeni buldukları yerdeydi.

Ticaret limanı. Bir yığın konteyner, vinç, gemi ve halat. Kendilerinin cüce gibi kaldığı bir labirent, ekonomik kriz nedeniyle birçok insanın ortadan kaybolduğu kısmen boş bir alan. Eğer tedbirli davranırlarsa onları orada kimse bulamazdı.

Böylece, cezalandırılmadıkları ya da kendilerine duyulan gü-

veni kötüye kullanabildikleri zamanlarda uçarak rıhtımlara doğru gidiyorlardı. Hemen vinçlere tırmanıyorlar, halatlardan kayarak aşağıya iniyorlar, konteynerden konteynere atlıyorlar ve çıkabildikleri en yüksek yerde sevişiyorlardı. Yuvaları, yükü boşaltılmış bir geminin yönetim merkezi, bir silonun tepesi, ya da bir vinç kabiniydi. Elbiselerinde her zaman pas ve yağ lekeleri oluyordu. Parmakları kalınlaşıyor, adaleleri giderek sertleşiyordu. Duvarı aşıp istiflenmiş un çuvallarının tepesinde kendilerini baş aşağı ayaklarından asarak durmayı alışkanlık haline getirdikleri yere dört tane trapez kurdular. Bütün birikimlerini bu iş için harcadılar, yaptıkları işin kaliteli olmasını istiyorlardı.

Bu hangara gelip giden hiç kimse yoktu, sanki zamanın dışında bir yerdi burası, insanlardan korumak için ağır asma kilitler asılmıştı kapısına, ama onların erişebileceği yerde bir su oluğu, damda da bir delik vardı. Bir elleriyle asılarak, devasa salonun bir ucundan diğerine sallanarak, her zaman biraz daha yumuşak ve biraz daha hızlı trapezden trapeze atlayarak havada dolaşıyorlardı. Terlememeleri için ellerini talk pudrasına batırıyorlardı. Adalelerinden emin olmak için geriniyorlardı. Dengesizlik fikrini kafalarından atmak için iplerin üzerinde yürüyorlardı.

Émilie'nin düştüğü güne kadar gençlikleri zorunlu matematik derslerinin olduğu cumartesi günleri ile tehlikesini fark etmedikleri beceri gösterileri arasında geçiyordu. Ana babaları ne dolaplar çevirdiklerini, neler yaptıklarını anlayamıyorlardı. Diğer ana babalardan daha katı değillerdi, çocuklarının iyi notlar getirmelerinin peşinde de değillerdi, tek istedikleri onların mutluluğuydu ve bu mutluluğun garantisinin de okulda başarılı olmaktan geçtiğini düşünüyorlardı... Böylece en az on bir, on iki yıl yaşamları önemli şeyleri öğrenmekle geçti. Émilie şöyle böyle bir şeyler öğrendiyse de Léo'nun başında kavak yelleri esiyordu. Aileleri de kör değildi. İki arkadaşın sıkı dostluğunu fark etmişlerdi ve aralarında başka bir şeylerin de olduğunu hissediyorlardı, başka şeyler...

Onları okul kaygılarının dışına, yaşlarının klasik saplantılarına doğru sürükleyen başka şeyler. Uçuk kaçık giyiniyorlar, saçlarını

özgün bir biçimde kestiriyorlar, pıtırak gibi çıkan ergenlik sivilceleriyle mücadele ediyorlardı, ama onların yoldan çıktığını, şiltelerinin altına sigara paketleri ile porno dergiler sakladığını gören yoktu... Onları parmağının ucunda oynatan o başka şey, biraz uzaktan bakılsa kolayca tahmin edilebilirdi. Léo'nun uluslararası jimnastik müsabakalarına katılmayı ne kadar istediğini belli eden bir sürü iz vardı görünürde, televizyonda bir sirk olduğunda Émilie'nin gözlerinin ışıl ışıl parlaması, odalarındaki hafif talk pudrası kokusu, yataktan kalkar kalkmaz hiç aksatmadan yaptığı mide, karın ve gerilme hareketleri her şeyi açık seçik ortaya koyuyordu. Bu başka şeyin de ortaya çıkması için Émilie'nin düşmesi gerekti.

Cezalı olmadıkları zamanlarda kimse onların nereye gittiğini bilmiyordu.

– Biz kente gidiyoruz, diye yanıtlayarak geçiştiriyorlardı soruları.

Aslında en gözde yerleri, en sık gittikleri adres un çuvalları üzerinde uçmalarını sağlayan ticaret limanıysa da, adrenalin yönünden daha zengin yerlere de sıkça gitmeye başlamışlardı. Su oluklarını, direkler, kazıktan duvarlar, dikenli tellerle çevrilmiş çitler onlar için birer oyun alanı, zorlanmadan başkalarının evlerine girebilecekleri yerlerdi. Corniche ve Pointe-Rouge'daki en güzel evlerden bazıları yılın bütün bir bölümü boştu, sahiplerinin bir bölümü yabancı ülkelerde çalışıyor ya da belli dönemleri adanın başka bölgelerinde geçiriyorlardı. Köpeklere ve güvenlik sistemlerine rağmen her seferinde bir fırsatını buldular. Çevreleri aynayla kaplı dev yataklarda seviştiler, istakozlarla, yiyecek kavanozlarıyla dolu buzdolaplarını boşalttılar, yıllanmış şarapları sanki sıradan şaraplarmış gibi içtiler, en üst raflarına ancak bir merdivenle ulaşabildikleri kitaplıkları ziyaret ettiler, insanların küçük sırlarını keşfettiler, hırsızlık virüsüne yakalanmaksızın kimi küçük eşyaları yanlarına aldılar, birçok kez kocaman dolaplarda buldukları giysilerle kıyafet değiştirdiler, zevksizliğin doruğuna ulaşmak için yalnızca altın musluklarının eksik olduğu banyolarda birbirlerini okşadılar, özel günlükleri okudular, içi samanla doldurulmuş hayvan başlarını suluboyayla boyadılar, kırmızı balıkları öldüresiye beslediler ve Afrika maskele-

ri, renkli mumlar, duvar saatleri gibi kalabalık eden, gereksiz biblolardan en kolay nasıl kurtulabileceklerine dair ev sahiplerine yol gösteren yazılar yazdılar. Sonu gelmez oyunlar oynayarak farkında olmaksızın ergenlik çağına vardıklarını keşfettiler. Vücutları bir kördüğüm gibi sarılıyordu birbirine. Tek vücut oluyorlardı. Labirentler uyduruyorlardı. Mavi sulu uçurumlara yuvarlanıyorlar, yeni yeni toprakları ziyaret ediyorlardı. Sonra Émilie düştü ve Léo havada uçuştukları öğleden sonraların bittiğini düşündü.

Émilie zaman ayarlamasında, değerlemede bir yanlışlık yapmadı. Kaymadı. Trapez sopasını kaçırmadı. Ellerini ısıtmaya çalışırken Léo onun yüzünün solduğunu, ipi yakalamaya çalıştığını ve düştüğünü gördü. Ölü bir vücut gibi düştüğünü, düşüşünü yavaşlatmak için hiçbir girişimde bulunmadan, umutsuzca hareketler yapmadan, çırpınmadan düştüğünü gördü. Tıpkı bir taş gibi, olgun bir meyve gibi. Yere çarpma sesi uzun süre yankılandı hangarda. Léo'nun yüreğini yakan bir çarpma.

Bir un bulutu kalktı yerden ve hareketsiz vücudun üzerine çöktü.

Léo az sonra kızın yanı başındaydı. Émilie'nin gözleri kapalıydı, başı arkaya düşmüştü, yüzü un içindeydi. Bir gözyaşı süzülürken iz bırakıyordu yanağında.

Ağzına yaklaştı. Soluk alıyordu. Bedeninin altında kalan ayağı kesinlikle kırılmış olmalıydı.

Hiç duraksamayan, nereye konacağını bilen, nereye asılacağını, tutunacağını bilen elleri titremeye başladı. Onun yanında kalmak. Yardım aramaya gitmek. Onu sırtına alıp götürmek. Unların ortasına diz çökmüş, hareketsiz yüze doğru ilerleyerek, gerileyerek, dokunmakta tereddüt ederek, ne yapacağını bir türlü bilemiyordu.

Sonra kararını verdi. Neyi olduğunu tam olarak bilmeden onu buradan götüremezdi. Koştu, uçtu âdeta, az daha damdan düşüyordu.

Yardım on beş dakikaya kalmadan ulaştı. Hangarın asma kilidini kırdılar, sedye taşıyıcıları un çuvallarının üzerinden atladılar. Léo gözyaşları içinde bir itfaiyecinin kollarına yığıldı ve kendinden geçti.

Onlar Timone'a doğru götürülürken ticaret limanının güvenlik görevlileri trapezlere bakarak birbirlerine sorular sorup duruyorlardı. İki çocuğun güvenlik sistemini nasıl aşabildiğini kavrayamıyorlardı bir türlü. Ya havaya kurdukları o trapezler! Hayır, şimdiye dek gerçekten böyle bir şey görmemişlerdi, hırsızları biraz olsun anlayabilirlerdi, ama trapezcileri anlamak mümkün değildi! Yalnızca havada uçmanın hazzını yaşamak için bekçi köpeklerini de, güvenlik sistemlerini de umursamamaları akıl alır gibi değildi.

Léo on dört yaşında cehennemi yaşadı. Émilie on üç buçuk yaşında birinci kez öldü.

Sirenlerini çala çala, tepesindeki mavi ışığıyla açık bir mezar gibi hastaneye giden ambulansta Léo duymayı hiç istemediği sözcükleri duydu.

– Kızı kaybediyoruz, bir şeyler yapın, onu kaybediyoruz.

Elindeki talk pudraları gibi bembeyazdı Émilie'nin yüzü. Sanki bütün vücudu geriye düşmüştü.

Onu kaybediyorsunuz. Çabuk, orospu!

Ambulans Timone'un camlı kapıları önünde durur durmaz yeşil giysili adamlar sedyeyi aldıkları gibi bitmek tükenmek bilmez uzun koridorlar boyunca götürdüler. Fazla beyaz, fazla eter, Léo yer karolarının üzerine yığıldı ve yarı baygın bir halde gözyaşlarına boğuldu. Beyazlığın yuttuğu, yabancı ellerin dokunduğu, üzerinde çalıştığı, götürdüğü, soyduğu, elektrikli aletlere bağladığı Émilie kendisinin çok uzağındaydı... Oysa Émilie trapezden un çuvalları üzerine düşüşünün tüm aşamalarını geriye doğru yaşayarak adım adım bir geri dönüş seyahatine başlıyordu.

Bilinçli olarak uyuttukları uykusundan çıktığında, yavaş yavaş kendine gelmeye başladığında üzerindeki eter kokusu hâlâ çıkmamıştı.

Léo bir hafta boyunca hastanenin bekleme odasında yaşadı. Dışarıya yalnızca yemek yemek için çıkıyordu. Neonun altındaki kanepede uyuyor, tek kelimesini anlamadan aynı kadın dergilerini defalarca okuyordu; tırnaklarını kemiriyor, yanaklarının içini ısırıyordu.

Ana babaları rahatlamış görünüyorlardı. Düştüğünde Émilie

yalnızca kavalkemiğini kırmıştı, kafatasında çatlak yoktu, omurgası da bir hasar görmemişti. Yine de doktorlar endişelerini saklayamıyorlardı, ve bu kaygıları bir zehir gibi yayılıyordu. Léo onların konuşmalarını hastaneye götürülürlerken duymuştu: "Onu kaybediyoruz, onu kaybediyoruz, onu kaybediyoruz." Hiçbir şey söylememişti. Düşüşten önce bir şeyler olduğunu biliyordu. Yoksa Émilie böyle düşemezdi. Böyle birdenbire, hiç sesini çıkarmadan, başının üstündeki ipe tutunmaya çalışmadan düşemezdi. Evet, böyle aniden düşemezdi, ona uygun bir şey değildi bu. Düşmeden önce bir şeyler olmuştu, ve doktorlar da bu şeyin ne olduğunu araştırıyorlardı, bu konuda yeterince belirgin bir fikirleri yoktu, tanılarını koyabilmek için araştırmaların sonuçlarını bekliyorlardı.

Bu bir şeyin adı Émilie komadan çıktıktan iki gün sonra kondu. Daha önce fark edilmemiş olan, doğuştan gelen bir kalp yetmezliği. Kalp, düşüşten önce durmuş ve Émilie bu yüzden düşmüştü. Un çuvalları üzerine düşüşü kalbini mucizevî bir biçimde yeniden çalıştırmıştı. Sonra ambulansın içinde yeniden durmuş, iki doktor çalıştırmak için çok hızlı davranmıştı. Şimdi her şey yolundaydı, yani her şey yolunda gibi görülebilirdi. Kalp yeniden durduğunda organ naklini denemekten başka tıbbın yapabileceği bir şey yoktu artık. Tabiî tam o anda uygun bir verici bulunabilirse. Yaşama şansı: sıfır ile elli yıl arası. Böyle kusurlu doğanların oranı bir milyonda bir. Kimi daha doğarken ölüyor, kimi on, yirmi ya da elli yaşına kadar yaşıyor. Duruma göre. Yapılacak tek şey kalbi fazla zorlamamak, alkol ve sigaradan uzak durmak, aşırılıklardan kaçınmak.

Doktorun yanından ayrılırlarken Émilie'nin ailesinin aklında tek bir cümle kalmıştı: "Kızınız elli yaşından fazla yaşayamaz. Onun da, sizin de bu düşünceyle yaşamayı öğrenmeniz gerek."

Doğuştan kalp rahatsızlığı –Léo'nun da kendisini bu düşünceye alıştırması gerekiyordu: "Kız arkadaşın ellisinden fazla yaşamayacak. Onu kaybedeceğiz."

Doktorlar durumu Émilie'ye de anlattılar. Onun da bilmesi gerekiyordu.

Ailesi ağlamak için köşe bucak saklanmaya çalıştı. Onu yürek-

lendirmek için güçlü görünmek istiyorlardı. Ama elleri titriyor, göz altlarındaki halkalar onları ele veriyordu.

Émilie üç ay boyunca sustu, konuşmadı. Ağlamadı, ama hiç konuşmadı. Léo da aynı havaya girip sürekli sustu.

Her öğleden sonra onu görmeye gidiyor, ona sarılıyor, elini tutuyor, saçlarını okşuyordu. Onların yeri bu bina değildi, bu dört duvar değildi. Onların yeri açık havaydı, boşluktu, toprağın otuz metre yukarısıydı, limandaki vinçlerin kabinleriydi, gökyüzüyle doğrudan ilişki kurabilecekleri yerlerdi.

Üç ay boyunca Léo hiçbir şey söylemedi, ama Émilie'nin gözlerinde çok iyi tanıdığı bir parıltının yavaş yavaş doğduğunu gördü. Bu yüzden de dudaklarından ilk dökülen ve ambulanstaki dehşeti bir an için silip götüren ilk sözcükleri duyduğunda hiç şaşırmadı.

– Kendimi büyük gösteriye hazırlıyorum. Belki otuz dokuz yaşında, Boris Vian gibi, bir sinema salonunda öleceğim. Yani, umarım...

Léo'nun gözleri doldu, ve Émilie daha önceleri de yaptığı gibi, onu kollarının arasına alarak teselli etti.

Onları on altı yaşlarına taşıyan yıl sakin, Émilie'nin haftalık hastane ziyaretleriyle geçti. Cumartesi öğleden sonraları elektrodlara ve eter kokusuna ayrılmıştı. Hastaneye kesinlikle gitmek gerekiyordu. Léo ona hiç eşlik etmedi, seslerinden sahte bir yumuşaklık okunan hemşirelerin Émilie'yi odadan odaya götürdüklerini bilme düşüncesi bile midesini bulandırıyordu. Bu yalnızlık öğleden sonralarını jimnastik hareketleriyle dolduruyor, sonunda bitkin düşerek yatak odasındaki halının üzerine yığılıyordu. Émilie geri döner dönmez, terinin kokusunu solumak için, burnunu Léo'nun koltukaltlarına, boynunun çukuruna sokuyor ve sanki yeniden un çuvallarının üzerinde uçuyor gibi hissediyordu kendini. Sevişmesi için Léo'yu uyandırıyor, onu kendisini yeterince düşünmemekle suçluyordu.

Ana babası endişelerini ellerinden geldiğince belli etmemeye çalışıyordu. Sanki hiç bir şey olmamış gibi davranmaya gayret ediyorlardı.

Doktorlar merak etmemeleri gerektiğini söylüyordu. Émilie'nin

hayatından sporu çıkarması diye bir şey söz konusu değildi. Zamanla gücünü toplamalı ve daha hafif sporlara başlamalıydı. Fırtına dinene dek söz dinlermiş gibi yaptı. Zaten her hastane dönüşünde, diyagramdaki ince mavi çizgi bir düzelmenin işaretini veriyordu..

Ticaret limanında artırılan güvenlik önlemleri Léo'nun zaman zaman oraya gitmesini engelleyemedi, ama yükseklere çıkmak için kendini zorlamıyordu. Rıhtımda dolaşmakla, şantiyedeki gemilerin kabinlerine girmekle yetiniyordu. Kulağında walkman'i, martıların oynaşmasını seyrediyordu saatlerce. Akrobatik hareketlerini başka yerlere, korkulu anılarının olmadığı yerlere sakhyordu. Bir amcası pazar günleri ondan inşaat işlerinde yararlanıyor, o da büyük merdivenlerin tepesine çıkarak kendini tatmin ediyordu.

Émilie de hakkını yitirmemeye çalışıyordu. Sürekli endişe içinde olan ebeveynlerini ürkütmemek için geceyi bekliyordu. Odasını bir uçtan bir uca elleri üzerinde dolaşıyor, ağzı karnının altına değinceye dek iki büklüm oluyor, bir iskemlenin sırtında dakikalarca dengede duruyor, elbise dolabının arkalarına sakladığı iki dumbell'la kollarının alt kısımlarım güçlendiriyordu. Çatıdaki oyuna gelince, yerden kolayca uzaklaşmak için yeni bir çare olmuştu bu oyun.

Sonunda gerginlik bitti. En azından görünürde. Herkes kazanın artık geride kalmış kötü bir anı olmasını diliyordu. Ama yine de en umulmadık anlarda insanın kafasına takılıveriyordu. Bazı renkli düşler yaratarak unutmaya çalışmaktan başka ne gelirdi elden ? Ölümünün bilincine varıp gece fırlayarak uykularından uyandıklarında Léo ve Émilie'nin ana babası, zaman zaman gözlerinin yaşlarla dolduğunu, görüşlerinin buğulandığını ve her şeyin üzerinin acı bir kokuyla kaplandığını hissediyorlardı. Unutmak için aynı yöntemi kullanıyorlar, başlarını yastığa gömüyorlar, hiç çekici olmayan bir kır manzarasının ayrıntılarını hatırlamaya çalışıyorlardı. Émilie'ye gelince, dünyadan göçüp gideceği zaman bir an olsun aklına bile gelmedi ya da bunun bir gün nasıl olsa gerçekleşeceğini düşünerek ölümü düşünmekten vazgeçti. Léo onu izlemekte zorlanmaya başladı. Durmadan konuşmak, oynamak, sevişmek, şarkı söylemek, gülmek, dinlemek, önüne geçme-

mesi için koşmak gerekiyordu. Ona sakin olmasını, dinlenmesini, düzenli uyumasını söylemeye kim cesaret edebilirdi?

Emilie ana babasının dikkatini başka yöne çekecek ve yeniden akrobatik hareketlerine başlayacak çözümü bulduğunda Léo beynini kurcalayan karanlık düşüncelerden hâlâ kurtulamamıştı. Bir gazete ilanında yoga ve rahatlama seanslarından söz ediliyordu. Émilie, Budizme inanan, sıradan bir jimnastik salonunda toplanmış, anlaşılmaz sözcükleri tekdüze bir sesle mırıldanan genç bir grupla birlikte olacağını düşündü. İş böyle olunca, ailesinin de onayıyla, tek başına aralarına katıldı. Görünüşe göre en tehlikeli hareketleri lotus pozisyonuydu. Aradan üç hafta geçti ve Léo'nun uyanık aklı bir dolaplar çevrildiğini keşfetmekte gecikmedi. Ayrıntılardan pirelendi: Émilie çabucak bir duş yaptıktan sonra eve dönüyor ve geceleri daha ağır, daha derin bir uykuya dalıyor, daha iyi uyuyordu. Sonra mor bir ışık parıldamaya başladı gözlerinde, yalnızca Léo'nun fark edebileceği bir ışık, yoğun mutluluk anlarında çakan çok güçlü bir ışık. Bunun üzerine Léo ona eşlik etmeye karar verdi. Ve orada uygulanan yoganın diğer yoga uygulamalarıyla hiçbir benzerliği olmadığını keşfetti. Tam tersine. "rehberlik" görevini üstlenmiş kimonolu mistik bir Japon yoktu. Onun yerine kötü karakterli ve yumuşak hareketli kör bir yaşlı kadın vardı. Öğrenci olarak da depresif adale kasılmalarından kurtulmaya çalışan tek bir kişi bile yoktu. Birkaç öğrenci, eski bir demiryolu memuru, bir fizik öğretmeni ve işsiz bir çift. Lotus pozisyonu mu? Mistisizmi ön plana çıkartmak için yapılmış bir pazarlama numarası...

Gerçekte yapılan uygulamalar bazen çok sert oluyordu. Charlotte –yaşlı kadın– az konuşuyor, el kol hareketleriyle adalelerin hareketini ve solunumu yönlendirmekle yetiniyordu. Güçsüz olan noktalara kusursuzca parmak basıyordu.

Léo ile Émilie, yaşlılık lekeleriyle dolu ellerin yardımıyla yerde sürünmeyi öğrendiler. Léo başlangıçta biraz bocalamasına rağmen her şeyi sevgilisinden daha önce öğrenmek için çılgıncasına bir gayret sarf etti.

Bir yılın sonunda, kimseyi kuşkulandırmadan, birbirlerinden bağımsız olarak vücutlarındaki tüm adaleleri en iyi biçimde kullan-

mayı öğrendiler. Birbirleriyle yarışırcasına tekrarladıkları önemsiz hareketler o güne dek farkına varmadıkları yeteneklerini ortaya çıkarmaya yetti. Vantriloklar gibi konuşabildiklerini keşfettiklerinde şaşkınlıkları anlatılır gibi değildi. Saatlerce kahkahalarla güldüler ve sonunda yarı baygın halının üzerine yığıldılar. Bunun kendilerine sağladığı olanaklara gelince, bu olanaklardan asla fazlasıyla yararlanmadılar.

Hiç kuşkusuz eski çağlardan gelen bir büyücüydü Charlotte. Belki de, domuz karakterine rağmen, onların gözünde gelebileceği noktayı tahmin etti. Çok önemli bir yere gelebileceğini, hayranlıklarını kazanacağını tahmin etti. Onların, özellikle de Émilie'nin çok yetenekli olduğunu ilk bakışta anlamış ve onlarla deneylere girişmişti. Ne var ki birkaç gün içinde ortadan kayboldu.

Boş bina ve "satılık" levhası çocukları pek şaşırtmadı. Bunu tahmin etmiyorlardı ama yine de hazırlıklıydılar.

– Her yerde olmak isterdim. Denizlerde dolaşmak, bankalar soymak, bilinmeyen türleri keşfe çıkmak, resim yapmak, bir yuva kurmak, bir sürü sevgiliye sahip olmak... Hiç boş zamanım olmasın isterdim...

On altıncı yaşlarına damgasını vuran şey, Charlotte'un aniden ortadan kaybolması ve okulu kesinlikle bırakmaya karar vermiş olmalarıydı. Hiçbiri kolay olmadı. Başlangıçta duygularını en fazla gizleyen Léo, bir hafta sonra Charlotte'un geri dönmeyeceğini anladığında sıcak gözyaşları döktü. Ne Charlotte için ağlıyordu aslında, ne de yoga dersleri için, onun yokluğunda unuttukları şeylerin yeniden akıllarına takılacağını biliyordu. Yeniden aynı görüntüler canlanıyordu belleğinde, ambulansın içindeki mavi ışıklar, siren sesleri ve o korkunç cümle: "Onu kaybediyoruz. Onu kaybetmeye devam ediyoruz."

Okulu bırakma arzularına gelince, bu istekleri aileleri tarafından sertçe reddedildi ve feryatlarla, gözyaşlarıyla desteklenen bir yıpratma savaşı başladı. İşe sınavlarda habire boş kâğıt vermekle başladılar ve tabiî öğretmenlerden de ailelerine davet mektupları yağmaya başladı. Böylesine akıllı... az konuşan... sakin... ses-

siz... uslu çocuklar, anlamak mümkün değil... Görüşmeler hiçbir işe yaramadı. İlk yarıyılda karneleri baştan aşağı sıfırdı, altlarına kibarca alay eden dipnotlar düşülmüştü: "Boş kâğıt vermek sizi pek sıkmıyor anlaşılan! Yazı yazmak için bir kaleminiz var mı acaba?" Tek bir istisna vardı yalnızca: Léo spordan on dokuz almıştı... Émilie geçirdiği kaza yüzünden spordan "muaf"tı.

Kolej müdürü onları çağırttığında, aileleri vazgeçirmek için pek fazla çaba göstermedi. Akşam evde azarlanmadılar da, cezaya da çarptırılmadılar, yalnızca ana babaları ne olduğunu anlayamayan bakışlarla baktılar çocuklarının yüzüne, sanki tanımadıkları insanlara bakıyormuşçasına baktılar.

– Doğrusunu söylemek gerekirse, böyle devam etmemiz mümkün değil. Sınıfı rahatsız etmiyorlar, saldırgan bir davranışları da yok, huzursuz da değiller. Ama çalışmak istemedikleri apaçık ortada. Onları birbirinden ayırmak da olanaksız, bunu da söylemek zorundayım, onları ayrı sınıflara koymaya kalkışmadım bile. Bunun yaratabileceği sonuçlardan çok çekindim. Kendilerine sorulduğunda ikisi de yalnızca kolejde kalmak istemediklerini söylüyor, o kadar. Bu durumda ne yapmamı istiyorsunuz? İkinci yarıyılda da biraz gayret etmezlerse, onları burada tutamayacağım. Umarım anlıyorsunuzdur... Başka öğrenciler de var... Size kalkıp da iyi öğrenci, kötü öğrenci konusunda konferans verecek değilim, siz de biliyorsunuz işte...

Émilie'nin annesi gözyaşlarına boğuldu, iki hıçkırık arasında hastaneyi, doktorları anlattı, o zamadan beri kızları değişmişti, tabiî Léo'nun desteği...

Yine de ikinci yarıyılda da okula devam etmeleri için zorlamaya çalıştılar çocukları. Zaman, siyaset ve uzun süreli sonuçlar elde etme zamanıydı. Hani yalnızca ne olacak bir görelim, biraz gayret edin, çaba gösterin, lütfen, bizi birazcık memnun etmek için çalışın.

Diğer şeylerde olduğu gibi bu mücadelede de Émilie'nin desteğini alan Léo'ydu. Léo vazgeçmeye, kararından dönmeye hazırdı. Kendilerini verirlerse iki ya da üç yıllık bir işti bu topu topu. Émilie kabul etmedi: kaybedecek ne iki yılı vardı ne de üç. Eğer Léo

devam etmek istemiyorsa o tek başına başının çaresine bakabilirdi, bunun için yeterince büyüktü.

Bir hafta boyunca ortadan kayboldular. Ocak ayının ortalarıydı, karayel sanki Marsilya'yı haritadan silecek gibiydi. Saint-Charles Garı'nın çıkışında terk edilmiş bir vagonda, her saat başı geçen lokomotiflerin gürültüsüyle uyanarak, yalnızca jambonlu sandviç ve kahveyle beslenerek geceledıler; tek tesellileri birbirlerine sundukları çatlamış dudaklarıydı.

Kimse polise haber vermedi. Bu son savaştı. Kimse bağırmayacaktı, kimse cezalandırılmayacaktı. Olacaklara boyun eğmenin yakıcı acısı dışında, bir tek kaygıları bile yoktu.

Titreyerek, kir pas içinde, aç bir halde –tam da okuldan çıkartıldıklarını bildiren mektubun geldiği gün– eve geri döndüklerinde herkes onları bağırlarına basarak karşıladı. Émilie'nin annesi anında koca bir tencere kuskus hazırladı.

Söylenecek her şey söylenmiş gibiydi. Yine de birinin şu soruyu sorması gerekiyordu: peki şimdi ne olacak?

Şimdi gitme zamanıydı. Dünyayı görme zamanıydı. Varlıkları, manzaraları keşfetme zamanıydı. Léo bundan sonraki yıllarda Émilie'yi izlemekten başka elinden bir şey gelmeyeceğini çoktan biliyordu; en çok da yüzüstü bırakılmaktan korkuyordu. Onun hep bir adım önünde olmak için tüm cesaretini toplamak ve özveride bulunmak zorunda kalacaktı. Ölü bir ağırlık, bir yük olmamalıydı: kulaklarında bir leitmotiv olarak kalmamalıydı.

Ortadan kaybolmaları ile Freaks'ler denilen insanlarla karşılaştıkları günün arasından ancak bir hafta ya geçti, ya geçmedi.

Émilie ne istediğini biliyordu. Gökyüzünü sürekli fethederek nasıl yaşanır, nasıl seyahat edilir, dünya nasıl gezilirdi? Bunun bir sürü yolu yoktu: ya hava hostesi olunacaktı ya da bir panayır cambazı grubuna katılınacaktı. Ama onu hayatta en fazla korkutan şey uçaktı ve havayı saçlarında, kulaklarında hissetmek istiyordu. Bildiği bir başka şey daha vardı: yanında Léo olmaksızın, onun ellerinin gücü olmaksızın belki de yirmi dört saatin on sekiz saatinde ayakta duracak gücü bulamayacaktı kendinde.

Küçük ilanlar ve afişler arayarak bir hafta boyunca Marsilya

sokaklarını arşınladılar. Ticaret limanındaki vinçlerde ve silolaların kulelerinde gece kaçamakları yaptılar. Yeniden kanatları çıkıyordu. Kürekkemiğinin çukurunda basit güdük kanatlardı bunlar, ama kısa süre içinde tüylerle kaplanacaklardı.

Léo, Émilie'nin gözlerinde çakan mor ışıltıların giderek yoğunlaştığını gözlemliyordu; ve zaman zaman içini kaplayan tedirginliği belli etmemek için onu kollarının arasına alıp sıkıyor, dudaklarından öpüyordu. Oyun alanı belirlenmişti, kurallar tanımlanmıştı, geriye yalnızca oyuncuları bulmak kalıyordu.

Freaks'ler. Bu sözcük tuhaf bir biçimde çınlıyordu kulakta. Marsilya'nın kuzeyindeki boş bir arazide böyle bir şey keşfedeceklerini hiç ummuyorlardı.

Yan yana ve karşı karşıya dizilmiş on iki karavan vardı. Karavanların arasına gerilmiş iplere çamaşırlar asılmıştı. Paltolarının içinde kaybolmuş çocuklar amaçsızca bir topun peşinden koşuyorlardı. Onların varlığına rağmen ağır bir sessizlik hüküm sürüyordu alanda.

Bir telefon kulübesinden söktükleri bir el ilanında şu sözcükler yazılıydı: "Freaks'ler, olağanüstü bir gösteri, 15 şubata kadar her akşam saat on dokuzda."

Şubatın yirmisi olmuştu ve onları yakalamak için kentin bir ucundan diğerine koşmaları gerekmişti. Şimdi karavanların önündeydiler ve biraz hayal kırıklığına uğradıklarını saklayamıyorlardı. Kimseyle konuşmaya cesaret edemediler.

Yine de her gün bu geniş araziye gelmeyi sürdürdüler. Toplanma hazırlığı içindeydiler, herkes kendi eşyasını topluyordu. Üç gün sonra Freaks'in ne anlama geldiğini anlamışlardı. Karavanların arasından, sanki çok normalmiş gibi, bir gariplikler balesi geçip gidiyordu. Üç cüce, sakalı tüm vücudunu bir elbise gibi kaplayan sakallı bir adam, yanından hiç ayrılmayan yapışık kız kardeşlerle dolaşan bir dev, yaklaşık üç yüz kiloluk bir obez, bir çolak, bir kütük-adam, hemen hemen saydam bir kadın, mavi bir köpek, vücudu dövmelerle kaplı genç bir adam.

Émilie işte bu genç adamla ilk kez konuşmaya cesaret etti. Adam oturaklı bir sesle yanıtladı:

– Biliyorsunuz, bu tür sirkler artık günümüzde pek tutulmuyor. Ortaçağ'da yaşamalıymışız. O dönemde yaşasaydık cebimiz altın paralarla dolardı. Bugün insanlar teknik istiyor, 90-60-90 ölçülerinde Barbie bebekler istiyor. Saygısızlığımı bağışlayın, sizin gibi güzel kızlar istiyor. Eskiden anormal insanların yaşama hakkı vardı. Bugünse yok, genç ve güzel olmak gerek ve biz onlara yalnızca bu görüntüleri, kabul etmemekte direttikleri bu görüntüleri sunuyoruz. Biliyorum, hırçınlaştım. Neyse, yine de bizim gösterilerimizi seyretmeye gelen birkaç zavallı çılgın var. Sizin içtenliğinize güveniyorum, yetenekli olduğunuzu şimdiden hissediyorum, ama bu sirk size hiçbir gelecek vaat etmiyor. Bizler kaybetmiş insanlarız. On beş günde üç yüz kişi bizi seyretmeye geldi. Bu da ancak karnımızı doyurmaya, arabalarımıza benzin koymaya yeter. Televizyonda çok fazla maç olduğunu söylemek gerek. Macaristan'a, belki de Polonya'ya gitmek üzere üç gün içinde buradan ayrılıyoruz. Oralarda havalar soğuk, yerler çamurlu olacak, ama belki insanlar biraz daha Ortaçağ zevklerine sahiptirler. İsterseniz bizimle gelin, konukseverlik bizim geleneğimizde vardır. Tabiî işlerinizi kendiniz gördüğünüz sürece. Ama ben size tümüyle farklı bir öğüt vereceğim: ailenizin yanında kalın, bir sirk okuluna yazılın, oradan mezun olduğunuzda çok daha fazla şansınız olacaktır. Artık her şey okullu oluyor.

Vaat edilen soğuğa ve çamura rağmen Émilie'nin onları izlemesi için daha fazla konuşmaya gerek kalmadı. Léo'nun onu izlemesi için de daha fazlası gerekmedi.

Ancak on altı yaşındaydılar ve gitmelerine izin verildi. Hiçbir şey onları orada kalmaya ikna edemezdi.

İlk günlerde Léo Loic'te, o vücudu dövmelerle dolu çocukta, onun en yakın dostlarıyla, üç cücenin ikisiyle birlikte kaldı. Émilie saydam Annie'nin karavanında konuk edildi. Eski bir sandığın diplerinden çadıra uyarlanan iki trapez çıkarıldı. Trapezleri görünce ikisinin de elleri karıncalandı.

Onları ne yapabileceklerini görmeden tutmuşlardı. Doğrusunu söylemek gerekirse sirk batmak üzereydi ve onu kurtarmak için dev bir cansimidine ihtiyaç vardı. Yine de ilk çalışmaları hafif bir

alayla izlendi. Normal görünümlerine rağmen yerleri yine de burasıydı, hilkat garibelerinin yanı. Sanki altlarında bir zemin yokmuş gibi birbirlerine doğru uçuyorlardı. Havada uçuyorlardı: bu işte kesinlikle bir üçkâğıt olmalıydı.

– Bizimle birlikte kalmayacaklar. Biri gelecek ve onları alıp götürecek. Böyle bir şanslarının olabileceğine hiç inanmamak isterdim.

Çok karamsar bir kehanetti bu. Avrupa'nın bir ucundan bir ucuna seyahat ederek Freaks'lerle beş yıl geçirecekler, ailenin birer bireyi haline geleceklerdi.

Yerde olduğu gibi havada da onları yapışık ikizler gibi birbirlerinden asla ayıramayacaklarını çabuk anladılar. Böylece Loic karavanının bir köşesini düzenledi ve iki cüce Annie'nin yanına yerleşmeye gitti. Onları yanlarında nasıl tutabileceklerdi? Çoğu tek sorunlarının bu olduğunu daha başından beri biliyordu. Krallar gibi el üstünde tutuldular. Teknik sorunlar üzerine değil de sahneye koyuş açısından fikirlere ihtiyaçları vardı. Loic fikirlerini söylüyordu. Diğerleri nereden geldiği belirsiz bu olağanüstü insanlara bir şey sormaya, bir şey söylemeye cesaret edemiyordu. Yine de kendisine soru sorulduğunda Émilie kısa bir cümleyle yanıtlıyordu soruyu: "Ben düşüşü daha önceden tanıdım." Léo da gizemli bir havayla öne çıkıyordu: "Ben daha alçaktan düştüm, ama bana sanki hâlâ düşüyormuşum gibi geliyor." Ve kimse bir şey anlamıyordu.

Budapeşte ve Prag'a, Varşova ve Minsk'e gittiler. Soğuk ve çamur vaatleri fazlasıyla tutuldu. Birlikte ısınıyorlar ve büyüyü seyircilerin gözlerinden öğreniyorlardı.

Çadır Marsilya'dakinden biraz daha fazla doluyordu ama umdukları seyirci kalabalığından çok uzaktılar. Numaraları büyük alkış alıyordu ama bu alkışlar gediklerini kapatmaya yetmiyordu. Renkleri solmuş, nefesli sazları köy bandosu gibi çalan, aktörleri inançlarını yitirmiş sıradan bir sirk. Loic geçtikleri her kenti köşe bucak keşfeden, keşiflere aç iki genç yorgununu hayranlıkla seyrediyordu. Grubun diğer üyelerindeki çöküş çok daha belirgindi. Odette durmadan kilo almaya devam ediyordu, artık tek başına bir yerden bir yere gidemez hale gelmişti. Annie her gün biraz daha saydamlaşıyor, yüzünün çizgilerini nasıl fark ettiğine

her gün şaşırıp kalıyordu. Cücelere gelince, onlar da giderek küçülüyor, yaşlandıkça çelimsizleşiyorlardı. Sanki üç yaşlı elmaya dönüşmüşlerdi. Sonuç artık belliydi, gemi kayaya çarpacak ve serüven bitecekti.

Ama Émilie herkese küstahça bir yaşama sevinci aşılıyordu. Sorular soruları izliyor, insanların yüzleri uzun süre belirsizlikle kararıyordu. Ve yanıtlar bir bir yeşermeye başlıyordu.

Sakallı – uzun zamandır başka bir adı yoktu– geçtikleri köylerdeki evli kadınlarla serüvenlerini artırdı. Kadınların gönlünü çelebilme konusunda en son düşünülecek kişi olmasına rağmen. Sonunda ortadan kaybolduğu gün gelip çattı, bıraktığı notta evlenmeye karar verdiğini açıkça belli ediyordu. Hastalık kendilerinde Don Juan yeteneği olduğunu keşfeden cücelere de sıçradı. Loic Annie'nin içinden bakmaktan vazgeçti. Bakışları teninin üzerinde durdu ve bir daha da teninden ayrılmadı. İlk sevişikleri gün onun yok olacağını görme korkusu gözlerinden sonsuza dek silindi: yüzüne renk geldi, yüzü kızardı.

Loic anlamaya çalıştı. Çevrenin böylesine değişik bir hava kazanmasını Émilie'nin hareket etme biçimiyle, havadaki o akıl almaz rahatlığıyla, bir öpücük kapmak için Léo'nun yakasına yapışma şekliyle açıklamak mümkün müydü? Bu sorunun yanıtını boşu boşuna aradı ve bir yanıt da bulamadı zaten. Sonunda kolay çözümü kabullenmekle yetindi: Émilie düşüşü tanımıştı.

Yeniden canlanmak, hayat kazanmak grup için zararlı oldu. Herkes hayaller kurmaya başladı, kimi bir yuva kurmayı hayal etti, kimi sıcak ve çamursuz bir ülke keşfetmeyi düşledi; ve veda törenleri gösteri sayısını aştığında grup anlaşarak dağıldı. Sen-Petersburg'da, Loic ile Annie Laponya'ya gidip orada evlenmeye karar verdiler. Orada gündüzler bile geceydi ve kuzey şafağının kızıllığını görmeyi arzuluyorlardı. Cüceler, Odette, dev adam ve yapışık ikizler iş önerisi aldıkları Rusya'da kaldılar. Léo ile Émilie'ye bir karavan kaldı, onlar da Loic ile Annie'ye Finlandiya'nın içlerine kadar eşlik ettiler. Kardan başları dönerek bir anda karar verip evlendiler. Kuzey şafağında buluşup yerel bir içkiyle sarhoş oldular.

Freaks grubu olmayınca gösteriler de bitmiş, paralar da tüken-

mişti. Çadırın artakalanı ile malzemeler bir lokma ekmek fiyatına, Laponya seyahatini ve Güney'e geri dönüşlerini karşılayacak bir paraya satılmıştı.

Marsilya'ya, beton çubuklara ve limanın suyuna geri döndüler. Başlarından geçenleri yirmi kez anlattılar, ticaret limanındaki hangarlarda yeni serüvenlere girişmeye cesaret etmeksizin, ilk çalışmalarını yaptıkları yerleri gezdiler. Sonunda bohem hayat virüsünün yakalarını bırakmayacağını anladılar. Émilie odasında dört dönüyordu. Ana babasının gözlerinden hiç eksilmeyen korkuyu, tedirginliği okuyabiliyordu. Léo'ysa tedirginliğini bir sürü dönüşler ve akrobatik hareketlerin gerisine öyle ustaca gizlemişti ki, Émilie bunu hissedemiyordu bile.

Geri dönüşlerinin ardından iki ay geçti geçmedi ikisi de yeni bir yolculuk hazırlığına koyuldular. Kentteki tiyatroda çalıştılar başlangıçta, ama Émilie yalnızca kafasında ne varsa onu yaptığından çabucak kovuldular. Engelli çocuklarla ortak çalışmalar yapmaya kalkıştılar: onlara deli gözüyle baktı insanlar. Yiyeceklerini sağlamak için girdikleri küçük işlere iki haftadan fazla katlanamadılar. Havada uçmak istiyorlardı, istedikleri tek şey havada uçmaktı.

Loic'ten gelen ilk mektupta onlar için iyi bir haber vardı. Artık –annesi gibi saydam– küçük Eva'nın babasıydı Loic ve bu nedenle Helsinki'nin kenar mahallelerinden Espoo'ya yerleşmiş, bir yayınevinde grafiker olarak çalışıyordu. Onları ilgilendirebilecek özel bir ilana rastlamıştı. Danimarkalı bir grup deneyimli akrobatlar arıyordu. Bildiği kadarıyla bu sirk iki üç yıldır İskandinavya'da turnedeymiş ve her yıl seyircisini biraz daha artırmak istiyormuş. Tuhaf da bir adı varmış sirkin: Boomerang Sirki.

Boomerang Sirki'nin müdürü yetmiş yaşını aşkın, Per Sommerfeldt adlı biriydi. Gür saçlı, gür sakallıydı, üstelik de tam bir diktatördü, kem küm etmeden konuşuyor, içinden geldiği gibi hareket ediyordu. Sirke ilerlemiş yaşlarında katıldığı, adaleleri ve eklemleri akrobasi yapmasına olanak vermediği için çılgınlığı elden hiç bırakmıyor ve bu çılgınlık sık sık beynine vuruyordu. Öf-

ke, isterik paranoyasını çığırından çıkarmadığı zamanlarda bir şiddet simyacısıydı ve çılgınlıkları yaratıcılığını doğruyordu zaman zaman. *Ada*'yı okuduğunda kafasında böceklerin bir günlük yaşamlarını ve bunun doğurabileceği ruhsal karmaşaları sahneye koyma fikri doğmuştu. Bunu hiç saklamıyor, zamanla böceklere bakış açısının tümüyle değiştiğini tekrarlayıp duruyordu. İnsanlar onu bazen kitaptan uzun bölümleri, tıpkı bir dua mırıldanır gibi, ezbere okurken yakalıyorlardı.

Ne istediğini anlatmak için vurmakta bile tereddüt etmiyordu. Akla hayale gelebilecek en ağır küfürleri Norveçce sıralamaktan kaçınmıyordu. Onun ne dediğini anlayan İskandinavyalılar sözlerini kelimesi kelimesine çevirmekten kaçınıyorlar, bu da onu daha çok çileden çıkarıyordu.

– Akışganlık istiyorum, diye bağırıyordu dört ya da beş dilde. Her şeyin su gibi akmasını istiyorum. Takılmalar olmayacak! Kopukluklar olmayacak! Bu gösterinin bir eşi benzeri daha yok. Diğerleri eski moda şeyler, hepsini kaldır at çöpe. Sizleri oturasınız diye tutmadım. Hadi, kımıldayın, Tanrı aşkına!

Bu hızla her şey çok kolaylaşıyordu. Ya ilk gösteriden on dakika sonra kovuluyordunuz, ya da bu şiddetin sanrı uyandıran çekiciliğine kaptırıyordunuz kendinizi.

Léo ile Émilie Per Sommerfeldt'in haklarında duyduğu iyi şeyler sayesinde hemen işe alındılar. Onun Freaks'ler hakkında bir şeyler duyduğunu sanmıyorlardı ama sonuçta sirkteydiler. Kendilerini ilk gösterinin çekiciliğinden bir türlü kurtaramadılar. Çevrelerindeki insanların, yeteneklerini son sınırlarına kadar zorladıklarını anladılar.

Per, Léo'ya küfürler yağdırdı, onu yaralamak arzusuyla üzerine saldırdı ve içinde hâlâ var olan hassas duyguları parçalamaya çalıştı. Ama Léo içini parçalayabilecek tek şeyi daha önceden, Marsilya sokaklarında saatte 160 kilometre hızla giden bir ambulansın içinde duymuştu. Ve Émilie'nin bir türlü ulaşamayacağı bir noktada bulunması yüzünden Per'in böylesine gırtlağını paraladığını biliyordu. Léo da diğerleri gibi sesini çıkarmıyor, onun isteklerini memnuniyetle yerine getiriyordu.

Léo her şeyi sineye çekti. Diktatörü memnun etmek için elinden geleni ardına koymadı. Émilie Per'in ilk bağırma girişimlerini tek bir bakışla kursağında bırakıyordu. Kızböceği haline gelmesini istediğindeyse ondaki değişim karşısında Per'in sesi soluğu kesiliyordu. Orada bulunan diğer insanlar gibi o da Émilie'nin bir daha yere dönmeyeceğinden korkuyordu.

Diktatör tüm şiddetini diğerlerine yönlendirdi, onlar da aptal değillerdi, Émilie'ye bakarken kendinden geçmesini seyrederek ondan intikam alıyorlardı.

Per işte o dönemde günlük gösteriler yöntemini uygulayarak Avrupa'yı kent kent, ülke ülke ele geçirmeye karar verdi. Boomerang Sirki çadırıyla, paspartulu afişleriyle klasik bir sirk görünümünün ardına gizlenerek seyircileri ele geçirmek, başka bir zaman boyutuna götürmek istiyordu. Ve on yıl boyunca da, çılgınca bir yarış içinde bunu başaracaktı.

Sürpriz etkisini ve ünü korumak için hızlı hareket etmek gerek; şurada görüneceksin, ortadan kaybolacaksın, sonra başka bir ülkede yeniden ortaya çıkacaksın. Per çok iyi hazırlandı. Sirkin adını bir gizem perdesi kapladı: herkes bu sirkten söz edildiğini duyuyor, ama kimse bu sirkin ne olduğu konusunda kesin bir şey söyleyemiyordu. Lizbon'da tek bir gösteri, Prag'da bir başka gösteri, Lyon'da bir başkası... Aynı ülkede asla iki gösteri sergilenmiyordu. Gösterileri izleme şansını yakalamış ender birkaç gazeteci de anlaşılabilir bir açıklama yapmayı beceremiyorlardı.

Böyle bir örgütlenme de kusursuz ve pahalı bir çalışma gerektiriyordu. Herkes bu gizemi korumak için maaşının bir bölümünden fedakârlık etmeyi kabullendi. Böylece korsanlar gibi kentten kente seyahat edip durdular.

Boomerang Sirki Bastia'ya gidinceye kadar, Léo ile Émilie havada hep birlikte uçtular, gökyüzüne asılıp kaldılar.

Birbirleriyle gerçekten yalnızca tek bir kez tartıştılar. Bratislava'da kendilerini uyuşuk, hantal hissettikleri bir gösterinin ardından oldu bu tartışma. Hiç kimse bir şey fark etmemişti ama Émilie Léo'nun kafasında rahat hareket etmesini engelleyen bir soru-

nu olduğunu biliyordu. Bu sorunun ne olduğunu tahmin ediyor ve bağışladığı için de kendine kızıyordu.

– Bana söylemek istediğin bir şey var mı, Léo?

– Neden böyle bir şey soruyorsun?

– Öyle hissediyorum da ondan.

– Hissediyor musun?

– Evet, hissediyorum. Birçok kezdir her zaman yaptığın gibi sıkıca yakalamıyorsun beni.

– Senden istediğim özel bir şey yok.

– Belki cesaret edemiyorsun söylemeye, ama tüm vücudun sorguluyor bunu, parmaklarına, saçlarına, burnuna kadar tüm vücudun...

– Tabiî öyle olacak.

– Evet, sen kendini açıkça göstermeye çalışan büyük bir sorundan başka bir şey değilsin.

– Söylememin bir yararı olmaz, yanıtın ne olacağını daha şimdiden biliyorum.

– Yararı olabilir. Söylemek zorundasın. Evet?

– Pekâlâ... Senden... bir çocuğum olmasını isterdim.

İki gün boyunca birbirleriyle konuşmadılar. Göz ucuyla birbirlerine bakmaya cesaret ettiler yalnızca, o kadar. Otel odalarında ayrı yataklarda yattılar. Odessa'da gösteriye katılmak niyetinde olmadıklarını gören Per –hiç utanmadan kendilerini hasta gibi göstermişlerdi– öyle bir bağırdı ki duvarlar sallandı. Sonra içlerinde suçluluk duygusu yaratmaya çalıştı: onlar olmazsa gösteri kesinlikle iptal edilecekti ve bütün ekip onların kaprisi yüzünden acı çekecekti... Yeniden birlikte uçmayı kabullenmek zorunda kaldılar ve Émilie Léo'nun hareketlerinde eski kararlılığına yeniden kavuştuğunu fark etti. Akşam, Odessa'daki bir parkta, bir ıhlamur ağacının altında seviştiler. Ve yaptıkları saçmalığa uzun uzun güldüler. Ama Léo yanıtı daha yeni yeni hazmetmeye başlıyordu.

Émilie'nin ona bir açıklamada bulunmasına gerek yoktu. Üstelik haklıydı da. Bu, bir kutunun içinde ölü saçları saklamak gibi bir şey olacaktı.

– Böyle bir şey söz konusu bile olamaz, Léo.

Kent seçme sırası Émilie'ye geldiğinde, o Bastia'da karar kıldı. Per şöyle bir sistem kurmuştu yakın zamanda: her akrobatın tek bir kent söyleme hakkı olacaktı. Boomerang Sirki efsanesi sonuna yaklaşıyordu ve o, grubun tüm üyelerine böyle bir hak tanımaya karar vermişti. Kapıları kapatmadan önce ziyaret edilecek otuz kent, tarihini son noktayla mühürlemek için gidilecek otuz kent. Serüvene artık son noktayı koymak gerekiyordu. Parantezi kapatmak gerekiyordu.

Öngörülen programın erkeninde, son durak Bastia olacaktı.

Kurallar gereği kendi doğduğu kenti seçemeyeceğinden Émilie Korsika'yı seçti. Körfeze bakan evlerinin çatısında Afrika'ya gitme hayalleri kurduklarını anımsıyordu. Limandaki tüm gemiler Akdeniz'i geçebilecek biçimde tasarlanmıştı ve Korsika'nın önünden geçmekten başka yolları yoktu. Léo da kuşkusuz aynı seçimi yapardı; Korsika burnundaki dağların eteğine kurulmuş, Elbe ve İtalya'ya bakan Bastia'yı pek çok kez gizliden gizliye hayal etmişti.

Bastia'ya Napoli'den vapurla gittiler. Çocuksu şaşkınlıklarla, çocuksu hayranlıklarla dolu bir yolculuk oldu bu. İlk kez böyle bir yolculuk yapıyorlardı ve korkuluklar ile gece ıssızlaşan dubalı köprüler bir sürü yeni olay sunuyordu onlara. Gemi putreller, trapezler ve asılacakları halkalarla dolu bir süpermarketti. Ve baş dönmesi yaratan dipsiz deniz vardı; derinlerden yükselen iyotlu hava vardı; martıların bitmek bilmeyen uçuşları vardı.

Dalgaların üstünde hava, boşluğun üstünde dalgalar.

Gösteri büyüleyiciydi. Afrodizyak bir şeyler vardı deniz serpintilerinde. Her şeyi unuttular. Yeri, zamanı, onları buraya getiren her şeyi. Émilie Léo'nun içinde uçtu, Léo Émilie'nin içinde uçuyordu. Sonra ışıklar söndü, alkışlar yankılandı, ama onlar uçmaya devam ettiler. Kaçtılar, duvarların üzerinden atladılar, binalardan aştılar, birbirinden yüksek bahçe duvarlarını geçtiler; ve yorulduklarında önlerine çıkan ilk otel odasına pencereden girdiler. Émilie Léo'nun gömleğinin düğmelerini açtı. Doğrudan gözlerinin içine bakıyor, omuzlarını, boynunu, hassas yerlerini arıyordu. Özenli bir kâşif olarak, daha ileriye gitmeden önce, göğsünü, kar-

nını öptü. Léo oyluklarında onun göğüslerini, dilinin yumuşaklığını hissediyordu, sonra oyluklarına yapışan ellerini hissetti. Émilie'nin başını, tıpkı akmaya hazır bir su gibi, ellerinin arasında tutuyordu. Léo'nun üzerine yayılmak ve onu boğmak. Émilie, kendisinden bir öpücük dilenmesine gerek kalmadan, yeniden Léo'nun yüzüne geri döndü, öpmeden önce gözlerini yaladı. Léo dudaklarını siyah kadifenin içinde kaybetmek için onun kıpkırmızı yazlık kısa elbisesini kaldırdı. Kız üzerine sürtünüyordu, göğsünü öylesine bastırmıştı ki ağzına, tüm soluk alıp vermelerini hissediyordu. Sıcak ve yumuşaktı, yer yer yakıcı, yer yer eriticiydi vücudunun sıcaklığı. Dudakları arasındaki uzaklığı kısaltmak ve gülümsemesini yakından görmesini sağlamak için üzerine doğru geldi Émilie. Hâlâ uçuyorlardı. Émilie güldüğünde, mor parıltı gözlerini aydınlattığında, Léo onu kaybetmekte olduğunu anladı.

Cuma, saat on otuz,
Bastia

Léo yalnızca onun lezzetini ve sandaletlerini götürdü yanında. Kumda çatlayan dalgalar mide bulandırıcı bir ses çıkartıyordu. Émilie'yi otel odasına, yatağın altına bıraktı. Émilie yok, belki de var hâlâ. Vücudu Léo'nun vücudunun sıcaklığını taşıyor ve de kendisininkinin.

Léo unutması gereken bir görüntüden başka hiçbir şey görmüyor: emerek kızarttığı boynunu görüyor yalnızca.

Unutmaya başlıyor.

Émilie gidecek, zaten gitti bile. Önünde hâlâ biraz zamanı var, ama çok az bir zaman. Bu zamandan yararlanacak, kesinlikle yararlanacak. Kızböceği Émilie.

Léo sandaletleri denize atıyor. Önce birini, sonra diğerini.

Émilie'nin önünde hâlâ biraz zamanı var. Çok az zamanı var.

Léo'nun önünde hâlâ zaman var. Çok zamanı var.

25 ekim 2000, Kampala

Émilie'nin Son Yolculuğu

NİCOLAS MİCHEL

"Her yerde olmak isterdim. Denizlerde dolaşmak, bankaları soymak, bilinmeyen türleri keşfe çıkmak, resim yapmak, yuva kurmak, bir sürü sevgiliye sahip olmak..." diyen Émilie'nin yolculuğu başa sarılan bir film gibi. Bu yolculukta Émilie'ye denizci Albert, banka soyguncusu Paul ve Julien, mutsuz Julie, kendini sürüngenlere adayan Léon, Korsika mafyasından Dominique... ve diğerleri kılavuzluk ediyorlar. Ve tabiî ki bu yolculuğu başlatan Émilie'nin çocukluk aşkı Léo...



1974 doğumlu yazar, siyasetbilimi eğitimi gördü. Ardından gazeteciliğe adım atan Michel, 1999 yılında yayımlanan *Geçmişten Gelen* adlı romanıyla Goncourt İlk Roman Ödülü'nü, Emmanuel Roblès Ödülü'nü ve Genç Yetenek Ödülü'nü aldı. *Émilie'nin Son Yolculuğu* yazarın ikinci kitabı. Nicolas Michel'in 2003'te yayımlanan *La Blue* adlı son romanı da Doğan Kitap yayım programındadır.

ISBN 975-293-262-2

DK DOĞAN KİTAP